

சிவசுந்தர கதை
பரமசிவனது தும்பு

C. S. Visalakshy P.O.

P. U. C. III

C. S. Visalakshy

சீ வ க ன் க தை

அ. மு. பரமசிவானந்தம், M. A., M. Litt.,

துணைத்தமிழ்ப் பேராசிரியர்,

பச்சையப்பன் கல்லூரி,

சென்னை-30

தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம்

தமிழ்க்கலை இல்லம்

சென்னை-30

[திப்பு]

[விலை ரூ. 2-0-0]

இந்தூலைப் பற்றி

பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம் அவர்கள் இப்பேரிலக்கியத்தை மாணவரும் பிறரும் கண்டு சுவைப்பதற்கு உதவியாக வசனத்தில் எழுதியுள்ளார்.

காவிய நயங்கள், நடையின் அழகு, கருத்தழகு ஆகியவற்றையும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டி, காவியத்தில் சுவையை எழுப்புகின்றார். தூய செந்தமிழில் இனிய நடையில் உள்ள இந்தூலைத் தமிழர் பன்முறை படித்து இன்புறுவது திண்ணம்.

சுதேசமித்திரன்

முதற்பதிப்பு—1952

இரண்டாம் பதிப்பு—1956

The author has written the story part of the book under suitable headings and has presented the great work in a simple and readable manner to the students. Original stanzas are included at suitable places. The language is simple and flowing.

THE HINDU

முன்னுரை

தமிழ் நாட்டுப் பெருங்காப்
பியங்களை உரை நடையில்
தொடர்ந்து வெளியிட
வேண்டுமென விரும்பினர்
அன்பர். அவர் தம் விழை
விற்படியே சிலப்பதிகாரத்
தையும் மணிமேகலையையும்
முன் எழுதி வெளியிட்டுள்
ளேன். இன்று சிந்தாமணி
யும் நூல் வடிவில் வருகின்
றது.

இது உரைநடையில், ஆசி
ரியர்தம் பொன் மொழிகளை
யும் இடையிடையே
கொண்டு அமைந்துள்ளது ;
எளிய நடையில் அனைவரும்
பயன் பெறும் வகையில்
ஆக்கப்பெற்றுள்ளது.
முந்திய நூல்கள் இரண்டை
யும் மாணவர் உலகம் ஏற்று
மகிழ்ந்தது. இதுவும் மாண
வர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்
படும் எனக்கருதுகின்றேன்.

தமிழ்க்கலை இல்லம், }
சென்னை-30. } ஆசிரியன்,

பொருளடக்கம்

I.	பிறப்பும் வளர்ச்சியும்	....	1
II.	இராசமாபுரத்தே	....	41
III.	இயக்கர் நாடு சென்ற பின்	....	78
IV.	கேமமாபுரத்தும் ஏமமாபுரத்தும்	....	87
V.	உண்மை வெளிப்படுதல்	....	100
VI.	அறம் வென்றது	....	118
VII.	அறமும் துறவும்	....	133

சீவகன் கதை

I

பிறப்பும் வளர்ச்சியும்

தமிழ் இலக்கியம் :

தமிழ் நாடு காலத்தால் முந்தியது; கருத்தால் வளமையுற்றது; சீலமும் செம்மையும் குடி கொண்டது. தமிழ் மக்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கலை நலமும் பிற பண்புகளும் ஒருங்கே அமையப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளொளி பெருகிற்று; உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தது; 'யாம் பெற்ற இன்பம் வையகம் பெறுக!' என்ற வள்ளன்மை தழைத்தது. அந்த வள்ளன்மையில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் பல.

தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ இலக்கியங்கள் தோன்றின. அவற்றுள் சிலவே காலமென்னும் சூருவளியை வென்று இன்றளவும் வாழ்கின்றன. தமிழர்தம் பழங்கால இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அவர்தம் வாழ்க்கையொடு பொருந்தியனவாய் உள்ளன. அத்தகைய வாழ்விலக்கியங்கள் இன்றுமட்டுமன்றி என்றென்றும்நிலைத்து வாழும் என்பது உறுதி.

சங்ககால இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் தொகுப்பு நூல்களேயாகும். காலத்தாலும், இடத்தாலும், பிறவற்றாலும் வேறுபட்டு வாழ்ந்த புலவர்கள் பாடிய பாடல்களைக் கருத்துப்படி வெவ்வேறாகப் பிரித்தனர். பிரித்து

அகம் புறம் என்ற கருத்துக்கேற்பவும் அளவு முதலியன வற்றிற்கு அமையவும் அவைகளைத் தொகுத்தனர். அவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் இலக்கியங்கள்.

இனி, சங்க காலத்தை ஒட்டித் தனிப்பேரிலக்கியங்கள் எழலாயின. அவற்றுள் ஐம்பெருங்காப்பியங்களே தலை சிறந்தவை. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற இரு பெருங்காப்பியங்களும் ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்டன. சிந்தாமணியும், வளையாபதியும், குண்டலகேசியுமாகிய மற்றைய மூன்றும் காலத்தால் பிந்தியவை. இவற்றுள் வளையாபதியும் குண்டலகேசியும் முழுதும் கிடைக்கப்பெறாத நூல்கள்.

சிந்தாமணி ஒரு வாழ்விலக்கியம் ; சீவகன் வரலாற்றை விளக்கிக் காட்டுவது. தமிழ் இலக்கியக் கடலுக்கே கலங்கரை விளக்கமென அது விளங்குகின்றது. சிலப்பும் மேகலையும் காலத்தால் முந்தியவையேனும், அவை அகவற்பாக்களாலான நூல்கள். சிந்தாமணியே விருத்தப்பாவால் ஆக்கப் பெற்ற முதற்பேரிலக்கியம் ஆகும்.

இன்று தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ இலக்கியங்கள் உலவுகின்றன. கம்பராமாயணமும், சேக்கிழார் பெரிய புராணமும், பிற இலக்கியங்களும் மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்படுகின்றன. ஆனால், அவற்றிற்கெல்லாம் பிறப்பிடம் போன்று அமைந்து, விருத்தமெனும் ஒண்பாவில் உயர்ந்த தலைவன் திறங்களையெல்லாம் தொகுத்து எழுதப்பட்ட இலக்கியம் சிந்தாமணியேயாகும். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயில்வார்க்குச் சிந்தாமணியிலுள்ள பல தொடர்களும் அமைப்புக்களும்—ஏன்—சந்தங்களுங்கூடப் பிற்கால இலக்கியங்களில் அப்படி அப்படியே இடம் பெற்றிருப்பது விளங்காமற்போகாது. சங்ககாலம் தமிழுக்குச் சிறந்த காலமாயினும், தமிழ்நாட்டுக்கு அதை

ஒட்டி ஓர் இருண்ட காலம் ஏற்பட்டதை வரலாற்று ஆசிரியர் நன்கு உணர்வர். அவ்விருண்ட காலம் திரும்பவும் ஒளி மிக்க காலமாக மாற வழி காட்டியாய் உள்ளவற்றுள் சிந்தாமணி சிறந்த விளக்கமாய் அமைந்தது. தாழ்ந்த தமிழர் வாழ்வைத் தலை தூக்க வைத்த பெருமை சிந்தாமணிக்கே உரித்து. இனி இத்தகைய பெருங்காப்பியக் கடலுள் திளைத்து மகிழுமுன் இந்த மங்கா விளக்கை ஏற்றித் தமிழன்னை வாய்வைத்த அந்தத் திருத்தக்கதேவரைப்பற்றி ஒரு சில அறிந்து, பின் மேலே செல்லலாம் :

தேவர் :

சிந்தாமணியின் ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர். தேவா என்றே சிறப்பாக இவர் வழங்கப் பெறுவர். இவர் சோழ அரசர் குடியில் தோன்றிய செம்மலார்; இளமையிலேயே தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லவராய் விளங்கியவர்; சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர்; அச்சமய நூல்களை ஐயந் திரிபறக் கற்று உணர்ந்தவர்; இளமையிலேயே துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்ட தூயர்; தம் ஆசிரியர்பால் நீங்கா நேயம் பூண்டவர்; ஆசிரியருடனே அவர் வழிச் சென்று, செல்லுமிடமெல்லாம் நல்லறம் வளர்க்கும் வழியில் அரும்பணி செய்தவர்.

ஒருகால் தேவர் தம் ஆசிரியருடன் மதுரை நகர் சேர்ந்தார்; தமிழ் வளர்ந்த அத்தலைநகரில் இருந்த பிற்காலச் சங்கப் புலவர்களோடு கலந்து பழக விரும்பினார்; ஆசிரியர் நல்லாசியுடன் அவர்களோடு பழகி, அறிவன அறிந்து, அவர்களுக்கும் உணர்த்துவன உணர்த்தினார். அவர்கள் அவ்வாறு பழகுங்கால் ஒரு நாள் சமணத் துறவியற்புற்றிப் பேச்செழுந்தது. அத்துறவியர் அவர்

ஓர் அறநெறியினைப் பாடுவாரல்லது, காதற்சுவைபடப் பட்ட வல்லவரல்லர் என்றனர் சிலர். அதற்குத் தேவர்

‘இன்பச்சுவையில் வெறுப்புற்றமைதான் பாடாமைக்குக் காரணமேயன்றித் தெரியாமை காரண மன்று,’ என்றார். மற்றவர், ‘அப்படியாயின், நீங்களே காமச்சுவை தோன்றக் காவியம் பாடுங்கள்,’ என்றனர்.

அறிஞர் கூறிய மொழியை மறுக்க மாட்டாராய்க் காதற்சுவை நிரம்பிய காவியம் பாட இசைந்தார் தேவர்; தம் ஆசிரியரிடம் நடந்ததைக் கூறினார். ஆசிரியர் இவர்தம் புலமையையும் திறமையையும் நன்கு அறிவர். எனினும், இவர்தம் கருத்தை மேலும் அறிய அப்போது அங்கு ஓடிய நரியினைக் கண்டு, அது பற்றி ஒரு நூல் பாடும்படி கூறினார். தேவர் சிறிதும் தயங்காது, நரியையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, அறம் முதலிய உண்மைகளும் துறவு நெறியும் விளங்குமாறு ‘நரிவிருத்தம்’ என்னும் அழகிய நூலைப் பாடி முடித்தார். தம் மாணவரின் மதி நுட்பத்தையும், துறவு நெறியில் நின்ற திட்பத்தையும் அறிந்த ஆசிரியர், ‘இன்பச்சுவை மிக்க சீவகன் சரிதையைக் காப்பியமாக்குக,’ என்றனர்; அதற்குத் தாமே முதலாவதாகச் ‘செம்பொன் வரைமேல்’ என்ற பாட்டை அருகக்கடவுள் வணக்கமாகப் பாடிக் கொடுத்தனர்.

ஆசிரியர் அருள் வழித் தேவர், ‘மூவா முதலா’ என்ற முதற்பாட்டைப் பாடினர். ஆசிரியர், தம் பாட்டினும் அது சிறந்ததாய் அமைந்தமையின், அதையே முதலாவதாக அமைத்து நூல் இயற்ற வேண்டினார். சீவக சிந்தாமணி என்னும் காப்பியம் தொடர்ந்து எழுதப் பெற்றது. புலவர் அவையில் தம் நூலைத் தேவர் அரங்கேற்றினார். கேட்டவர் மகிழ்ந்து, ‘அரிது அரிது!’ என ஆரவாரித்தனர்.

எனினும், சிலர் தேவரை ஐயுற்றனர். இத்துணைக் காமச்செறிவோடு கூடிய காப்பியம் பாட வேண்டாமாயின் ஆசிரியர் சிற்றின்பத்தில் ஆழ்ந்தவராகவே இரு வேண்டுமென்பது அவர்தம் கூற்று. நூய துறவுள்ள

படைத்த தேவர் வருந்தினார்; தமது உண்மை நிலையை உலகறியச் செய்ய உறுதி பூண்டார். பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்புத் தூணைப் பற்றி, 'என் துறவு மெய்யாயின், தீந்கின்றி ஒழிக!' என்றார்; உயந்தார். மக்கள் உவந்தார்கள்.

இத்தகைய நல்ல துறவொழுக்கமும், இனிய கவி பாடும் பெருநலமும், பிற சிலங்களும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற அண்ணலாரே சிந்தாமணியின் ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர். இவர் அன்று எழுதிய அரும்பெருங்காப்பியம் என்றும் நின்று நிலவும் என்பது உண்மை; உறுதியுங்கூட. இன்பச் சுவை பெரிதும் நிறைந்த இலக்கியமென்றாராயினும், இதில் தூய துறவற நெறியும், வீரமும், பிற பண்புகளும் நன்கு பேசப்படுகின்றன. சீவகன் மனைவியர் பலரை மணந்து வாழ்ந்த மாபேரின்ப வாழ்வும், இறுதியில் அனைத்தையும் வெறுத்து அருக தேவன் அடிகளைப் பற்றிய தூய துறவு நெறியும் அறிந்தறிந்து இன்புறற்பாலனவாகும். எனவே, இனி நூலுள் நுழைந்து, தேவர்தம் தித்திக்கும் வாக்கின் வழியே சீவகன் வரலாற்றை அறியலாம்:

ஏமாங்கத நாட்டு இயற்கை வளம் :

'ஏமாங்கதமென்று இசையால் திசை போயது,' என்று திருத்தக்க தேவர் சீவகன் நாட்டைச் சிறப்பிக்கின்றார். ஆம். அந்நாட்டின் புகழ் பலவிடங்களிலும் பரவியிருந்தது. அதன் இயற்கை வளமும் பிற சிறப்பியல்புகளும் கண்டார் கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்வனவாய் அமைந்தன. அந்நாடு மழை வளம் தவறா நாடு. மழை வளம் தவறாத காரணத்தால் விளைவு வளம் பெருகும் நாடு. உண்ண உணவு பெருகும் நாட்டில் வாழும் மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையுண்டோ! அவர் உட்கழும் பெயரும் எண்டிசையும் ஈடும் எடுப்புமின்றி விளங்கக் கேட்கவா வேண்டும்! சீவகன் முன்னோர்

வழி வழி இருந்து ஆட்சி செய்த நாடு ஏமாங்கத நாடாகும். அந்நாட்டு வயல் வளமே தேவரால் மிகச் சிறப்பாக எடுத்துப் பேசப்படுகிறது.

நாட்டில் மழை பெய்கிறது. காலம் தவறாத செயல் அது. மக்கள் தங்கள் பயிர் வளனைப் பெருக்கக் கால்கோள் விழாத் தொடங்கும் நாட்களில் பெய்யும் பெருமழை என்றால், அம்மழை நோக்காத மக்கள் இருப்பார்களோ! மேகம் திரண்டது; மலைமுகட்டைத் தொட்டது; வானம் கறுத்தது; நீர்ப்பொறை நிறைந்தது. அந்தக் காட்சி தேவருக்கு உயரிய கிளையில் மக்கள் கட்டிய தேன்கூட்டை நினைவுறுத்திற்று. கனத்த மேகம் மழைத் தாரைகளை மண்ணின்மேல் வீசத்தொடங்கிற்று. அத்தாரைகள் வெள்ளிக் கோல்களென விளங்கின. அந்த நிலையில் மழை பொழிய ஆரம்பித்தது என்று அழகுபட மழையோடு தம் காவியத்தைத் தொடங்குகிறார் தேவர்.

‘ தேன்நி ரைத்துயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேல்நி ரைத்து விசும்புற வெள்ளிவெண்
கோல்நி ரைத்தன போற்கொழுந் தாரைகள்
வான்நி ரைத்து மணந்து சொரிந்தவே. ’

(33)

என்பது தேவர் வாய்ச்சொல். விசும்பின் துளி வீழின் மண்ணிற் பசும்புல் தலை நிமிரும். வயல் உழவர் உட்கார ஓய்வு இன்றித் தத்தம் உரிமை எருதுகளோடு வயல் வெளிகளுக்குச் செல்கின்றனர். அவர்களை நோக்கி மலையிடைப்பெய்த மழை, கடலெனத் திரண்டு வருகின்றது. அக்காட்சி, வள்ளல் தன்மை உடைபவர் தாம் மலை போன்ற உயர்வாழ்வில் கொண்ட பெருஞ்செல்வத்தினைக் கீழ் அல்லலுற்று வருந்துவாருக்கு வாரிக்கொடுக்கும் தன்மை போல அமைந்துள்ளதாம்.

மழை பெய்தது. வெள்ளம் வந்தது. வயல் உழவர் வளம் பெருக்கத் தொடங்கினார். உழவுத் தொழில் மேன்.

மையாக நடைபெறுகிறது. உழவர் நிலத்தைச் சிறக்க உழுது, எருவிட்டு, விதையைத் தூவினர். முளைகள் கிளம்பின. பிறகு நாற்றைப் பறித்து நல்ல முறையில் நட்நனர் உழவர் குலப் பெண்டிர். அந்நாட்டு வளத்தை விளக்குவன போல, இட்ட பயிரோடு தாமரையும், குவளையும், பிற மலர்ச் செடிகளும் பயிராயினவாம். நீர் வளத்தை விளக்க அவை நெற்பயிர்களோடு போட்டி யிட்டு மேலே கிளம்பின. அவை பயிருக்குக் களைகளல்லவோ! அவற்றை நீக்கினால்ன்றிப் பயிர் நன்றாக வளராது என்ற எண்ணத்தோடு உழவர் வயலில் இறங்கினர். அங்குள்ள தாமரையும் குவளையும் களைவது தான் அவர்கள் வேலை. ஆனால், அவர்கள் அவ்வேலையைச் செய்யவில்லை; பாட்டுப்பாடிக்கொண்டிருந்து கரையேறிவிட்டார்கள். காரணம் என்ன? இதுதான்: தேவர் பின்பு காவியத்தில் தாம் காட்ட இருந்த காதற்சுவையை இங்கேயே உணர்த்தத் தொடங்கிவிட்டார். குவளை மலர் உழவர்களுக்குத் தங்கள் காதலியரின் கண்களாகவும், தாமரைகள் முகங்களாகவும் காட்சி அளிக்கின்றன. உற்ற காதலியின் முகத்தையும் கண்ணையும் பறிக்க எந்தத் தலைவன் தான் ஒருப்படுவான்! களை பறிக்க வயலுள் புகுந்த அந்த ஏமாங்கத நாட்டு மக்கள், செய்வதறியாது, சிந்தை தடுமாறினார்கள். அவர்கள் வாய் மட்டும் எதையோ பாடிற்று. அவர்கள் கரையேறி வீடு சென்றார்கள். இக்கருத்தைத் தேவர் வாக்கிலேயே காணலாம்

கண்ணக் குவளையுங் கட்டல் ஓம்பினார் ;

வண்ணவாண் முகமென மரையின் உட்புகார் ;

பண்ணமுத் தியல்படப் பரப்பி இட்டனர் ;

தன்வயல் உழவர்தம் தன்மை இன்னதே. ' (51)

என்பது சிந்தாமணி.

வயலில் பயிர் வளர்ந்தது; வளர வளர அதன் அழகு சிறந்தது. கதிர் விடும் பருவம் வந்தது. பயிரின்

இடை கனத்து, வருகின்ற கதிருக்கு வழி விட்டது. கதிர் இளம்பசுமையில் தலை தூக்கியிருந்தது; பின்பு முற்றித் தலை சாய்ந்தது. இக்காட்சிகளை வைத்துத் தேவர் உலகுக்கு ஒரு நல்ல உண்மையை எடுத்தோதினார். செல்வம் பெற்ற அற்பர்தம் வணங்காமுடி போலப் பச்சைக் கதிர்களும், சுற்றறிந்த விற்பனர் மற்றவர்களுக்குத் தலை தாழ்த்தல் போல முற்றிய கதிர்களும் காட்சி அளித்தன என்பது அவர் கண்ட உண்மை. அத்துடன் கருவுற்ற பயிர் கருவுற்ற பசும் பாம்பினை ஒத்ததையும் காட்டுகிறார் :

‘சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்
செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்ததூற்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காப்ப்தவே.’ (53)

என்பது அவர் வாக்கு. இவ்வாறு உயர்ந்த அறநெறியின் உண்மைகளை எளிய காட்சிப் பொருள்களைக்கொண்டே விளக்கும் அறிவுடைமை, தேவர் போன்றார்க்கே ஏற்புடைத்தாகும்.

விளைந்த விளைச்சலை உழவரும் உழுத்தியரும் கொய்து வந்து களத்திடைச் சேர்த்தனர். பின்னர் அவ்விளை பொருள்கள் உரிய இடங்களைச் சென்று அடைந்தன. நெல் மட்டுமன்றி, இன்னும் எத்துணையோ விளை பொருள்கள் இவ்வாறு ஏமாங்கத நாடு முழுதும் நன்கு பயிர் செய்யப்பட்டன. இப்படித்தம் கை வருந்தப் பாடு பட்ட மக்கள், பெற்ற பயனைக் கொண்டு சுற்றம் அருத்தித் தாங்களும் உண்டு, விழாவும் சிறப்புமீ கொண்டாடி, ஆண்டு முழுதும் இன்புற்றிருந்தார்கள். ஆடவரும் மகளிரும் அழகாகச் சோலைகளில் மகிழ்ந்தும் வாளிகளில் ஆடியும் பிற வகையில் இன்பம் துய்த்தும் காலம் கழித்தனர். அவர்தம் செல்வமிகுதியைக் குறிக்க ஒன்று காணல் பொருந்துவதாகும் :

நீலமலரை ஒத்த கண்களையுடைய மகளிர் சோலை யில் உள்ள வானியில் நீராடினர். அவர்கள் நீராடும் போது இடையிற்கட்டிய மேகலைகள் சரிந்தும் நெகிழ்ந்தும் அறுந்தும் சிதறின. நீராடும் மகளிர் அவற்றைப் பற்றிக் கவலையுறு து திளைத்தனர். அம்மேகலைகளின் மணிகளைப் பொறுக்குவாரிலர். அவை நீர் முழுதும் நிறைந்தன. அக்காட்சி வானிலே பல மீன்கள் ஒளி வீசும் நிலையினை ஒத்திருந்தது. இன்னும் இது போன்ற காட்சிகள் எத்தனையோ நம் கண்முன் தோன்றுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் கண்டுகொண்டே சென்றால், தலை நகருக்குச் செல்வதற்கு நாள் பல ஆகிவிடும். எனவே, அந்நாட்டு நலத்தினை இந்த அளவோடு நிறுத்தி, அப்பொன்னு நன்னாட்டுத் தலைநகரினுள் புகுந்து, அங்குள்ள பல்வேறு அணி நலன்களையும் அரசிருக்கை முதலியவற்றையும் காணலாம்.

சீவகன் தந்தை சச்சந்தன் அமர்ந்து ஆட்சி செய்கின்ற நகரம்—ஏமாங்கத நாட்டுத் தலைநகர்—இராசமாபுரம் என்பதாகும்.

இராசமாபுரத்து எழில் :

நாட்டு வளத்தையெல்லாம் கண்டுகொண்டே நகரின் எல்லையை அடையின், அவ்வெல்லையிலேயே தலைநகரின் சிறப்பு நன்கு விளங்கும். நகருக்கு வெளியிலே அதைச் சுற்றி மதிலும் அகழியும் சிறந்த அரணாய் அமைந்துள்ளன. அகழியில் வீழ்ந்தவர் தப்பிப் பிழைத்தல் அரிதாகும். அவ்வகழியில் மலர்கள் நிறைந்து மணம வீசினா. காவலர் அகழியை நன்கு பாதுகாத்தனர்.

இத்தகைய காவல் மிகுந்த அகழியை ஒட்டி உயர்ந்த மதிச் ஓங்கியிருந்தது. அப்பெருமதில் நீர் சுமந்து இளைத்த மேகத்தைத் தன்னிடத்தே அணைத்திருக்கின்ற

காரணத்தாலே குழுவியை அணைத்த தாயின் தனத்தைப் போலவும், அம்மேகம் உரசிச் செல்கின்ற பெரிய மலையைப்போலவும் விளங்கிற்று. அவ்வழகிய மதிலின் உட்புறத்தே விளங்குவது இராசமாபுரம்.

மதிலைத் தாண்டி மாநகரின் உட்புகின், தெருவு தொறும் நடைபெறும் சிறப்பும் பிற காட்சிகளும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வனவாய் அமைகின்றன. அந்நகரத்தே பல்வேறு பணிகளைப் புரியும் மக்களும் மாக்களும் கூட்டங்கூட்டமாய் இருந்து பெருத்த ஆரவாரத்தோடு தொழிலாற்றுகின்றார்கள். உயர்ந்த மாளிகைகள் ஒழுங்குபட அமைக்கப்பெற்று அழகொடு சிறந்து விளங்குகின்றன. தேரோடும் திருவீதிகளும், தேர்கள் தங்குமிடங்களும், குதிரைப் படைகளும் யானைப் படைகளும் தங்கும் இடங்களும், வீரர்கள் வாள் தொழில் முதலிய படைக்கலப் பயிற்சி பெறும் இடங்களும் ஊரைச் சுற்றிப் புற நகரிலே ஒப்பற்று விளக்கமுறுகின்றன.

தெருத்தொறும் மகளிர் மங்கலச் சிறப்பெடுத்தனர்; கோலமிட்டு அழகு செய்தனர்; பல நிற நீர்களைத் துருத்திகளில் நிரப்பித் தெருவிடைச் சிந்தினர். அந்நீருள் சிந்தாரப் பொடிகளும் பொற்சண்ணங்களும் நிறைந்திருந்தன. அந்த நீரில் காலைக் கதிரவன் ஒளி பட்டுச் செல்லும் போது தோன்றும் நிறங்கள் அங்கு ஏழு நிறங்களோடு கூடிய வான வில்லே வட்டமிடுவது போன்று விளக்கமுற்றன. எனவே, இராசமாபுரத்துத் தெருக்களே இந்திர வில்லாயின. பதினெண் வகையான மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் அத்தெருக்களில் எள் விழு இடமில்லா வகையில் நெருக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்காடித் தெருவும் அதை அடுத்த பல தெருக்களும் அழகாக விளக்கிக் கூறப்படுகின்றன. அப்பெரு நகரில் பலப்பல தெருக்கள் பலப்பல வகையாக அழகு

படுத்தப்பட்டு ஒவ்வொரு வகையில் நகரத்துக்கு ஏற்ற மும் தோற்றமும் அளித்து விளங்கின. இவ்வாறாய் பெரு நகரத்து நலம் நிறைந்த மக்கள் வாழ் தெருவுக்கு வந்த வுடன் தேவர் அம்மக்கள் வாழ் மாளிகைகளிலுள்ள மகளிர் செயல்களையெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பார்க்கின்றார். மகளிர் பந்தாடுகின்றனர் ஒரு புறத்தே; தம் உடலில் ஈரம் உலர்த்துகின்றனர் ஒரு புறத்திலே; கணவரோடு கலந்து மகிழும் மாதர் ஒரு புறத்திலே; உடற்கும் குழற்கும் உரிய வாசனை இடுவார் ஒரு புறத்திலே; தமக்கும் தம் கருங்குக்கும் மாலை தொடுப்பவர் ஒரு பக்கத்திலே; சாந்தும் பிறவும் பூசுவார் ஒரு புறத்திலே. இப்படிப் பலப்பல மாடங்களில் பல்வேறு மகளிர் மகிழ்ந்து வாழும் பெருந்தெருக்களைக் கொண்டது அப் பெருநகர்.

அந்நகரத்தே இரவு பகல் இல்லையென்று எழில் படக் கூறுகின்றார் தேவர். பகற்காலத்தைப் போன்றே இரவிலும் மாந்தர் பலர் உறங்காராய் வாளுரெனக் கண் விழித்துள்ளனர். இரவே துயின்றிலது.

மேலும், அந்நகரில் முழுவும் சங்கமும் இடைவிடாது முழங்குகின்றன; விழாவும் வேள்வியும் இடைவிடாது நடைபெறுகின்றன. சங்கநிதி பதுமநிதி போலும் செல்வங்கள் நகர் எங்கும் நிறைந்து நலம் செய்கின்றன. இத்தகைய இயற்கை எழில்களையும் அணி நலங்களையும் கண்டுகொண்டே நெடுந்தாரம் நகரத்துக்குள் செல்வோ மாயின், எதிரிலே நம்மால் அளவிட்டுரைக்க முடியாத அத்துணைப் பேரழகு வாய்ந்த ஓர் உயர்ந்த பெருங்கோயில் தோன்றும். அதுவே சீவகன் தந்தையும் அவன் முன்னோரும் வழிவழி இருந்து வாழ்ந்து வளம் பெருக்கி நாட்டை ஆண்டு நலம் புரிந்து சிறந்த அரசிருக்கையாகும். அப்பெருங்கோயிலின் எழில் நலம் தேவரால் அழகுபடப் பாராட்டப்படுகின்றது. நகரின்

எழில் கண்ட நாம் அந்நகர் நடுவண் அரசர்க்கே அமைந்த அப்பெருங்கோயிலைப்பற்றிக் கூறுவது எவன்? அத்துணை அழகோடு விளங்கிய நகரின் நடுவில் அரசுருக்கை எத்தனைப் பொலிவோடு விளங்கியிருக்க வேண்டும்! இயற்கை அழகும் செயற்கை ஓவியங்களும் பிறவும் அக்கோயிலை இந்திர நகருக்கு ஒப்பாக உயர்த்தி நின்றன. அரண்மனை முற்றிலும் ஆரவாரம்; இயற்கை எழில்; செயற்கை நலன். இவற்றையெல்லாம் தொகுத்துத் தேவர்,

‘கந்துமா மணித்திரள் கடைந்து செம்பொன் நீள்கவர்ச்

சந்துபோழ்ந்தியற்றிய தட்டு வேய்ந்து வெண்பொனல்

இந்திரன் திருநகர் இருமை யோடும் இவ்வழி

வந்திருந்த வண்ணமே அண்ணல் கோயில் வண்ணமே.’ (155)

என்ற தமது சிறந்த பாட்டால் கூறி முடிக்கின்றாள். இத்தகைய கோயிலுள் நாம் புகும் போது அதோ சீவகன் தந்தை சச்சந்தன் ஆட்சி செய்யும் காட்சி நம் கண்முன் தெரிகின்றது.

மன்னனும் தேவியும் :

இயற்கை எழிலும் செயற்கை அழகும் ஒரு சேரப் பொருந்திய இராசமாபுரத்து நடுவில் எழுந்து நின்ற அந்தப் பெருமாளிகையில் சச்சந்தன் என்னும் மன்னன் வீற்றிருந்தான். அவன் அரசர்க்கு அமைய வேண்டிய எல்லாப் பண்புகளையும் அமைப்புக்களையும் ஒரு சேரப் பெற்றிருந்தான். ஏமாங்கத நாட்டு மக்கள் அவனைத் தங்கள் தந்தையே போன்று போற்றி வந்தார்கள் எனின், அவனது ஆட்சிச் சிறப்பை எடுத்துச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! எனினும், சொல்லத்தான் வேண்டும்.

சச்சந்தன் ஒருவனே தருமனாகவும், வருணனாகவும், கூற்றுவனாகவும், வாமனாகவும், மன்மதனாகவும், காட்சியளித்த சிறப்பு எண்ணி எண்ணி இன்புறத் தக்கதொன்றாகும். ஆம்! சச்சந்தன் கருணைக்கடலாய் இருந்த கார

ணத்தால் தருமனாகவும், ஈகையில் சிறந்த காரணத்தால் வருணனாகவும், பகைவர்தம் உயிரைக் கொள்ளை கொண்டு வெற்றிக்கொடி நாட்டும் வீரனாதலால் இயமனாகவும், அரும்பண்புகளைக்கொண்டு வீணர்களால் அடைய முடியாத காரணத்தால் அருகனாகவும், மங்கையர் மணக்க விரும்பும் பேரழகு பெற்றவனாதலால் மன்மதனாகவும் திருத்தக்க தேவரால் உருவகப்படுத்தப்படுகின்றான்.

இதோ அவர் வாக்கு :

‘ தருமன் தண்ணளி யால்; தனது ஈகையால்
வருணன்; கூற்று உயிர் மாற்றலின்; வாமனே
அருமை யால்; அழகிற்கணை ஐந்துடைத்
திரும கன்திரு மாநில மன்னனே. ’ (160)

இவ்வாறு எல்லாப் பண்புகளும் ஒரு சேரப்பெற்ற சச்சந்தனைக் கொண்டுவந்து கண்முன் நிறுத்திய தேவர், அவனது வாழ்க்கைத் துணையை உடனே புகழத் தொடங்கி விடுகின்றார். பல பாடல்களில் அவர் அவன் தேவியைப் பாராட்டிப் பாராட்டிப் பேசும் பண்பு படித்து இன்புறற்பாலதாகும். பெண்ணருங்கலமாகிய விசயையை ஒரு காட்சியாக அமைத்து, உலகத்துக்கே பெண்கள் எவ்வாறு அழகும் அறிவும் பிற நல்ல பண்புகளும் பெற்று விளங்க வேண்டுமென்பதை அவர் காட்டுகின்றார். தலை முதல் அடி வரை ஒவ்வொரு உறுப்பாக அவர் காட்டும் காட்சி, பிற்காலத்தில் தோன்றிய பெண்களின் அழகுகளை விளக்கும் பல சாமுத்திரிகா லட்சண நூல்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாய் அமைவதை அறிந்தார் உணர்வார். நாமும் இரண்டொன்று கண்டு மேலே செல்வோம் :

விதயதேசமென்பது வளத்தால் சிறந்தது; வற்றாத பெருஞ்செல்வம் மிக்கது. அந்நாட்டுக்கு மன்னன்

சீதத்தன் என்பவன். அவன் சச்சந்தனுக்கு மாமன் முறையாக வேண்டும். அச்சீதத்தன் மகளே விசயை என்னும் பெண் கொடி. அவள் பிறந்து மொழி பயின்று பின் காதல் சிறந்து பொற்கொடி பூத்தது ஒத்து எல்லா எழில் நலங்களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று விளங்கினாள். அவளுடைய கண்களுக்குத் தேவர் காட்டும் உவமை பழங்கால இலக்கியங்களிற்கூடக் காண முடியாத ஒன்று என்னலாம்.

பரந்தது பாற்கடல். அதன் நிறம் வெண்மை. அவ் வெள்ளிய கடலில் அசையும் ஆலிலைமேல் மாயோன் பள்ளி கொண்டுள்ளான். அவனது நிறமோ, கருமை. ஆம்! அவ்விசயையின் காதளவு நீண்டுலவும் கண்ணிற் கருமணி, மாயோனை ஒத்தது. அதைச் சுற்றிலும் பரந்த வெண்மை மாயோனைச் சூழ்ந்த பாற்கடலை ஒத்துள்ளது. திருமால் அப்பாற்கடலிடையிலிருந்தே பரந்த உலகத்தை அளக்கின்றான். விசயையின் கருமணியும் இருந்த விடத்திலேயே சுழன்று உலகை அளக்கிறது. இந்த உவமை நயத்தைச் சிந்தாமணிக்கு உரை எழுத வந்த நச்சினுக்கினியர் நன்கு புலப்பட எடுத்து விளக்குகின்றார். கண்கள் சேல் மீனைப் போன்றன; வரி பரந்துள்ளன. அவை நஞ்சமும் அமிர்தமுமாகி மாறிமாறி நிற்கின்றன. அவள் கண்ணை எண்ணும் போது 'இரு நோக்கு இவளுண்கண் உள்ளது,' என்ற வள்ளுவர் வாக்கை நினைத்திருப்பார் தேவர். ஆம்! அவள் விரும்பிய காதலரை நோக்கின், அது அமிர்த நோக்காகும்; அல்லாரை நோக்கின், நஞ்சாலாய பொல்லாத நோக்காகும். இப்படி அழகமைந்த கண்களோடு முற்றும் துறந்த முனிவரையும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும் வகையில் வளர்ந்தாள் விசயை.

இத்தகைய அழகே உருவான தன் மாமன் மகள் விசயையை மணந்து வாழும் சச்சந்தன், அவளைப் பிரிந்து

வாழ விரும்புவானே! அவனும் அவளும், தம்மையும் உலகையும் மறந்து, காதல் இன்பத்தே ஆழ்ந்துவிட்டனர். அவன் தனது அரசையும் பிறவற்றையும் மறந்தான். சிவனும் உமையும் போன்று ஒருடம்பைப் பிரிக்க முடியாதபடி அவர்தம் வாழ்வு அமைந்தது.

எதற்கும் எல்லையுண்டு. தானும் வாழ்ந்து உலகையும் வாழ வைக்க வேண்டுவது அரசுநெறி. இல்லற நெறியும் அதுவே. சச்சந்தன் தந்தையென நாட்டைக் காத்த நலத்தை விளக்கிய தேவர், அவனைக் காமவயத்தனாய்க் கடமை மறந்தவனாய் எண்ணிப் பார்க்கிறார். அதனால் வரும் துன்பமும் கண் முன் தெரிகிறது. எனவே, காதற் சுவையை மாற்றி நம்மைக் கதைக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றார்.

ஆட்சி முறை மாற்றம்!

எப்போதும் காமக் களியாட்டில் மகிழ்ந்திருந்த மன்னன் சச்சந்தன், அரசு காரியங்களைக் கவனிக்க முடியாதவனானான். எவ்வளவு ஆற்றலும் அறிவும் பெற்றிருந்தும் 'காதல் மிக்குழிக் கற்றவும் கைகொடா,' என்ற சொல்லுக்கு இலக்கானான்; ஆகவே, தனது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சனைத் தனியிடத்துக்கு அழைத்தான்; அவனோடு இருந்து ஆராய்ந்தான்; தனக்குப்பதில் கட்டியங்காரனை எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் ஏற்று அரசுகாரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். கட்டியங்காரனோ, அது வரை அரசனுக்கு உண்மை உள்ளவனாகவேதான் இருந்தான்; ஆகவே, அரசனது அந்த எண்ணத்தை மறுத்து, அதனால் நாட்டில் அரசனுக்கு உண்டாகும் கெட்ட பெயரையும் பிற தீங்குகளையும் எடுத்துக் காட்டினான். எனினும், சச்சந்தன் மேலும் மேலும் வற்புறுத்தவே, கட்டியங்காரன் சச்சந்தனுக்குப்

பதிலாகத் தானே அரசுகாரியங்கள் அனைத்தையும் கவனிக்கலானான்.

காலம் சுழன்றது. அறிவும் அறமும் பொருந்திய நெஞ்சினராயினும், பெறுதற்கரிய செல்வம் பெற்ற பின் சிந்தனை மாறுதல் உலக இயற்கையாகும். அந்த நெறியிலே கட்டியங்காரன் மனநிலையும் செல்லலாயிற்று. அதை அறிந்தோ, அறியாமலோ, சிலர் அரசனுக்கு அவனது ஆட்சி முறை மாற்றம் தகாதது என்றும், அதனால் மக்கள் மன்னனை வெறுக்கும் நிலையில் உள்ளார்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்ட விரும்பினர்; எனினும், நேருக்கு நேர் நின்று அரசனிடம் பேச அஞ்சினர். அவருள் நிமித்திகள் என்னும் அமைச்சன் ஒருவன், மன்னர் தவறு செய்யுங்கால் அதனைத் தடுத்து இடித்து உரைத்தல் அமைச்சர் கடன் என்பதை அறிந்தவன். எனவே, அவன், 'எது வரினும் வருக!' என்று அஞ்சாது அரசன் முன் சென்று, ஆட்சி முறை மாற்றம் சற்றும் பொருந்தாது என்பதை எடுத்து விளக்கினான். முற்காலத்தே பெண்களின் இச்சை வயப்பட்டு நிலைகெட்டு அழிந்த தேவர்களையும் மக்களையும் அச்சச்சந்தன் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, அவன் செய்ய வேண்டிய அரசியற்கடமைகளை வற்புறுத்தினான். எனினும், சச்சந்தன் கட்டியங்காரனிடம் தன் முழு நம்பிக்கையும் வைத்திருந்த காரணத்தால்,

“எனக்குயி ரென்னப் பட்டான் என்னலால் பிறரை இல்லான் முனைத்திற முருக்கி முன்னே மொய்யமர் பலவும் வென்றான் தனக்கியான் செய்வ செய்தேன்; தான்செய்வ செய்க; ஒன்றும் மனக்கினு மொழிய வேண்டா வாழியர் ஒழிக!” என்றான். (205)

இங்ஙனங் கூறி, வந்த அமைச்சன் வாயடைத்துப் போமாறு செய்தான். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட அருகிருந்த உருத்திரத்தன் என்பவன் அரசனை விளித்து, இந்த

ஆட்சி மாற்றத்தால் அவன் தனக்கும் அரசினுக்கும் பின்னர்ப் பெருந்திங்கையே தேடிக்கொண்டான் என்பதை எச்சரித்துரைத்தான். அதைக் கேட்ட மன்னன், 'அவரவர்க்கு முன்னமே அளந்து வைத்தபடியேதான் அனைத்தும் நடக்கும்' என்று விதியின்மேல் பழிசுமத்திய காரணத்தால், அங்கிருந்தவர் வேறு கூற முடியாதவராய் அவனை விட்டுச் சென்றனர். அரசனும் அவர்கள் சொற்களையெல்லாம் உட்கொள்ளானாய்க் கட்டியங்காரனையே அனைத்துக்கும் உரியவனாக்கினான்; தானும் விசயையை விட்டுப் பிரியாதவனானான்.

கனவு நிகழ்ச்சி :

நாட்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடந்துகொண்டே யிருந்தன. அமைச்சர் சிலர் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ளா நிலையில் ஒருவரும் அரசனைச் சார்ந்து அறிவுறுத்துவார் இலராயினர். எனினும், விசயையின் கனவு நிகழ்ச்சி ஒன்று அரசன் மனத்தைச் சற்று விழிப்படையச் செய்தது என்னலாம். கனவு, நினைப்பின் தோற்றமென்றும், வருவதை உணர்த்துவதென்றும் கனவு நூலோர் சொல்லுவர். இங்கு அரசி விடியற்காலையில் கண்ட கனவுகள் அவர்களுக்கு வருங்காலத்தை உணர்த்துவனவாய் அமைந்தன. இன்பவாழ்வு ஒன்றைத் தவிரப் பிறவற்றைக் கனவிலும் அறியாத பெண்ணலத்தளாகிய அரசி, அக்கொடுங்கனவுகளைக் கண்டதும் விழித்தெழுந்தாள்; மனம் தளர்ந்தாள்; அரண்மனையின் ஒருசார் அமைந்துள்ள தன் குல தெய்வத்தை வணங்கினாள்; வழிபாட்டு முறைப்படி பூவும் சாந்தும் கொண்டு இறைவனை வணங்கிப் பின் தன் கணவனை அடைந்து, கனவு நிலையைக் கூறுவாளாயினள்.

இன்ப வாழ்வே என்றும் இருப்பது என்ற நிலைவில் பிற எல்லாவற்றையும் மறந்திருந்த சச்சந்தனுக்கும் அக்கனவுகள் உள்ளத்தைத் தொட்டிருக்கக்கூடும். ஆம்!

அவ்வாறு அவர்களை வருத்தும் கனவுகள் தாம் யாவை? இதோ அரசனுக்கு அரசி கூறுகின்றாள். கேட்போம்:

‘அழகிய பூங்கொத்துக்களாலாகிய ஒரு மாலை அறுந்து பூமியில் வீழ்ந்தது. கொத்துக்கள் சிதறின. ஆனால், அச்சிதறலிலிருந்து ஒரு முளை எழுந்தது. அம் முளையைச் சுற்றி எட்டு மாலைகள் அமைந்தது போன்ற காட்சி பின் உருவாயிற்று. அந்த முளை அம்மாலைகளோடு முடிக்கு இடனாக நன்கு வளர்ந்தது,’ என்பதை அரசி உணர்த்திய கனவாகும்.

இக்கனவினைக் கூறி, இதனால் என்ன நேருமோ என்று அஞ்சினள் அரசி. அரசனோ, அவளைத் தேற்றத் தலைப்பட்டான்; கனவு நூல்களை ஆராய்ந்தான்: அக்கனவின் பயனைக் கூறுவானாயினான். கனவு, அவளுக்கு மகன் பிறக்கப்போவதையும் அம்மகன் எண்மரை மணந்து செல்வத்தில் சிறக்கப் போவதையும் முன் கூட்டியே காட்டிற்று என்றான்; எனினும், மாலை அறுந்து வீழ்ந்ததற்குப் பயன் கூறவில்லை. மேலும் அரசி வற்புறுத்தவே, அதனால் தனக்கு இடையூறு உண்டாகும் என்பதை எடுத்துக் கூறினான் மன்னன். அரசி மனமழிந்தாள்; மயங்கி வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தவளைத் தேற்றி அரசன் ஆறுதல் கூறி அணைத்து அமைதி பெறச் செய்தான். கனவின் நிகழ்ச்சியும் பயன்தரத் தொடங்கி விட்டது. அரசி கருவுற்றாள்.

துன்பத் தொடக்கம் :

உள்ளே வளரும் கருவுக்கு ஒரு கெடுதலும் நேராத வகையில் அரசி தன் நலத்தைப் பாதுகாத்தாள். அதுவரையில் கவலையின்றிக் களிப்பில் மகிழ்ந்திருந்த மன்னன் மனத்திலும் மாற்றம் உண்டாயிற்று. கனவின் ஒரு பகுதி பலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது; மற்றவையும் பலிக்கத் தொடங்கினால்...? இதை எண்ணிப் பார்க்க

முடியவில்லை சச்சந்தனுக்கு. என்னசெய்யவேண்டும் என்பதை எண்ணிக்கொண்டேயிருந்தான். ஒரு வேளை அதற்குள் கட்டியங்காரன் தன்னைக் கவிழ்த்துவிட்டுத் தனியாட்சி செலுத்த எண்ணிய எண்ணமும், அதுபற்றி அவன் ஆற்றும் செயலும் அரசன் காதுக்கு எட்டியிருக்கக்கூடும். எனவே, அவன் கவலை அதிகமாயிற்று. எனினும், அதை வெளிக்காட்டாது அரசி மகிழத் தான் மகிழ்ந்திருந்தான் மன்னன்.

இந்த மனத் தடுமாற்றத்திலே அவனுக்கு உணர்வூட்டியவன் அறிவென்னும் அமைச்சனாவன். தேவர் இரு பொருள்பட அறிவென்னும் அப்பெயரைக் கொள்கின்றார். உண்மையிலே அறிவென்னும் பெயர்கொண்ட அமைச்சன் ஒருவன் இருந்தான் என்று கொள்வதிலும், அவன் உள்ளத்தே அவனை விட்டுப் பிரியாத அறிவொளி அமைச்சனைப்போல அறிவுறுத்தியது என்று கொள்ளுதலே மிகப் பொருந்துவதாகும். எனவேதான் உரை கூற வந்த நச்சினூர்க்கினியரும் மற்ற அமைச்சர்களைக் கூறும் போது 'அமைச்சர்' என்ற சொல்லால் கூறி, இங்கு அறிவென்னும் அமைச்சனைத் 'தன் அறிவென்னும் அமைச்சன்' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அறிவு மக்கள் உள்ளத்தில் அமைந்து கிடப்பது. அது எப்போதும் மக்களினத்துக்குப் பணி செய்யக் காத்துக் கிடக்கும் ஒன்று. மறந்தும் மற்றவர்க்குத் தீங்கிழைக்கா வகையில், தம்மையும் காத்து உலகையும் ஒத்து நோக்கி வாழ்வாரிடத்திலே அவ்வறிவு சிறந்து நிற்கும் என்ற உண்மையை வள்ளுவர் போன்ற அறிஞர் பலர் வற்புறுத்திச் சென்றனர். மனிதன் வாழ்வில் வழக்கி விழுங்காலத்தில் அவனை விழாமல் காப்பது அறிவு ஒன்றேயாகும். சில காலங்களில் மனித உள்ளத்தே இவ்வறிவுக்கும் பிற கொடுமைகளுக்கும் போராட்டங்கள் நிகழ்வதுண்டு. அப்போராட்டங்களிலே பெரும்

பாலும் கொடுமைகளே வெற்றியுறும். அதனாலேயே மனிதனது தனி வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும் கொடுமைகள் உண்டாகின்றன. ஆனால், அறிவையும் பிறவற்றையும் செலுத்தும் மனிதன், உணர்வு பெற்று அனைத்தையும் அடக்கி, அறிவு வழித் தன் ஆற்றலைக் காட்டத் தொடங்குவானால், அப்போது அவன் மட்டும் வாழ்வதன்றி, அனைத்துலகமுங்கூட வாழும். ஆம்! இது வரை காமம் முதலியவற்றால் கட்டுண்ட சச்சந்தன் மனம் அறிவினால் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டது; அறிவு வென்றது. அவ்வறிவின் வழியே உண்டான மயிற் பொறியே நமக்குச் சீவகனை அளித்தது. தேவர் தம் பெருநூலுக்குத் தக்க தலைவனைப் பகைவரிடமிருந்து பிரித்துக் கொடுத்தது அந்த அறிவு. வாழ்க அவ் வளஞ்சால் அறிவு!

மயிற்பொறி :

அறிவு தெளிவு பெற்றபின் அரசன் சிந்திக்கலானான். கட்டியங்காரன் ஒருவேளை நாட்டை ஆளவேண்டுமென்ற ஆசையால் படை திரட்டித் தன் மாளிகையை வளைத்துத் தன் உயிருக்கு இறுதி தேடவும் கூடும் என்ற எண்ணம் பிறந்தது. அவனோடு போர் செய்து தான் ஒரு வேளை மாள நேரிடினும், தன் மனைவியும் அவள் வயிற்றில் வளரும் கருவும் கெடலாகாது என்றது அவன் மனம். ஒரு வேளை வயிற்றில் உள்ள கரு ஆண் மகனாகப் பிறந்து தன் பெயரையும் தனது குலப் பெருமையையும் என் றென்றும் நிலை நிறுத்தவும் கூடும் என்ற உணர்வும் பிறந்தது. எனவே, போர் நேரின் அரசியைக் காப் பாற்ற வழி ஆராய்ந்தான்; அறிவனும் துணைசெய்தான். அறிவெனும் அமைச்சன் வழி அரசன் உள்ளத்து உருவான துதான் மயிற்பொறி.

வானில் பறக்கும் வித்தை இன்று ஏற்பட்டதன்று. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த இலக்

கியங்களிலெல்லாம் வான் வழிச் சென்ற வரலாறு கூறப் படுகிறது. ஆனால், அனைவரும் அறிந்துகொள்ளும் வகையில்—எல்லோர்க்கும் பயன்படும் முறையில்—அவ்வளவு எளிமையில் கிடைக்கக்கூடியதாக அன்று அது இல்லை. எனினும், அரசனை சச்சந்தனுக்கு அப்பொறியினைச் செய்வித்தல் எளிதாயிற்று. அப்பொறியினை மயில் வடிவத்தோடு செய்வித்து முடித்தான். அவ்வூர்தி மிக அழகாக அமைக்கப்பட்டது. அரசனே அனைத்து நூலினும் வல்லவனாய் விளங்கிய காரணத்தாலேதான் அருகிருந்து தச்சரைக்கொண்டு அவ்வூர்தியைச் செய்வித்து முடித்தான். அத்தொழிலில் தேர்ச்சி பெற்ற தச்சன் அம்மயிற்பொறியை முடித்து, முடிவில் உண்மை மயிலுக்கும் அதற்கும் வேறுபாடு தோன்ற வகையில் செம்மையாக்கி அரசனிடம் சேர்ப்பித்தான்.

‘பீலிநன் மாமயி லும்பிறி தாக்கிய

கோலநன் மாமயி லும்கொடு சென்றவன்

ஞாலமெ லாம்உடை யான்அடி கைதொழுது

ஆலும்இம் மஞ்சை அறிந்தருள் என்ருள்.’ (236)

என்பது தேவர் வாக்கு.

கட்டியங்காரன் சூழ்ச்சி :

சச்சந்தன் இந்த முறையில் தன் மாளிகையில் மயிற்பொறியை முடிக்கும் அதே வேளையில் கட்டியங்காரனும் தான் கருதியது முடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டான்; தனக்குரிய அமைச்சர்களை அருகு சேர்த்தான்; ஆராய்ந்தான்; தெய்வம் வலிய வந்து தனக்கு அந்த அரசபதவியைத் தந்தது என வியந்தான்; விளக்கினான்; மன்னவனுக்குப் பகையான ஒரு தெய்வம் தன்னிடம் வந்து ஓயாது சச்சந்தனைக் கொல்லத் தூண்டுகிறது என்ற ஒரு பொய்யையும் கூறி வைத்தான். ஆம்! சச்சந்தன் உயிருக்குயிராயிருந்த — இருவரும் ஒருவரே என்று உலகத்தோர் முன்னாள் போற்றிய—அதே கட்டி

யங்காரன், அச்சச்சந்தனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தான். எதிர் பாராத செல்வத்தைப் பெற்றார் செயல் இதுதான் போலும்!

அமைச்சர் பலர் கூடியிருந்தனர். அவருள் தரும தத்தன் என்பான் அச்செயல் தகாதது என்பதை எடுத்து விளக்கினான்; அரசனைத் தெய்வமாகக் காட்டி, அவனது அருட்செயலும், கொடுஞ்செயலும் எவ்வெவ்வாறு மக்களையும் மாற்றாரையும் அணைத்தும் அழித்தும் அருள் செய்யும் என்பதை விளக்கினான்; அரசன் அரசியோடு அந்தப்புரத்தே காதல் வயப்பட்டு மறப்பினும், அன்றி உறங்கினும், அவன் தெய்வ ஒளி நாடு முழுவதும் பரவி நல்லரசாட்சி செய்யும் என்பதை வற்புறுத்தினான்; அரசன், கட்டியங்காரன் கண்ட தெய்வத்தினும் மேலானவன் என்பதை எடுத்துக் காட்டினான்; 'தீண்டினார் தமைத் தீச்சடும்; மன்னர்தீ, ஈண்டு தம்கிளையோடும் எரித்திடும்,' (250) என்று தீமை நினைப்பார்க்கு வரும் கொடுமைகளையும் அழிவுகளையும் விளக்கிக் காட்டினான்; அமைச்சனாயிருந்து அரசைக் கொள்ளை கொள்ள நினைப்பவன் மீளா நரகத்துக்கு ஆளாவன் என்றும் இம்மையில் மட்டுமன்றி மறுமையிலும் பெறும் துன்பத்தையும் காட்டினான். தருமதத்தன் என்னும் அமைச்சன் வாயிலாக அரசுத் துரோகம் செய்பவர் அடையும் கொடுமைகளையும் அல்லல்களையும் அலசி அலசிப் பார்க்கின்றார் தேவர். அவர் வழிப் பல் பாடல்கள் ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்து ஓடி வருகின்றன. அவற்றுள், 'நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான், பிறர்மனை நலத்தைச் சார்ந்தான், கட்டழல் காமத் தீயில் கன்னியைக் கலக்கி னுனும், அட்டுயிர் உடலம் தின்றான், அமைச்சனுய் அரசு கொன்றான் குட்டநோய் நரகம் தம்முள் குளிப்பவர் இவர்கள் கண்டாய்.' (253) என்ற பாடலும் ஒன்று. இன்னும் இது போன்ற பல நீதிகள் கட்டியங்காரனுக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

எலினும், அவன் உள்ளம் மாறவில்லை. அவன் சச்சந்தனைக் கொல்லவே முடிவு செய்துவிட்டான்; தனக்கு நீதி கூற வந்த அமைச்சரை வெகுண்டான்; 'மன்னவரைத் துறக்கம் ஆள வைப்பன்!' என்று சூளுரைத்தான்; அரசனுக்கு உற்றாராயினவரையெல்லாம் விலங்கிட்டுச் சிறை செய்தான்; தன்னை ஒத்த தன் நண்பர்களுக்குச் சிறப்புச் செய்தான்; படையைத் திரட்டினான்; பாராளும் மன்னன் தனித்திருந்த பரந்த சோலை சூழ்ந்த பெருமானிகையோடு கூடிய நகரின் ஒரு பக்கத்தை வளைத்துவிட்டான். போர் முரசு அதிர்ந்தது.

விசையையோடு மேல் விளைவதை ஒருவாறு எண்ணியிருந்த வேந்தன் சச்சந்தன், போர் முரசு கேட்டதும் வெகுண்டெழுந்தான்; புறக்கதவங்கனையெல்லாம் தாளிடப் பணித்தான்; தன் வாளை நோக்கினான்; கட்டியங்காரன் போர் குறித்து வந்ததை எண்ணிப் பேசிச் சிரித்தான். அவன் அருகிலே அன்பில் வளர்ந்த விசைய வாடியமுகத்தோடு இருந்தாள். அவளன்றி வேறறியாது அது வரை இருந்த மன்னன், அறிவு வரப்பெற்றான்; அவளை 'அஞ்சல்!' என்று தேற்றினான்; அவளை 'உடனே இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்க!' என்று கூறினான்.

'சாதலும் பிறத்தல் தானும் தம்வினைப் பயத்தின் ஆகும்;
ஆதலும் அழிவும் எல்லாம் அவைபொருட்கு இயல்பு கண்டாய்;
நோதலும் பரிவும் எல்லாம் நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே!
பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத் தோளி!... (269)

'தொல்லைதம் பிறவி எண்ணின் தொடுகடல் மணலும் ஆற்றா
எல்லைய; அவற்றுள் எல்லாம் ஏதிலம் பிறந்து நீங்கிச்
செல்லும்அக் கதிகள் தம்முள் சேரலம்; சேர்ந்து நின்ற
இல்லினுள் இரண்டு நாளைச் சுற்றமே; இரங்கல் வேண்டா.' (270)
என்று பலவாறு அறிவுரைகளும் அன்புரைகளும் கூறி
அவளைத் தேற்றினான்; மயிலூர்தி சித்தமாய் இருந்த

காரணத்தினாலே உடனே விசயை அவ்வூர்தியிலேறி அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்றும் கட்டியாயிட்டான்.

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட விசயை, உளமும் உடலும் ஒரு சேரச் சேர்ந்தாள்; தம் காதல் வாழ்வையும் கடந்த காலத்தையும் எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள். எண்ணிப் பயன் என்? தன் கணவனைப் பணிந்தாள்; அவன் முகம் நோக்கினாள்; ஆற்றாது அரற்றினாள்; மயிற் பொறி ஏறினாள். பறந்தது மயிற்பொறி!

மன்னன் முடிவு :

தன் உயிரினைய விசயையை விமானத்து ஏற்றி அனுப்பிய பின் அரசன் கட்டியங்காரன்மேல் படை தொடுத்தான். அவனது மறைந்த வீரமெல்லாம் உருப் பெற்று உயர்ந்தது. அவன் தன் படைகளை யெல்லாம் கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டான். உலகை அழிக்கும் கடவுளைப் போன்று அமைந்தது அவன் தோற்றம். அரசன் போருக்குப் புறப்படவே, அவனைச் சூழ்ந்து அவனுக்குக் காவலாயிருந்த நாற்படைகளும் புறப்பட்டன; கட்டியங்காரன் படைகளோடு மோதின. பயன் என்? பல நாள் முயன்று அரசனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற சூழ்ச்சியிலே படை திரட்டிய அக் கட்டியங்காரன் பெரும்படை முன் இச்சிறு படை என் செய்யும்? எனினும், போர் வல்ல பெருமன்னன், தான் ஒருவனாகவே நின்று, எதிர்த்த படைகளை யெல்லாம் கொண்டு குவித்து, மேன்மேலும் சென்றுகொண்டே யிருந்தான். அவனது வாள் வீச்சினால் வீழ்ந்தவர் பலர். மடிந்த யானைகள் பல. இவ்வாறு மன்னன் ஒருவனே படைகளுக்குப் பெருஞ்சேதம் விளைவிப்பதைக் கண்ட கட்டியங்காரன், அவன்மேல் அம்பைச் சொரிந்தான். அவனைச் சேர்ந்த வீரர்களெல்லாம் முதலில் விரைந்து போர் தொடங்கின போதிலும், அரசனை

நேரில் கண்டதாலும், அவனது வாள் வீச்சுக்கு ஆற்றாமை யாலும் அஞ்சி ஒதுங்கினார்கள். எனவே, கட்டியங்காரன் தானே முன்னின்று சச்சந்தனைக் கொல்லத் துணிந்தான். எத்தனையோ வீரத்தோடு போரிட்ட சச்சந்தன் என்னும் பெருமன்னன், முடிவில் கட்டியங்காரனது வாளுக்கு இலக்காகி மாண்டான். அவன் இறந்ததால் ஏமாங்கத நாட்டுச் சான்றோர் மயங்கினர்; கற்புடைய மகளிர் இரங்கினர்; கொடுங்கோலாகிய இருள் பரவிற்று; இன்னொலி மழுங்கிற்று; மகளிர் அலக்கணுற்று வருந்தினர்; மற்றவர் கதறினர். எனினும், கட்டியங்காரன் ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல், நரி சிங்கத்தைக் கொன்று அதன் இடத்தை அடைந்து நிமிர்ந்து நிற்பதை ஒத்து, நாடு முழுவதும் இனித் தானே தலைவன் எனப் பறைசாற்றி, அரசியலைக் கைக்கொண்டான். நகர மாந்தரும் பிறரும் அவனது கொடுங்கோன்மைக் கஞ்சி, மறைந்த மன்னவனைப் பற்றி ஒன்றும் பேசாது ஊமையராய் அமைந்தனர். இருள் மனத்தனாகிய கட்டியங்காரன் ஏமாங்கத நாட்டு மன்னனானான்.

மயிற்பொறியில் பறந்த விசயை, தன் வினையை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே சென்றாள். அரசன் முன்னரே அவளுக்கு அப்பொறியைச் செலுத்தும் வழிகளையெல்லாம் நன்கு கற்பித்திருந்தான். எனவே, அவள் அந்தப் பொறியை நன்கு செலுத்திக் கொண்டே சென்றாள். மயிற்பொறியும் வானிடைப் பறந்து இராசமாபுரத்து அகநகரையெல்லாம் தரண்டிப் புறநகரின் எல்லையில் வந்துற்றது. புறநகரின் கோடியில் அமைந்துள்ளது, அந்நகரத்துச் சூடுகாடு. அச்சூடுகாட்டு எல்லையில் மயிற்பொறி செல்லத் தொடங்கியது. அதே வேளையில் அங்கு அகநகரிலே கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கொன்று தான் அரசனானமை குறித்து முரசு முழங்கினான். அம்முழக்கம் அனைவர் காதிலும் பட்டது;

விசயையும் கேட்டாள்; மயங்கினாள்; கணவன் நிலை எண்ணிக் கருத்தழிந்தாள்; பொறி இயக்கம் நின்றது. எனவே, அம்மயிற் பொறியும் அப்படியே மெள்ளக் கீழே இறங்கிற்று.

சீவகன் பிறந்தான் :

பிணப்புக்கை மலிந்த அந்தச் சுடுகாட்டில் ஒரு பக்கத்தில் அம்மயிற் பொறி இறங்கி நின்றது. விசயை அச்சுடுகாட்டில் தனியாளாள். செல்வச் சிறப்பிலெல்லாம் சிறந்து நல்வினைப் பயனை அனுபவித்த விசயை, செல்வத்தோடே தீவினை தொடர்ந்து வருவதை உலக மக்களெல்லாம் உணரும்பொருட்டு அரச போகத்தை இழந்து, அச்சுடுகாட்டுள் அனாதையைப் போலத் தனிமையில் ஏங்கி நின்றாள். வீழ்ந்த தன் கணவனை நினைந்து நைந்தாள்; விழுந்தாள்; மயக்கமுற்றாள்.

மயக்கத்திலேயே எத்துணை காலம் இருந்தாளோ! அவள் அறியாள். பின்பு தன் நினைவு வந்தபோது பக்கத்தில் பாலகன் அழுகூரல் கேட்டாள்; பரிந்தாள்; தனக்கு மகன் பிறந்திருப்பதை உணர்ந்தாள்; பிள்ளையைக் கண்ட பெருமகிழ்ச்சியிலே தான் கொள்ளை கொடுத்த அரச போகத்தையும் பிற எல்லாவற்றையும் மறந்தாள். அச்சீவகன் பிறந்த சிறப்பை,

‘இருள்கேட இகலி எங்கும் மணிவிளக் கெரிய ஏந்தி

அருளுடை மனத்த வாகி அணங்கெலாம் வணங்கி நிற்பப்

பொருகடற் பரிதி போலப் பொன்னனுன் பிறந்த போழ்தே

மருளுடை மாதர் உற்ற மம்மர்நோய் மறைந்த தன்றே.’ (304)

என்று சிறப்புற எடுத்துக் காட்டுகின்றார் தேவர். அரசிருக்கையில் அந்தப்புரத்தில் சேடியர் பலர் பணி செய்யக் காத்துக்கிடக்க, பணியாளர் பலர் ஓடி ஆடி அறிவிக்கப் பிறக்க வேண்டிய பெருமகன், இங்கே இந்தச் சுடுகாட்டில் கேட்பாரின்றி வாடிய அன்னையின் வயிற்றிலிருந்து

வந்து தோன்றினான். இடுகாட்டில் தோன்றிய அனாதைக் குழந்தை எப்படிச் சிந்தாமணியின் கதாநாயகன் ஆயினான் என்பதை மேலும் தொடர்ந்து காண்போம்:

சுகாட்டில் அரசி:

அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தே ஆயிரம் பேர் ஆடிப் பாடிப் பணி செய்ய மகவு பெற வேண்டிய அரசி, அந்த இராசமாபுரத்துச் சுகாட்டிலே தனியாய் இருந்து தன் மகனைப் பெற்றதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள்; அரசனுக்கு மகன் பிறந்தால் அவன் என்னென்ன வகையில் சிறப்புக்கள் செய்வான் என்பதை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நினைத்துப் பார்த்தாள்.

‘கறைபன் னீரான் டுடன்விடுமின் ;
காமர் சாலை தளிநிறுமின் ;
சிறைசெய் சிங்கம் போன்மடங்கிச்
சேரா மன்னர் சினம்அழுங்க
உறையும் கோட்டம் உடன்சீமின்;
ஒன்பொற் குன்றந் தலைதிறந்திட்டு
இறைவன் சிறுவன் பிறந்தான்என்று
ஏற்பார்க்கு ஊர்தோ றுய்த்தீமின்.’ (306)

என்றும் இன்னும் பலவாறும் அரசன் மகன் பிறக்குங்கால் செய்ய இருந்ததை எல்லாம் எண்ணினாள்; பின்பு அம்மைந்தன் அச்சுகாட்டில் கேட்பாரற்றுத் தனியாய்ப் பிறந்து வாடுவதை நினைத்துப் புலம்பினாள். அவளை ஆற்றுவார் ஒருவரும் இலர்.

‘வெவ்வாய் ஓரி முழுவாக
விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
ஒவ்வாச் சுகாட்டு உயர்அரங்கின்
நிழல்போல் நுடங்கிப் பேயாட
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்துஇரங்கிக்
கூகை குழறிப் பாராட்ட

இவ்வா ருகிப் பிறப்பதோ

இதுவோ மன்னர்க்கு இயல்வேந்தே!

(309)

என்று புலம்பிற்று அவள் வாய்.

விசயை வாய் புலம்ப, கண் நீர் சொரிய, உளம் நைந் துருகப் பக்கத்தில் கிடந்த பச்சிளங்குழந்தையைக் கண் டாள். அக்குழந்தை ஒன்றையும் அறியாது வாய் குழப் பிற்று. அதைக் கண்டதும் 'சிந்தாமணியே!' என்று கூறி அரற்றினாள். அன்னை அருகே இருந்த மரங்களும் அவள் அழகைக்கு ஆற்றாது வருந்துவன போலப் பணி நீராகிய கண்ணீரைச் சொரிந்தன. அந்த வேளையில் கூதிரவனும் 'உலக நலம் பேணும் நன்மகன் பிறந்தான்! கவலை விட் டது!' என்பான் போல மேற்கடலுள் மூழ்கினான். அந்தி படர்ந்தது.

தெய்வத் தோற்றம் :

இருள் படரும் அந்த நேரத்தில் என்ன செய்வ தென அறியாது வாடினாள் அரசி. அதே வேளையில் அவ்வனத்துறைதெய்வங்களுள் ஒன்று, அவ்விசயையை விட்டு நீங்காது அருகேயிருந்து பணி செய்துகொண் டிருந்த சண்பகமரலை என்னும் தோழியின் வடிவு கொண்டு அவள் பக்கம் வந்தது. வந்த தெய்வம் அவ ளுக்குப் பலப்பல ஆறுதல் மொழிகள் கூறித் தேற் றிற்று. பிறந்த மைந்தன் பின்பு சிறந்தவனாவான் என் றும், அவன் வாய்மொழிப்படி உலகம் நடக்கும் என்றும், அவள் கணவனைக் கொன்ற கட்டியங்காரனைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவான் என்றும், அத்துறையில் அவனை வல்லவனாக்கும் ஒருவன் அங்கு வந்து அப்போதே அக் குழந்தையைக் கொண்டு செல்வான் என்றும், ஆகவே அவர்கள் அங்கில்லாது அப்பால் சென்று மறைய வேண்டும் என்றும் தெய்வம் கூறிற்று. அது கேட்ட விசயை, 'பிறந்த மைந்தனையும் விட்டு நீங்க வேண்

டுமோ!' என நினைத்தாள்; எனினும், அவனது பிற்கால வாழ்வில் பெரிதும் ஆசை கொண்டு, அத்தோழியின் சொற்படி நடக்க இசைந்தாள்; குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து விரலில் மோதிரம் இட்டுச் சீராட்டினாள். தோழியாகிய தெய்வம் நல்ல ஆடையாலாகிய மென்மைப் படுக்கையில் அக்குழுவியைக் கிடத்திற்று. அரசி சிலம்பொலிக்க, கிண்கிணி ஆர்ப்ப, மெல்ல மெல்ல அப்பால் நகர்ந்தாள். அக்காட்சி 'நன்மணி யின்று முந்நீர் சலஞ்சலம் புகுவது' (317) ஒத்தது. தூரத்தே சென்று அவள் மறைந்து குழந்தையை நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

மைந்தன் கந்துக்கடனுக்கு மகனாதல் :

கந்துக்கடன் என்பான் இராசமாபுரத்து வாழ்ந்த சிறந்த வணிகன்; செல்வாக்கு மிக்கவன்; நல்லழகனுங்கூட. அவன் அந்த இரவு தொடரும் இருள் நேரத்தில் தன் இறந்த மகனை ஈமத்திட அங்கு வந்து சேர்ந்தான். வந்தவன் வழி ஓரத்தே ஒப்பற்ற இளஞாயிறு போன்று விளங்கும் பச்சிளங்குழுவியைக் கண்டான். கண்டதும் விருப்பம் மிகுந்து அருகில் சென்றான்; தன் குழுவியை அப்பால் கிடத்தினான்; வாய் விட்டரற்றும் இளங்குழந்தையைக் கையில் எடுத்தான்; அதன் கையில் உள்ள மோதிரம் ஒரு வேளை அதனை உணர்த்துவதாகும் என்று அதைக் கழற்றி மறைத்துக்கொண்டான். அவன் கையில் கொண்ட அளவிலே அக்குழந்தை தும்மிற்று. அதே வேளையில் 'ஃவ' என்று ஒரு குரல் வாழ்த்திற்று.

வாழ்த்திய குரலையே நன்னிமித்தமாகக் கொண்டு கந்துக்கடன் அவ்வழகிய குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு அப்பால் ஏகினான். அக்காட்சியைக் கண்டு நின்று அரசி அரற்றினாள்; பிரியும் பிள்ளையை நினைத்தாள்; எனினும், தெய்வம் தேற்றத் தேறினாள்; 'எம்பகைவனான கட்டியங்

காரணைக் கொன்று வெற்றி பெறுவாயாக!' என்று வாழ்த்தினான். கந்துக்கடனும் 'மாமணி விழுத்தகு மகனெடு' (325) விரைந்து தன் வீட்டிற்குச் செல்லலானான்.

கந்துக்கடனின் இறந்த மைந்தனும் பச்சிளங் குழந்தையே போலும்! எனவேதான் விரைந்து வீடு நோக்கி வந்த அவன் அக்குழந்தையைத் தன் வீட்டில் கொண்டு சென்றதும் தன் மனைவியை அழைத்து, 'நின் மகன் தீதின் நீங்கினான்! நீ வருந்தற்க!' என்று சொல்லுகின்றான். அவளும் அவலமும் அழுகையும் நீங்கி, மனம் மகிழ்ச்சி பொங்கக் குழுவியை வாங்கிக் கொண்டாடினாள். அப்போது வலம்புரிகள் இசைத்தன; வாத்தியங்கள் முழங்கின; பெண்கள் பொன்னை வாரி வழங்கினார்கள்.

இறந்த மைந்தன் பிழைத்தான் என்பதை அனைவரும் அறிந்தனர். அன்றே அரசனான கட்டியங்காரனும் அறிந்தான்; தன் அரசை விரும்பி ஏற்ற கந்துக்கடனுக்கு உண்டான மகச்சிறப்பை எண்ணி, அவனுக்குப் பல வரிசைகள் ஈந்தான். பாவம்! அவன் அறியான், அக்குழந்தையே தனக்கு இறுதி தேடித்தரும் சீவகன் என்பதை! கந்துக்கடனும் தன் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் வேண்டு வார்க்கு வேண்டியன ஈந்து, பெருஞ்சிறப்புச் செய்தான். இது நிற்க. அரசமாதேவி என்னானாள் என்பதைக் காண்போம்:

வனத்துறை தெய்வமானாள் :

தன் மகன் கண்ணிலிருந்து மறைந்ததும் அரசி மிக்க வருத்தமெய்தினாள். 'என்று அவனைக் காண்போம்' என்ற ஏக்கம் அவள் உள்ளத்தில் குடி கொண்டது. எண்ணி எண்ணி இறுதியில் மண்மேல் மயக்கமுற்று வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தவளை அருகே கூனி வடிவில் நின்று ருந்த தெய்வம் எடுத்துத் தேற்றி, மயக்கம் தெளிவித்து

உலக இயல்புகளையெய்லாம் விளங்க எடுத்து உரைத்தது; அப்போதே அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இருள் நிலையிலேயே யாரும் காணாதபடி அருகேயுள்ள 'அமரிகை'யாற்றின் கரைக்குச் செல்லவேண்டுமென்பதையும் உரைத்தது. அந்தப் பேராற்றங்கரையிலிருந்து ஐம்பது யோசனைத் தூரத்தில் உள்ள நரணி தீலகம் என்ற ஊரைப்பற்றிக் கூறி, அங்குச் செல்லல் தேவையில்லை என்பதை உணர்த்தி, தண்டகாரணியம் என்னும் காட்டிலுள்ள தாபதப் பள்ளியில் சென்று தங்க வேண்டுமென்பதையும் அது எடுத்துரைத்தது. கூனி உரைத்த சொல்லை மறுக்கமாட்டாதவளாகிய அரசி, அப்படியே தாபதப்பள்ளியை நாடிப் புறப்பட்டாள்.

அரசியும் கூனியும் வழிகடந்து ஆற்றங்கரை சென்று சேர்ந்தனர். செல்லும் வழி முழுவதும் அக்கூனி பல அறநெறிகளை அரசிக்குக் கூறிக்கொண்டே :சென்றாள். ஆற்றங்கரையை அடைந்த போது இரவு அகன்றது; பகல் தோன்றிற்று. அக்காட்சி தீவினை அகல நல்வினை வந்து தோற்றும் காட்சியை ஆசிரியருக்கு நினைவூட்டிற்று.

'இருள், தொல்லை நல்வினை முற்படத் தோன்றிய அல்லல் வெவ்வினை போல அகன்றதே,' (343) என்று கூறுகின்றார் தேவர். அரசியும் கூனியும் அவ்வாற்றிடைக்குறையிலே வந்து பொழிலிடைத் தங்கியிருந்தனர். பின்பு அரசியை அங்கிருந்து அழைத்துச்சென்று தாபதர் தங்கும் பள்ளியுள் சேர்த்தாள் கூனி.

தாபதப் பள்ளியைச் சேர்ந்த அரசி அத்துறவு நெறிக் கேற்ப அமைந்து ஒழுகுமாறு அவள் அணி முதலிய வற்றை அகற்றினர் அங்குள்ள தாபதப் பெண்டிர். அவளது அழகினை வாயாரப் புகழ்ந்து அவளது அழகுக்கு அழகு செய்யும் அணி ஆடை முதலியவற்றை

முன்னே அழகுற எடுத்துக் காட்டிய ஆசிரியர் தேவர், இங்கு அவ்வாடை ஆபரணங்கள் கழற்றப்படுவதை எண்ணி எண்ணித் தாமே கலுழ்கின்றார். துறவியர் ஒளிவிடும் பொன்னையும், சுற்கள் இழைத்த சுவின் வாய்ந்த அணிகளையும் கழற்றிய பின் அவளுக்கு அணியக் காவி உடையையும் தந்தனர்.

ஆம். அவள் அவ்வாறு துறவு நிலையில் வாழ வேண்டும் என எண்ணியதற்குக் காரணம், தன் மகன் வளர்ந்து சிறந்து பகை முற்றிச் செழிக்க வேண்டும் என்றும், அதைத்தான் காண வேண்டும் என்றும் நினைத்தமை தான்.

துவராடை உடுத்து, இலைக்கறியை உண்டு, அரசியாகிய விசயை வனத்துறை தெய்வமானுள்.

‘பாலுடை அமிர்தப் பைம்பொன் கலத்திடைப் பாவை யன்ன
நூலடு நுகப்பின் நல்லார் ஏந்தவும் நேர்ந்து நோக்காச்
சேலடு கண்ணி காந்தள் திருமணித் துடுப்பு முன்கை
வால்டரு அருளிச் செய்ய வனத்துறை தெய்வமானுள்.’ (354)

என்பது தேவர் வாக்கு. துறவோர் பள்ளியிற்சேர்ந்து அவர்தம் ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்ட அரசியை வனத்துறை தெய்வமாக்கிய கூனி, அவளை அங்குள்ள அறவோரிடம் அடைக்கலப் பொருளாகக் கொடுத்துவிட்டு, அவளிடம் தன் நிலையையும் விளக்கி, வேண்டுங் காலத்து வந்து உதவுவதாகவும் கூறி, அவளை விட்டு அகன்றனர். அரசியும் அத்தாபதப்பள்ளியிலேயே துறவு நெறியை ஒம்பி வாழ்ந்து வந்தாள்.

சீவகன் எனும் பெயர் :

கந்துக்கடன் தன் மகன் சீவகனுக்குச் சிறப்புப் பல செய்தான். அங்கு இருகாட்டில் ‘சீவ’ என்று தெய்வம் வாழ்த்தினமையின், அதைத் தன் உள்ளத்தில் வைத்தே கந்துக்கடன் மகனுக்கு அப்பெயரை வழங்கினன். பெய

நீட்டு விழாச் சிறப்பினைப் பல வகையில் சிறக்க நிறைவேற்றியபின், நாள்தோறும் அவனைப் போற்றி வளர்க்க, சீவகனும் வளர்பிறையென வளர்ந்து வருவானான். இந்த வளரும் நிலை, தேவர் நினைவை நந்தகோன் மனைக்கு இழுத்துச் சென்றது. ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்த கண்ணனைப் போல, இங்குச் சீவகன் விசயையின் மகனாய்ப் பிறந்து கந்துக்கடன் மனைவியின் பாலை உண்டு வளர்ந்து வருவானான் என்று உவமை மூலம் விளக்கிக் காட்டுகின்றார் தேவர்.)

மதியன்னான் வளர்கின்றான் :

குழந்தைப் பருவம் நீங்கி இளமைப் பருவத்தை அடைந்தான் சீவகன். நாளும் நாளும் நலஞ்செய்யப் பெற்றவனாய் இளமை இன்பம் ததும்ப அனைவரையும் மகிழ்வித்து வளர்ந்தான் அவன். அவன் வளர்ந்து செல்லும் நிலையைத் தேவர்,

‘பல்பூம் பொய்கைத் தாமரை போன்றும் பனிவானத்து
எல்லார் கண்ணும் இன்புற வூரும் மதிபோன்றும்
கொல்லும் சிங்கக் குட்டியும் போன்றிவ் வலகுரத்தச்
செல்லும் மன்றோ சீவகன் தெய்வப் பகைவேன்றே.’ (364)

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அக்குழந்தையின் வளர்ச்சியைக் கண்டு கந்துக்கடனும் அவன் மனைவி சுநந்தையும் மகிழ்ந்து வாழ்வாராயினர்.

ஞானக் குமரி :

அவ்விருவரும் இளமையின் எல்லையை அடைந்ததும் மைந்தனுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டிய அவசியத்தைக் கருதினர்; ஒரு நல்லாசிரியர் மூலம் அவனுக்கு அறிவொளி கொளுத்தினர்.

‘மழலையாழ் மருட்டும் தீஞ்சொல் மதலையை மயிலஞ் சாயல்
குழைமுக ஞான மேன்னும் குமரியைப் புணர்க்க வுற்றார்.’ (368)

பின்பு சீவகன் எண்மரை மணந்து இன்ப நெறியில் வாழ நிற்பதை நினைத்த தேவர், இங்கும் ஞானத்தைக் குமரியாக்கி, அவளைச் சீவகன் மணந்துகொண்டான் என அழகுபடக் கூறுகின்றார். பின்னும் முத்தி இலம்பகத்தும் இவ்வாறே கூறியிருப்பதும் நோக்கற்பாலது. சீவகன் பிறந்து கல்வி கற்றதைக் கூறும் இப்பகுதிக்கே 'நாமகள் இலம்பகம்' எனப் பெயரிட்டார் தேவர். சீவகன் நாமகளின் நலம் பெற்ற சிறப்பை,

'நாமகள் நலத்தை யெல்லாம் நயந்துடன் பருகி நன்னூல்
ஏழுத லாய வெல்லாப் படைக்கலத் தொழிலும் முற்றிக்
காமனும் கனிய வைத்த புலங்கரை கண்டு கண்ணூர்
பூமகள் பொலிந்த மார்பன் புவிமிசைத் திலகம் ஒத்தான்.' (370)

என்று எழில்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

காளைப் பருவம் :

கல்னியும் படைக்கலமும் ஒரு சேரப் பயின்று அனைத்திலும் வல்லவனாகிய சீவகன், காளையாம் பருவம் எய்தினான். அவனது காளைப் பருவத்து எழில், கண்டோரை மயக்கிற்று. கன்னியர் அவனைக் கண்டு கருத்தழிந்தனர். 'இனிய சொல்லார் கங்குலும் பகலும் எல்லாம், சிலையிகந்து உயர்ந்த திண் தோள் சீவகற்கு அரற்றி ஆற்று'ராய் நின்ற செய்தியையெல்லாம் தேவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

காளைப் பருவத்து எழிலோடு வளரும் அச்சீவகனை அவன் ஆசிரியர் எச்சரிக்க விரும்புகின்றார் போலும்! கன்னியரைக் கண்டு ஒரு வேளை கருத்தழிந்து கெடுவான் என்று கருதினரோ, அன்றி எதனாலோ, அப்போது அவனுக்கு உலக நிலையாமை முதலாய நெறிகளையும் அறங்களையும் உணர்த்துகின்றார்; இறக்குங் காலத்து எதுவும் வாராது என்ற உண்மையை இடித்துரைக்கின்றார்; சீலம் என்னும் வேலியால் தன்னைப் பாதுகாத்த

துக்கொள்ளப் பணிக்கின்றார். அவ்வாசிரியரின் அறிவுரைகளைக் கேட்ட காடையாம் சீவகன் அறிவனைச் சரணடைந்தான்.

‘ நல்லறத் திறைவ னுகி நால்வகைச் சரணம் எய்தித்
தொல்லறக் கிழமை பூண்ட தொடுகழற் காலி ஒற்குப்
புல்லற நெறிக்கண் நின்று பொருள்வயிற் பிழைத்த வாறும்
இல்லறத் தியல்பும் எல்லாம் இருளறக் கூறி யிட்ட ’ (382)

ஆசிரியரின் போதனைகள் அனைத்தையும் கேட்ட சீவகன் மனம் ஒரு வேளை மாற்றமடைந்திருக்கும்; துறவு நிலையை நாடியிருக்கும். எனவே, ஆசிரியர் அவனது உண்மைப் பிறப்பையும் அவன் ஆற்ற இருக்கும் பணியையும் அவனுக்கு விளக்க வேண்டியதாயிற்று.

தன்னை அறிந்தான் :

சீவகனது பிறப்பின் இரகசியத்தை உணர்த்த விரும்பிய ஆசிரியர், அவனைத் தனியிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்; அவனது பிறப்பினை நேர்முகமாக எடுத்துக்காட்டாமல், ஒரு கதை வாயிலாக விளக்கினார்; சச்சந்தனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் உற்றதை உணர்த்தி, விசயை சுடுகாட்டில் மகவைப் பெற்று விட, பின்பு வணிகன் எடுத்து வளர்த்து வரும் சிறப்பையெல்லாம் கூறி, அவ்வாண் மகன் சிறந்தவன் எனவும் உரைத்தார். அக்கதையைக் கேட்ட சீவகன், ‘ அவ்வாண் மகன் யாவன்?’ எனக் கேட்டான். ஆசிரியர், ‘ நீதான்,’ என்று பதில் உரைத்தார். கேட்ட சீவகன் மயங்கி வீழ்ந்தான். உடனே ஆசிரியர் அவனைத் தேற்றி நன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்; மேலும் வருந்திய அவனை நோக்கி, ‘மேல் வருந்திக்கொண்டிருப்பதில் பலன் இல்லை,’ எனவும், ‘பகைவன் இன்னும் நாட்டை ஆள்கின்றான்,’ எனவும், ‘அவனை ஒழிக்க வழி செய்ய வேண்டும்,’ எனவும் வற்புறுத்தினார்.

ஆசிரியரின் உரை கேட்ட சீவகன், அப்போதே புறப்பட்டுச் சென்று, அக்கட்டியங்காரனைக் கொண்டு பழி தீர்ப்பதற்காக முனைந்தான். அது கண்ட ஆசிரியர் அவனைத் தேற்றிப் பொறுக்குமாறு பணித்தார்; சீவகன் தன்னை மேலும் ஓராண்டு வரை வெளிப்படுத்தாது வாழ வேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்த்தினார். சீவகன், 'அதுவும் சரி,' என்று கூறிக் காலம் கருதி வாளா இருக்க இசைந்தான்.

ஆசிரியரின் பிறப்பு :

மேலும் ஆசிரியர் தம்மைப் பற்றிக் கூற நினைந்து, அதையும் ஒருகதைபோலக் கூறத்தொடங்கினார்: 'வாரண வாசி என்னும் ஊருக்கு மன்னன் உலோகபாலன் என்பான். அவன் சில காலம் ஆட்சி செய்த பிறகு துறவை மேற்கொள்ள விரும்பித் தன் மகனுக்கு அரசை நல்கித் தவத்தினை மேற்கொண்டான். ஆனால், அவ்வாறு தவமாகிய நோன்பின் வழி நிற்கையில் அவனது முன்னைய வினை வசத்தால் 'யானைத்தீ' என்னும் பெரும்பசி நோய் அவனை வந்து பற்றியது. அதைத் தாங்காத அவன் அவ்வூர்ப் பக்கத்தே வந்து சேர்ந்தான்,' எனக் கூறினார். 'அவ்வாறு வந்தவன் யார்?' என்று சீவகன் கேட்ட அளவிலே, 'நானே' என்று பதில் கூறிப் பின்னும் அவர் சீவகனைக் கண்டதும் அக்கொடிய 'யானைத்தீ' தம்மை விட்டு நீங்கியதையும், சீவகன் தந்தை தமக்கு அளித்த இனிய உணாவின் சிறப்பையும் கூறினார். சீவகனைக் கண்டதும் அவர் பெற்ற நிலையினை,

'ஐயனைக் கண்ணிற் காண யானைத்தீ அதகங் கண்ட

பையன னுகம் போல வட்கயான் பெரிதும் உட்கித்

தெய்வங்கோல் என்று தேர்வேற் கமிர்துலாய் நிமிர்ந்த தேபோல்

மொய்குரல் முரசு நாணுந் தழங்குரல் முழங்கக் கேட்டேன்.' (403),

என்று ஆசிரியர் வாக்கிலே வைத்துத் தேவர் விளக்குகின்றார். ஆசிரியர் சீவகனைக் கண்ட உடனே கேட்ட

அமிர்தம் போன்ற வார்த்தைகளால் அச்சீவகன் உண்மைப் பிறப்பைத் தாம் உணர்ந்ததாகவும், அது முதல் அங்கிருந்து அவனுக்கு வேண்டிய அறிவு நூல்களை உணர்த்தியதாகவும் கூறினார்; மேலும் தமக்குள்ள தவம் செய்தற்குரிய வேட்கையை விளக்கி, உடனே புறப்பட்டுச் செல்லப் போவதையும் கூறினார். தவம் செய்வதை மறுக்க முடியாத சீவகனும் அதற்கு இசைந்தான். எனினும், சீவகனும் கந்துக்கடனும் சுநந்தையும் அவர் பிரிவுக்கு ஆற்றாராயினர். அவ்வாசிரியர் தவமேற் சென்றார். சீவகன் அந்நகரத்திலேயே காலம் கருதி அமைந்திருந்தான்.

II

இராசமாபுரத்தே

சீவகன் இளமை :

இளமையின் எழில் மிக எல்லாக் கலையும் கற்று உணர்ந்த சீவகன், பின்பு சில காலம் அவ்விராசமாபுரத்திலேயே தங்கி வாழ்ந்து, கட்டியங்காரனை வீழ்த்தக் காலம் பார்த்திருந்தான். அவனது காளைப் பருவத்தின் கவினைக்கண்டு அந்நகரக் கன்னிப் பெண்டிர் கருத்தழிந்தனர். சீவகன் கலையின் அகலமும் சிலையின் திறமும் நன்கறிந்து, வீணைச் செல்வத்தில் வல்லவனாகி, தன்னை ஒப்பாரும் மிக்காரும் அந்நகரத்தில் இல்லையெனும்படி வாழ்ந்து வந்தான். இது நிற்க.

நிரை கவர்தல் :

இராசமாபுரத்தின் சாரலிலே கவலையற்று மேய்ந்து வந்த பசுக் கூட்டங்களுக்கு அக்காலத்தே ஓர் இன்னல் வந்து சேர்ந்தது. காட்டகத்திலிருந்த வேட்டுவர் யாவரும் அந்நகரத்து எல்லையிலே வந்து சேர்ந்து, அந்நகரத்துப் பசுக் கூட்டங்களைக் கவர்ந்து செல்ல வேண்டும்

என்று திட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். விரைவில் நகரத்துப் பசுக்கள் வரும் என்ற குறி அவர்களுக்குத் தோன்றிற்று. எனவே, வந்ததும் அவற்றை விரைந்து கைப்பற்றிக்கொண்டு காட்டுக்குள் செல்ல வேண்டுமெனத் திட்டமிட்டனர். அவர்களுள் நல்ல சோதிடக் குறிப்பறிந்த முதுமகன் ஒருவன், மேல் நடக்க இருப்பதை உணர்ந்து கூறினான். பசுக்கள் விரைவில் அவர்கள் இருக்கும் பக்கத்தில் வருமெனவும், அவற்றை அவர்கள் கைக்கொள்வார்கள் எனவும், அதை அறிந்து அரசன் சேனைகளை அனுப்பி மீட்க முயல்வான் எனவும், அச் சேனைகள் வேடர்முன் ஆற்றுது தோற்றேடும் எனவும், இறுதியில் ஒரு வீரன் தனியாகத் தேர்மீது வந்து வேடரைத் தோற்கடித்துப் பசுக்கூட்டங்களை மீட்டுச் செல்வான் எனவும் கூறினான். அது கேட்ட அனைவரும் நகைத்து, 'அரசர் சேனையையே தோற்கடிக்கும் நாங்கள் ஒற்றைத் தேரைத் தோற்றேடச் செய்ய மாட்டோமா?' என இகழ்ந்து, மேல் நிரையைக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்தனர். அந்த ஏற்பாட்டின்படி அவர்கள் நிறையக் கள் குடித்து, பறையார்த்து, கடவுளை வணங்கி, 'வெல்க!' என வாழ்த்திக் காலம் பார்த்திருந்தனர்.

நிரை மீட்க முயற்சி :

இராசமாபுரத்தே பசுக் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் பெருந்தலைவன் நந்தகோன் என்பான். ஆயர் குலத் தலைவன் அவன். அவனுடையவும் அவனைச் சேர்ந்தோருடையவுமான பெரும்பசுக்கூட்டங்களையே அன்று வேடர் கைக்கொண்டு செல்லக் காத்திருந்தனர். பசுக்கூட்டங்கள் வந்தன; வேடர்கள் முன் ஏற்பாட்டின்படி சுற்றி வளைத்து அம்பு சொரிந்தார்கள். அவர் நிலையைப்

‘பாய மாரிபோல் பகழி சிந்தினார்

ஆயர் மத்தெறி தயிரின் ஆயினார்.’

(421)

என்று காட்டுகின்றார் தேவர். மத்தெறி தயிரின் சிதறிய அவ்வாய மக்கள் தங்கள் தலைவனாகிய நந்தகோனிடம் ஓடிச் சென்று நடந்ததை உரைத்தனர்.

காட்டிலேயிருந்த வேட்டுவர் கையில் பசுக்களைவிட்டு ஆயர்களெல்லாரும் நகருள் ஓடித் தங்கள் தெருவை அடைந்தார்கள். அவர்கள் வழிப் பசுக்கள் கவரப்பட்ட மையை அறிந்தார்கள் இடைப்பெண்கள். அவர்கள் வருத்தம் எல்லை கடந்தது. அவர்கள் வீடுகளில் கட்டப் பட்ட கன்றுகள் தத்தம் தாய்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமை அறியாவாய்க் கிடந்தன. ஆயர் குலப் பெண்களோ, அவைகளைக் கட்டித்தழுவி, 'வேட்டுவர் நும் அன்னையரை வருத்திக் கொண்டு சென்றார்களே! எம் அன்னை போன்ற கன்றுகளே, இனி என்ன செய்வீர்கள்!' என எடுத்துக் கூறி வருந்தினார்கள்.

பசுக் கூட்டங்களை வேட்டுவர் கொண்டு சென்ற செயல் நகரமுழுவதும் பரவிவிட்டது. எனினும், ஒரு வரும் அவற்றை மீட்டு வர வழி எது என்று ஆராய முற்படவில்லை. பசுவைக் காத்தகோவலரோ, நேராகக் கட்டியங்காரன் அரசு புரியும் அரண்மனை வாயிலிலே சென்று முறையிட்டனர். உள்ளே அரசிருக்கையில் அமர்ந்திருந்த கட்டியங்காரன் ஆரவாரத்தைக் கேட்டுக் கோவலரை உள்ளே வரச்செய்தான்; எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்தான்; கோபங்கொண்டான். அவன் கண் சிவந்தது; வாய் துடித்தது. அவன் தன் சேனைத் தலைவனைப் பார்த்து, 'காற்றின் விரைந்து பசுக் கூட்டங்களை மீட்க!' என்று கட்டளையிட்டான்.

அரசன் ஆணை பிறப்பித்த உடனே பெரும்படை திரண்டது. யானையும் குதிரையும் தேரும் ஆளும் செறிந்த படை, வேடர் பசு வளைத்த காட்டை நோக்கிச் சென்றது; சென்று, முன்னேறிக்கொண்டிருந்த வேடர்

கூட்டத்தை வளைத்தது. வேடரும் வந்த பெரும்படைகண்டு அஞ்சாராய்த் தத்தம் வில்லை எடுத்து வளைத்து நானேற்றிப் பகைவர்மேல் அம்பு மாரியைச் சொரிந்தனர். திரண்டு வந்த அரசர் சேனை, வேடர் அம்புக்கு ஆற்றாது உடைந்து திரும்பிச் சென்றுவிட்டது. கேட்டான் கட்டியங்காரன்; ஆனால், மேலும் ஒன்றும் செய்ய மாட்டாது அப்படியே ஆழ்ந்து நின்றான்.

நந்தகோன் அரசன் மேல் செல்ல ஒழித்து நிற்பதை அறிந்தான். அதே வேளையில் ஆயர்கள் முகவாட்டத்தோடு வந்து,

‘ அம்புகொண்டு அரசர் மீண்டார்;
ஆக்கொண்டு மறவர் போனார்;
செம்புகொண்டன்ன இஞ்சித்
திருநகர்ச் செல்வ!’ என்றார். (439)

அது கேட்ட நந்தகோன் உடனே தன் பசுக் கூட்டங்களை மீட்டுத் தருகின்றவர் யாவராயினும் அவருக்குத் தன் மகளாகிய அழகு திரண்ட அணங்கு கோவிந்தையைத் தருவதாக நகர் முழுவதும் பறையறையச் செய்தான். அவ்வாறே நகர் முழுவதும் பறையொலி எழுந்தது. மக்கள் கேட்டார்கள்: சீவகன் காதினும் அச்செய்தி விழுந்தது.

சீவகன் முயற்சி:

நந்தகோன் முரசறைந்ததைக் கேட்ட நகர மக்கள் அனைவரும், ‘ அவ் வேடரோடு போரிட்டு அரசனது பெருஞ்சேனையே அழிந்ததாயின், நாமெல்லாம் எம்மாத் திரம்!’ என்ற அளவிலே வாளாவிருந்தார்கள். அழகிற் சிறந்த செல்வியாகிய கோவிந்தையை அடைய விரும்பிய வீரர்களும் வேடரை எதிர்க்க அஞ்சி ஒதுங்கிவிட்டார்கள். இந்த நிலையில் அக்காட்டு நிகழ்ச்சியையும் நாட்டு முரசினையும் சீவகன் கேட்டறிந்தான். கேட்ட சீவகனது உள்ளம் பொங்கிற்று. கட்டியங்காரன் மீட்டுக்கொண்டு வாராதது

பற்றி எண்ணினான். உண்மையில் மறைந்து கிடக்கும் தானே அந்நிரை மீட்கத் தகுதியுடையவன் என அவன் உள்ளம் சுட்டிக் காட்டியிருக்கும். ஆம். இன்று மறைந்திருந்தாலும், அரசு கட்டிலில் இருக்க வேண்டியவன் தானே அவன்? ஆகவே, நிரையை மீட்க வேண்டிய பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்ததுதானே? இவ்வாறெல்லாம் எண்ணியிருக்கும் அவன் உள்ளம். உடனே அவன் வாய் ஒரு சபதம் செய்தது. 'நிரை மீட்டுக்கொண்டு வாராவிட்டால், யான் கட்டியங்காரனைப் போலப் பழிகாரன் ஆவேன்!' என்றான். இவ்வாறு சூளுரைத்த சீவகன், உடனே தேரேறிப் பசுக்கூட்டங்களை மீட்கப் புறப்பட்டான்.

தூரத்தே சீவகன் தேரேறி வருவதை வேடுவர் கண்டனர். அவர்களுள் முன் சோதிடம் கூறிய அந்த முதியவனும் இருந்தான். அவன் தான் கூறிய அத்தனித் தேரான் இவனாக இருக்குமென்று எச்சரித்து, பசுக் கூட்டங்களை விட்டு உடனே காட்டிடை மறைந்து செல்ல வேண்டும் என வற்புறுத்தினான். எனினும், வேடுவர் அவன் சொல்லைக் கேளாராய், 'பசியின் இரை கவ்விய நாகமே போல'ப் பசுக்கூட்டங்களை விட்டாரில்லை; வந்த சீவகனையெதிர்த்துப் போராடத் துணிந்தனர்; துணிந்து, 'அரசனது பெரும்படையை வென்ற எங்களோடு போருக்கு வருபவர் பிழைக்க மாட்டார்; எனவே வருபவர் திரும்பிச் செல்லல் நல்லது,' என்று ஆரவாரஞ் செய்தனர். ஆனால், சீவகனும் அவனைச் சேர்ந்தாரும் திரும்பிச் செல்லாது ஆர்த்தனர். அது கண்டு வேடரும் ஆர்த்தனர். எனினும், சீவகனது வருகையினாலே அவர்கள் கருடனது சிறகொலியினால் வலியிழந்த பாம்பென மறத்தைக் கைவிட்டனர். வலைப்பட்ட கோழி போலச் செயல் குறைந்தனர்; எனினும், அதைப் புறத்தே காட்டாராய்ச் சீவகன்மேல் அம்பு மாரியைச் சொரிந்தனர்.

சீவகனோ, அவற்றையெல்லாம் தடுத்து அவர்களை நோக்கிச் சென்றுகொண்டேயிருந்தான்.

(பசு மீட்கச் சென்ற சீவகன் உள்ளத்தே அறம் நிறைந்து நின்றது. வேடரோ, அறத்தையும் மறத்தையும் ஒரு சேரக் கைவிட்டனர். என்றாலும், அவ்வேடருக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யலாகாது என்றது சீவகன் மனம். எனவே, சீவகன் வேடரைக் கொல்ல நினையானாய், அவர்கள் விட்ட அம்பையெல்லாம் விலக்கி, அவர்கள்மேல் அம்பு விடாது, அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டே சென்று, பசுக்கூட்டங்களை அவர்களிடையினின்று பாதுகாவலாகப் பிரித்துவிட்டான். தனித்து விடப்பட்ட வேடுவர்கள், தப்பினதே போதும் என்ற எண்ணத்தால் தளர்ச்சியுற்றவராய்க் காட்டுக்குள் 'மைந்நூறு வேற்கண் மடவார் மனம் போல,' (453) மறைந்துவிட்டார்கள். சீவகனோ, வெற்றி வீரனாய் விளங்கினான்.)

('வாள்வாயு மின்றி வடிவேங்களை வாயு மின்றிக் கோள்வாய் மதியம் நெடியான்விடுத் தாங்கு மைந்தன் தோள்வாய் சிலையின் ஒலியால்தொறு மீட்டு மீள்வான் நாள்வாய் நிறைந்த நகைவேண்மதி செல்வ தொத்தான்.')

(454)

என்று ஆசிரியர் அவன் நிரை மீட்ட திறனைப் பாடுகின்றார்.)

ஆயர் குடி மகளிரும் மைந்தரும் தத்தம் நிரைகள் மீட்கப்பட்டதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து பாராட்டிய அந்த நிலையிலே, கட்டியங்காரனும் இச்செய்தி அறிந்தான்; தன்படை தோற்ற பின் தான் ஒன்றும் செய்யாது நிற்கையில் வேறொருவன் சென்று வெற்றி பெற்றான் என்பதை எண்ணி வருந்தினான்; வெகுண்டான். இங்குக் கட்டியங்காரனை 'நாளுற்றுலந்தான்' (455) என்ற தொடரால் குறிக்கின்றார் தேவர். ஆம். அவன் நாள் முடியும்

காலம் அண்மையில் உள்ளதென்பதைக் குறிக்க நினைத்தார் அவர். அவனது முடிவின் தொடக்கத்துக்கு இந்நிரை மீட்சி முதற்படிதானே? இனிச் சீவகனை உலகு அறியப்போகிறது.

மகளிர் செயல் :

வெற்றி பெற்ற வீரனாகிய சீவகன், இராசமாபுரத்து வீதிகளில் சிறக்கத் திரும்பி வரலானான். அவன் வரவுகண்ட மேல் மாடத்திருந்த கற்புடைப் பெண்களெல்லாம் 'துரியோதனன் படை கெடும்படி வென்ற அருச்சுனைப் போல இவனும் சிறந்து விளங்குக!' என்று வாழ்த்தினார்கள். இளமைத் தன்மை ததுமபி அழகார்ந்து நிற்கும் கொடியனைய பெண்கள், சீவகனைக் காண வேண்டி அன்னமும் மயிலும் ஒத்து அழகிய தெருத்தோறும் வந்து கூடினார்கள்.

மேல் வருகின்ற சீவகனை இமையாமல் நோக்கி நின்ற நிலையினால் அவர்கள் இமையவரை ஒத்தார்கள்; நாக மகளிரை ஒத்தார்கள். வழி நெடுகத் தெருத்தோறும் உள்ள மாடங்களிலெல்லாம் மகளிர் வைத்த கண் வாங்காராய்ச் சீவக நம்பியை நோக்கி நிற்க, சீவகன் தேர் மேலே சென்றுகொண்டேயிருந்தது. 'இவனைப் பெற்ற தாய் எம்மலையினில் தவஞ்செய்து பெற்றாளோ!' என்று சிலரும், 'இவனைக் கணவனாக அடைய எப்பெண் தவம் செய்திருக்கின்றாளோ!' என்று சிலரும் பலவாறு பேசிக் கொண்டனர். அவன்மேற்கொண்ட காதலால் தம் விருப்பத்தைத் தோழியருக்கு வெளிப்படுத்துவாரும், வளை கழல வருந்தி நிற்பாரும், அவன் தேர் செல்லும் திசை நோக்கி நிற்பாருமாகிய மகளிர் பலர் அவ்வழியை அணி செய்து நிற்க, சீவகன் ஒன்றையும் சிந்தியாதவனாய்த் தன் தேர்மேல் மாளிகை நோக்கிச் சென்று கொண்டேயிருந்தான்.

கோவிந்தையார் மணம் :

தன் மனை நோக்கி வெற்றியோடு திரும்பிய மைந்தனைத் தாயும் தந்தையும் 'வருக!' என வரவேற்று, ஆரத்தி முதலியவற்றால் திருட்டி கழித்து, அழைத்துச் சென்றனர். பெண்டிர் பலர் மங்கலப் பொருள்களை ஏந்திச் சீவகனை வரவேற்றனர். அந்த வேளையில் ஆயர் குலத் தலைவனாகிய நந்தகோன் அங்கு வந்து நின்றான்; தன் நிரை மீட்கப்பட்டமையின் பெருமகிழ்ச்சியுற்றவனாய்ச் சீவகனோடு பேசலானான். கட்டியங்காரன் கொடுமையினால் அந்நாட்டு அரசன் கொல்லப்பட்டதனால் வருந்தி இறக்க நினைத்த அவன், அரசியின் வழி மகவு உண்டாயிற்றென்று உற்றறிந்தமையால் உயிர் வாழ்கின்றவன் என்று தன்னைப்பற்றியும், தன் அரசுபத்தியைப்பற்றியும், கட்டியங்காரனிடம் கொண்ட வெறுப்பைப்பற்றியும் கூறினான்; பின்னர்த் தனக்கும் தன் கற்புடை மனைவியாகிய கோதாவரிக்கும் பிறந்த 'கோவிந்தை' என்னும் பெண்ணருங்கலத்தைப்பற்றியும், அன்று பசுக் கூட்டத்தை மீட்டார் அவளைப் பெறுவார் என்று தான் கூறியதையும் விளக்கினான்; 'வாடலில் வதுவை கூடி மணமகனாக!' என்று வேண்டிக்கொண்டான்; மேலும், கோவிந்தையின் நல்லியல்புகளையும் எடுத்து உணர்த்தினான்.

அனைத்தையும் கேட்ட சீவகன் ஆழ்ந்து எண்ணினான். தான் அதுகாலை மணம் செய்துகொள்வது தக்கதன்று என உணர்த்திற்று அவன் உள்ளம். அரசு குலத்தில் பிறந்த தான் அப்போது அந்த முறையில் மணம் ஏற்பது நல்லதன்று என நினைத்தான். உடனே அவன் தன் தம்பியாகிய வணிகர் குலத்து வந்த பதுமுகன் என்பானுக்குக் கோவிந்தையைக் கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்தான். உடனே தன் கருத்தை உள்ளடக்கி நந்தகோனிடம் அவன் மகளை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூறினான்,

சீவகன் இசைவறிந்த நந்தகோன் மணத்துக்கு ஏற் பாடுகள் செய்தான். கோதாவரி பெற்ற கோவிந்தை யைச் சிறப்புச் செய்து அழைத்துக்கொண்டு வந்து நந்த கோன் நிறுத்தினான். பின்பு சீவகனும் 'பாறுகொள் பருதி வைவேல் பதுமுகக் குமரற்கு,' என்று அவனையேற் றுக்கொண்டான்; பதுமுகனுக்கு முறைப்படி அவனை மணம் செய்து கொடுத்தான். பதுமுகனும் கோவிந்தை யும் இன்பக் கடல் புக்கு இனிமையுற நலம் பெற்று நின்றார்கள். இது நிற்க.

சீதத்தன் செயல் :

ஏமாங்கதநாடு வயல் வளத்தோடு வாணிப வளனும் சிறந்த நாடு. அந்நாட்டுப் பெருவணிகர் பல நாடுகளுக் கும் சென்று தத்தம் வணிக வளனைப் பெருக்கிக் கொண்டு வந்தனர். அவ்விராசமாப்புரத்து வணிக வீதியே ஒரு தனிப்பெருமையோடு விளங்கிற்று. பற்பல வணிக மக்கள் குபேரர்கள் எனும்படி சிறந்து விளங்கினார் கள். அவருள் ஒருவன் சீதத்தன். அவன் பகிமை என்னும் கற்புடைச் செல்வியின் கணவன். ஒன்றுமற்றவர்கள் ஒன்றைப் பத்தாக்கி, பத்தை நூறாக்கி, வாணிப வழி யினால் பொருளைப் பெருக்கி நிற்பதைக்கண்ட அவன், மேலும் தான் பொருளைத் தேடின அல்லது தனக்கு இவ்வுலகம் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கடல்மேல் செல்ல நினைத்தான். பொருளின் பெருமையைத் தேவர்,

‘செய்கபொருள் யாரும்செறு வாரைச்செறு கிற்கும்

எஃகுபிறி தில்லைஇருந் தேஉயிரும் உண்ணும்

ஐயமில் இன்பம்அற னோடுஅவையு மாக்கும்

பொய்யில்பொரு ளேபொருள்மற் றல்லபிற பொருளே.’ (497)

என்று பொருள் உலகில் பகை வெல்லற்கும், அறனும் இன்பமும் பெறுதற்கும், பிற எல்லா வகைகளிலும் சிறப் பதற்கும் தேவையானது என்பதை விளக்கினார். ஆம்.

அத்தகைய பெரும்பொருள் தேடியே சீதத்தன் என்னும் வணிகன் தன்னோடு பலரையும் அழைத்துக்கொண்டு கடல்மேற்சென்றான்.

கடல்மேற்சென்ற சீதத்தன், சிறந்த ஒரு தீவினை அடைந்தான்; அங்குத் தான் கொண்டு சென்ற பொருளையெல்லாம் நல்ல விலைக்கு விற்றுப் பொருள் பெருக்கினான்; பின்பு அங்கிருந்து தன் நாட்டுக்கு வாணிபத்தின் பொருட்டுக் கொண்டு செல்லத்தக்க பல்வகைப்பட்ட பொருள்களைக் கலத்தில் ஏற்றிக்கொண்டான்; ஆறு திங்களில் அவ்வாறு சிறந்த வகையில் வாணிபம் செய்து, தன் ஊருக்குத் திரும்பி வரப் புறப்பட்டான்.

கப்பல் நடுக்கடலுள் சென்றது. வணிகனும் பிறரும் தாம் பெருஞ்செல்வத்தோடு தம் நாடு நோக்கிச் செல்வதை எண்ணிச் சிந்தை மகிழ்ந்தனர். அதே வேளையில் நடுக்கடலில் ஒரு பெரும்புயல் கிளம்பிற்று. காற்றுச் சுழன்று வீசிற்று. வானமுகடு மறைபட்டது. பிழைப்பது அரிதென அனைவரும் அஞ்சினர். அறமறிந்த அறிவுடைய நாய்கன், உளம் வருந்தினன்; பின்னர், 'நமக்கு வருவன எவ்வகையிலும் வந்து சேரும்; ஆகவே, அதைத் தடுத்தல் என்பது இயலாது; அவ்வாறு துன்பம் வந்த காலத்து அதை நோக்கிப் புன்சிரிப்போடு நின்று வெல்லவன்றி வேறு வழி இல்லை,' என்பதை உணர்ந்தான்; உணர்ந்ததை மற்றவர்களுக்கும் உணர்த்தினான்.

‘இடுக்கண்வந் துற்ற காலை எரிகின்ற விளக்குப் போல
நடுக்கம்ஒன் றுனும் இன்றி நருக;தாம் நக்க போழ்து அவ்
விடுக்களை அரியும் எஃகாம்; இருந்து அழுது யாவர் உய்ந்தார்?
வடுப்படுத்து என்ன ஆண்மை? வருபவந் துறுங்க ளன்றே?’ (509)

என்று அழகுறச் சிறந்த பெருங்கருத்தைத் திருக்குறள் அடி ஒற்றி எடுத்துக் காட்டுகின்றார் திருத்தக்க தேவர். இவ்வாறு அறமுணர்த்திய சீதத்தன், இறுதியில் தன்

கலத்திருந்த மக்களை நோக்கிப் பிண்டி நீழற்பெருமானை நினைத்து அவன் பாதங்களை வணங்கி வாழ்த்துமாறு வேண்டிக்கொண்டான். கப்பல் கடலுள் ஆழ்ந்தது. சீதத்தன் மட்டும் ஏதோ ஒரு கழியைப் பற்றினவனாகித் தட்டுத்தடுமாறித் தன்னை மறந்த நிலையிலே அருகில் தோன்றிய ஒரு மணல் திட்டை அடைந்தான்.

வித்தியாதர நாட்டிலே

கரையில் கண் விழித்துப் பார்த்தான் வணிகன், எங்கும் மணல் திட்டுத் தெரிந்தது. நண்டுகள் நகர்ந்து சென்றன. அவற்றைக் கண்டு அன்னங்கள் கெடுதல் செய்யாது நின்றன. அந்த நிகழ்ச்சி வணிகன் உள்ளத்தில் தனக்கும் பிழைக்க வழி இருக்கும் என்ற உணர்வைத் தூண்டிற்று. தூரத்தே ஏதேனும் கப்பல் வருகின்றதோ என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்; கப்பல் தென்படவில்லை. ஆனால், தூரத்தே ஒருவன் தென்பட்டான். எனவே, சீதத்தன் அவன் இருக்குமிடம் சென்று, தான் பட்ட வருத்தத்தை அவனுக்கு உரைத்தான். அது கேட்ட தூள் என்னும் அப்புதியவன், பேசலானான்: தான் விஞ்சையில் வல்லவன் என்றும், நொடியில் அவன் கப்பலையும் ஆழ்ந்த தோழரையும் மீட்டுத் தரக்கூடும் என்றும், தன்னுடன் வணிகன் வரவேண்டுமென்றும் சொல்லிச் சீதத்தனைப் பற்றித் தூக்கிக்கொண்டு எதிரே இருந்த மலைமேல் பறந்தான். அங்கு அழகிய சோலையிலே தங்கி, இனிய கணிகளை உண்டு, பின்னும் மேலே சென்று, அந்நாட்டு மன்னன் வாழும் அழகிய நகரினை அவ்விருவரும் அடைந்தனர். அதன் சிறப்பையெல்லாம் கண்டு கொண்டே வணிகனும் வந்தவனும் அந்நகரத்துத் தலைவன் தங்கிய உயரிய மாடத்துள் புகுந்தனர்.

தத்தையின் வரலாறு:

நகரத்துள் வந்த சீதத்தனைத் தூள் மாளிகைக்கு

அழைத்துச் சென்று, ஓய்வு பெறச் செய்தான்; பின்பு அறுசுவை உண்டி அளித்தான்; பிறகு அந்நகரத்து அரசனாகிய கலுழவேகன் என்பானது சிறப்பையும், அவனுக்கு அழகிற்சிறந்த தந்தையென்னும் மகள் பருவமுற்றுக் காமனும் விரும்பும் கட்டழகு பெற்று விளங்குவதையும் கூறி, அவள் பிறந்த போதே கணி அவளுக்கு மணமுதலிய சிறப்புக்கள் இராசமாபுரத்தே நிகழும் என்று உணர்த்தியதையும் விளக்கினான்; பிறகு அவளை அழைத்துக்கொண்டு தரன் அரசு மாளிகையுள் புகுந்தான். அரசன் தனியிடத்தே இருந்தான். இவர்கள் வரவறிந்த அரசன், சீதத்தனை வரவேற்று, அரசர்க்குரிய சிறப்பினைச் செய்து, அரசர் அமரும் அழகிய பீடத்தே இருக்க வைத்தான்; பின்பு அவனோடு நெடுநாள் தொடர்பு கொண்டவன் போன்று பல்வேறு வகையில் உசாவித் தாம் இருவரும் வேறல்லர் என்றும் விளக்கினான்.

இவற்றைக்கேட்ட சீதத்தன், கப்பல் இழந்த வருத்தமும் மறந்து மகிழ்ந்தான்; தன் பாட்டனார் அவர்தம் குலத்துக்கும் அந்த வித்தியாதர நாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பினை நன்கு விளக்கி, 'அங்குள்ளோர் நங்குடித் தெய்வங்காண்,' என்று கூறியதை எடுத்துக் காட்டி, அவர் அவர்களைச் சேர்ந்தவர் என்பதை உணர்த்தி வணங்கினான். அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய மன்னன், அருகிலிருந்த தன் மனைவியை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். அவளும் அவனுக்கு முகமன் கூறினள். அருகிலே பொற்கொடியே என நின்ற காந்தருவத்தையை நோக்கினான் வணிகன். உடனே அரசனும் அவளைப் பற்றிப் பேசலானான்:

'இதோ காண்கின்றவள் என் மகள்; காந்தருவத்ததை என்னும் பெயரினள்; வீணையில் வல்லவள்; அழகிலே சிறந்தவள்; நிறைந்த நலமுடையவள். இவளை நீ உன் மகளே என எண்ணி, உன் நாட்டுக்கு அழைத்

துச் சென்று, வீணையால் இவளை வெல்வானுக்கு மணத்தில் கொடுத்து மகிழ்வாயாக!' என்றான். அரசி மட்டும் அந்நிலை நோக்கி உள்ளம் அழிந்து, 'தத்தைக்கே தக்கதோ!' என்று நைந்தனள். எனினும், அரசனோ, அவளைத் தேற்றி, பெண்டிராய்ப் பிறந்தவர் தனித்து வாழ்தலில் சிறப்பில்லை என்றும், தத்தை அங்குத் தன் காதலனோடு சிறக்க வாழ்வாளென்றும், அதுவே கணி சொன்னதாகும் என்றும் கூறி இசையச் செய்தான்.

பின்பு அரசன் தத்தையின் உயிர்த்தோழியாகிய வீணுபதி என்னும் சேடியை அழைத்து, அவளையும் உடன் செல்லுமாறு பணித்து, அவளே தத்தைக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் இருந்து வேண்டும் வகையில் உதவிசெய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான்; பின்பு தத்தைக்கு வேண்டிய அருங்கலப் பெட்டிகள் பலவும், பிற பொருள்கள் பலவும் வரிசையாகக் கொடுத்தான். தத்தை அனைவரையும் பிரிய வேண்டுமே என்பதை எண்ணி அழுதாள். தாய் அவளைத் தழுவித் தன் வருத்தத்தை மாற்றிக்கொண்டாள். தத்தையும் தாயை நீங்கித் தந்தையாம் கலுழவேகனைப் பணிந்தாள். அவனும் அவளை அன்புடன் தழுவி, ஆற்றாது, தோழியரிடம் சொல்வானானால் 'கடலில் வலம்புரி ஈன்ற முத்தம் உலகில் மக்களுக்கன்றி எவ்வாறு வலம்புரிக்குப் பயன்படாதோ, அது போன்று நம்மிடைப் பிறந்த தத்தையும் இராசமாபுரத்து உரியவனுக்கு வாழ்க்கைப்படச் செல்கிறாள்,' எனுங்கருத்தால்,

‘வலம்புரி யீன்ற முத்தம் மண்மிசை யவர்கட் கல்லால்

வலம்புரி பயத்தை யெய்தாது; அனையரே மகளிர்.’ (563)

என்றான்.) பின்னர் அனைவரும் சேர்ந்து தத்தையை அழகிய விமானத்தில் ஏற்றினர். பலரும் பின் தொடர்ந்தனர்; சீதத்தனது கப்பல் கவிழ்ந்ததற்கு நினைத்த கட

லின் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். சீதத்தனை அழைத்துச் சென்ற தரன் என்பான், அவனுக்கு உண்மையை உணர்த்தி, 'துன்பமுற்றவர்க்கலால் இன்பமில்லை' (579) என்பதை விளக்கி, அவன் கலம் உடைந்ததாகப் பெற்ற துன்பத்தின் எல்லையிலே அப்போது இன்பம் பெற்று நிற்பதைக் காட்டினான். மேலும், கலம் தன் மாயத்தால் மறைக்கப்பட்டதையும், அது மீண்டுந்தோன்றியுள்ளதையும் விளக்கி, அக்கப்பலையும் காட்டினான் அவன். சீதத்தனே, 'இத்தகைய இன்ப முடிவு தரும் துன்பம் என்றென்றும் உறுவதாக!' எனக்கூறி, அனைவரிடத்தும் விடை பெற்றுத் தத்தையுடனும், பிற பொருளுடனும் கப்பல் ஏறினான்; கப்பலிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் நடந்த வரலாற்றை விளக்கினான். நாடகம் போன்றுள்ள அந்நிகழ்ச்சியை எண்ணி அனைவரும் வியந்தனர். பின்னர் அனைவரும் மகிழக் கப்பல் புறப்பட்டது. சீதத்தன், பெருஞ்செல்வத்தோடும், சீர் சிறப்பு வரிசைகளோடும், நலம் பெற வந்த தத்தையோடும் இராசமாபுரத்துத் தன் மாளிகையில் புகுந்தான்.

தத்தையின் சுயம்வரம்:

சீதத்தன் தன் வரவை எதிர்நோக்கியிருந்த பதுமையாம் தன் மனைவி மகிழத் தான் இல்லில் புகுந்த பின், காந்தருவதத்தையைப் பற்றிய செய்தியெல்லாம் கூறி, உடனே அவளுக்கு மணமுடிக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் விளக்கினான்; தத்தையைக் கன்னி மாடத்தே இருக்கப் பணித்து, மேல் நடக்க வேண்டுவனவற்றை ஆராய்ந்தான். தன் அரசனாய் உள்ள கட்டியங்காரனிடம் சென்று தத்தையின் வரலாற்றைக் கூறி, அவளுக்கு மணமுடிக்க வேண்டுமென, அவனும் அதற்கு வேண்டும் உதவிகளைச் செய்யலானான். அரசன் இசைவு பெற்ற வணிகன் தத்தையின் மணநாளை நிச்சயித்தான்.

தத்தையின் மணத்துக்கு அமைத்த பந்தலின் அழகைப் பலபட விரித்துரைக்கின்றார் தேவர். பொன்னாலும் மணியாலும் பல்வேறு வகையான அழகு பொருந்த அமைக்கப்பட்டது அழகிய மணி மண்டபம். அம்மண்டபச் சுவர்களிலெல்லாம் அழகிய ஓவியங்கள் தீட்டப் பெற்றன. அம்மண்டப அழகை விளக்கி வரும் தேவர்,

‘கண்டவர்கள் காழறலின் காமனையும் ஒக்கும்;

கொண்டுலக மேத்தலின்அக் கொற்றவனை ஒக்கும்.’ (599)

என்று போற்றுகின்றார்.

மாடம் அழகு செய்யப்பட்ட பின் சீதத்தன் தன் ஏவலரை விளித்து, முரசறைந்து நாட்டுக்குத் தத்தையின் சிறப்பையும் மணம் நடக்கப்போகும் முறையையும் எடுத்து விளக்க வேண்டுமெனக் கூறினன். அமைச்சரும் முரசு முழக்கும் மக்களை அழைத்துச் செய்தியை விளக்கிக் கூறினர். முரசு முழக்கும் அரசு செயல் புரியும் அம்மக்களும், அவ்வாறே யானைமீதமர்ந்து முரசறைந்து, நாடு வாழ்த்தி, நாட்டின் செல்வம் வாழ்த்தி, அரசனை வாழ்த்திப் பின் தத்தையைப்பற்றிக் கூறினார்கள்; தத்தையின் எழில் நலத்தையெல்லாம் கூறி, அவள் தந்தையாகிய கலுழவேகன் கூறியவற்றையெல்லாம் விளக்கி, அவளை வீணையில் வெல்வார் யாவரேயாயினும், அவளை அடையப் பெறுவர் என்பதையும் கூறி முரசறைந்தனர்.

‘தீந்தொடை மகர வீணைத் தெள்விளி யெடுப்பித் தேற்றிப்

பூந்தொடி அரிவை தன்னிற் புலமிருத் துடைய நம்பிக்கு

ஈந்திடும் இறைவ ராதி மூவகைக் குலத்து ளார்க்கும்

. வேந்தடு குருதி வேற்கண் விளங்கியை தாதை.’ (608)

என்று முரசறைந்தனர். முரசொலி நகரமுழுவதும் கேட்டது. செய்தி நாடு முழுவதும் பரவிற்று. செய்தி கேட்ட மற்ற நாட்டு மன்னரும் வீரரும் அணி அணியாக இராசமாபுரத்தே உரிய நாளில் வந்து சேர்ந்தனர்.

மண நாள் வந்தது. சீதத்தன் தத்தையின் எழில் நலம் மேலும் சிறக்க வேண்டிப் பல்வகையிலே அணி செய்தான். நகரமே விழாக் கொண்டாடுவது போன்று பொலிந்து விளங்கிற்று. தத்தையின் தோழியாய் வந்த வீண்பதி, தத்தைக்குப் பல இன்மொழிகள் கூறி, அவளைச் சிறக்க அலங்கரித்தாள்; அவள் வீணைப் போரில் எவ்வாறு சிறக்க வேண்டுமென்பதையும் எடுத்து விளக்கினாள். குறித்த நாளும் நேரமும் வர, அவற்றை அறிந்து கணி கூற, சீதத்தனும் பல வகைத் தானங்களைச் செய்தான். தத்தையின் தோழிமார் பல்லோர் அவளது எழில் நலத்தை மேன்மேலும் விளக்கும் வகையில் பலவாறு அணி செய்து சிறப்பித்தனர். தலை முதல் அடிகாறும் உறுப்புத்தோறும் அவளுக்கு அணிகளிட்டு அழகினுக்கு அழகு செய்வாராயினர் தோழியர்.

யாழ் வாசித்தல்:

அழகு செய்யப்பட்ட தத்தையை அவள் தோழிமார்கள் அழகிய மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்வாராயினர். அவள் ஓசிறந்து செல்லும் அழகினைக் கண்டவர், அவள் நலத்தைக் கண்ணால் பருகிக் கருத்திழந்து பல்வேறு வகையில் பாராட்டிப் பேசுவாராயினர். அவள் அழகு பற்றிப் பலரும் பேசும் சிறப்பையெல்லாம் தேவர் நயம் தோன்ற நன்கு விளக்குகின்றார். அனைவரும் பலவாறு புகழ், அணங்களுளாகிய தத்தை உயரிய மாடத்துத் தனக்கென அமைந்த அந்த நல்லிடத்தில் சென்று அமர்ந்தாள்; அமர்ந்து வீணையைக் கையிலெடுத்துச் சுதி கூட்டி நின்றாள். அச்சுதி அளவிலே அங்கிருந்த அரச குமாரரும் பிறரும் தம்மை மறந்தனர். ஏன்? இவ்வுலகமும் மேலுலகமும்ங்கூட இசை வயப்பட்டன. பின்பு அவள் தோழியாகிய வீண்பதி, அனைவரும் கேட்க, 'இளையவள் பாட அதற்கேற்ப வீரரெல்லீரும் யாழின் கூறு பாட்டை வாசிக்கத் தொடங்குக. அதற்கு இயைவீரா'

யின், இனையவளது யாழ் வாசிப்பினைப் போல மைந்தர் விரையப் பாடுக,' என்றாள். தத்தையும் யாழைக் கையி லேந்தித் தோழியர் கூட்டத்திடையே இருந்தாள்; பின்பு தன் இனிய குரலோடு யாழிசையும் சேரப் பாடினாள். அவள் பாடிய திறனைத் தேவர்,

‘கருங்கொடிப் புருவ மேரு கயல்நெடுங் கண்ணும் ஆடா அருங்கடி மிடறும் விம்மாது அணிமணி எயிறும் தோன்று இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்திவள் பாடி னுனோ நரம்பொடு வீணை நாவிந் நவின்றதோ என்று நைந்தார்.’ (658)

என நயம்பட விளக்குகின்றார். அவளது பாடலைக்கேட்ட பலரும் கருத்திழந்தனர். எனினும், ஒவ்வொருவராக அவளை அடைய வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் தாம் தாம் யாழில் சிறந்தவர் என்று கூறி, அங்குள்ளோர் அனைவரும் யாழ் வாசிக்கச் சென்று, முடியாது தோற்று, வெட்கத்தோடே தத்தம் இருக்கை புக்கனர். மேலும் வாசித்து வெற்றி கொள்வார் எவரும் இலராயினர். அந் நிகழ்ச்சி கண்ட கட்டியங்காரனும் ‘இவளை வெல்வான், வான் உயர் மதுகை வாட்டும் வார்சிலைக் காமனே,’ என்று கூறி, ‘இவ்வுலகில் யாரும் இல்லையோ?’ என வினவினான். ஒருவர் பின் ஒருவராக அரசரும் அந்தணரும் வணிகரும் பிறரும் வாசித்துச் சோர்ந்தனர். இவ்வாறே நாட்கள் ஆறு முடிந்துவிட்டன.

சீவகன் தோற்றம்:

இந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கேட்டறிந்தான் அந் நகரின் மாட்டு ஒரு புறத்தே இருந்த சீவகன்; தான் அவ் வீணைப் போருக்குச் சென்று வெற்றிகொள்ளலாம் என்று நினைத்தான். எனினும், தான் பெற்றோர் உத்தரவின்றிச் செல்லலாகாது எனத் தன் தோழனாகிய புத்திசேனை அனுப்பிக் கந்துக்கடன் உத்தரவு பெற்று வருமாறு பணித்தான். அவனும் அவ்வாறே சென்று, சீவகன்

செய்ய விரும்பியதைக் கந்துக்கடனுக்கு உணர்த்தினான். கந்துக்கடனோ, அச்செயல் சிறந்ததாயினும், முன்னமே அனங்கமாலை என்னும் பரத்தை காரணமாகக் கட்டியங்காரன் சீவகன்மேல் சீற்றமுற்று அவனைக் கொல்லக் காலம் பார்த்திருப்பதைக் கூறித் தனியாகச் செல்லாது தக்க பாதுகாவலோடு படை அமைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதை உணர்த்தினான். தான் விரும்பிய அனங்கமாலை, தன்னைச் சீவகன் விரும்பாத இடத்தும் அவனிடம் விருப்புற்று நின்றதை அறிந்த கட்டியங்காரன் அவனைக் கொல்லக் காலம் பார்த்திருந்தான் போலும்!

தந்தையின் கட்டளைப்படி தன் இளைஞரும் சேனையும் சூழச் சீவகன் தத்தை தங்கிய அழகிய மண்டபத்தைச் சென்றடைந்தான். அவன் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொண்டு செல்வதைச் சிறப்பிக்கின்றார் தேவர் :

‘ இரும்பறக் கழுவி யெஃகின் இருளற வடிக்கப் பட்ட
அரும்பெறற் கரிக்க அம்பூங் கச்சிடைக் கோத்து வாங்கிப்
பெருந்தகைக் குருசில் கொண்டு பெருவலம் கடர வீக்கித்
திருந்திழை மகளிர் வெஃகும் தேவிளங் குமரன் ஒத்தான்.’ (698)

என்கிறார் தேவர்.

இவ்வாறு அழகிற்சிறந்தானாய்ப் பல இளைஞரும் பிறரும் உடன் சூழ்ந்து வர மணமண்டபத்தை அடைந்தான் சீவகன். கண்டார் பலரும் தத்தைக்கு அவனை ஏற்றவன் என்றனர். சிலர் அவனை மணக்கத் தத்தை தவம் செய்திருக்க வேண்டும் என்றனர். அவர்தம் சொற்கேட்ட கட்டியங்காரனோ, உளம் பொருது வருந்தினான். சீவகன் ஒன்றையும் நோக்காறாய்ப் பாடற்கு அமைந்த உயரிய பீடத்துமேல் சென்று அமர்ந்தான். அமர்ந்த அக்காட்சி, தேவர்க்கு உதய சூரியனை நினைவூட்டிற்று. உயரிய பீடத்தமர்ந்து, ஒரு முறை அனைவரையும் நோக்கினான் சீவகன். அவனை நோக்கித்

தத்தையின் தோழியரெல்லாரும், 'இவனே தத்தைக்கு ஏற்றவன்!' என்று தத்தமுள் எண்ணி, 'இவன் வீணைப் போரில் வெற்றி பெற்றுச் சிறக்க!' என்று வாழ்த்தினர். தத்தையோ, சீவகனைக் கண்ட அளவில் தன் கருத்திழந்தாளாய், அவனையே நோக்கி, அவன் வழித் தன் உளத்தை ஓடவிட்டு, ஒன்றுஞ்செய்ய ஆற்றா நிலையில் இருந்தாள். அந்நிலையில் அவள்,

‘யாவனே யானு மாக; அருநிறைக் கதவம் நீக்கிக்
காவலென் நெஞ்சம் என்னும் கன்னிமா டம்பு குந்து
நோவஎன் னுள்ளம் யாத்தாய்; நின்னையும் மாலை யாலே
தேவரிற் செறிய யாப்பன் சிறிதிடைப் படுக என்ருள்.’ (714)

வீணையில் தோற்றாள், வாழ்விலே வென்றாள்:

இந்நிலையில் சீவகன் யாழ் வாசிக்கப் புகுந்தான். வீணைபதியோ, நல்ல யாழைத் தவிர மற்றவற்றையெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கொடுத்தாள். சீவகன் அவற்றின் குற்றங்களை யெல்லாம் முறைமுறையே கூறி ஒதுக்கிக் கடைசியில் கொடுத்த நல்யாழை ஏற்று வாசிக்கத் தொடங்கினான். அவன் பாடிய சிறப்பைத் தேவர்,

‘குரல்குர லாகப் பண்ணிக் கோதைதாழ் குஞ்சி யான்றன்
விரல்கவர்ந் தெடுத்த கீதம் மிடறெனத் தெரிதல் தேற்றார்
கரரொடு மக்கள் வீழ்ந்தார்; சோர்ந்தன புள்ளும் மாவும்;
உருகின மரமும் கல்லும்; ஓர்த்தெழீஇப் பாடு கின்றான்.’ (723)

எனப் போற்றுகின்றார். ஆம். அவன் பாட்டினைக் கேட்டு மண்ணவர் மட்டுமன்றி, விண்ணவரும் பாவை போன்று அசைவற்று நின்றனர். அவன் பாட்டைக் கேட்டுத் தன்னை மறந்திருந்தவளாகிய தத்தை, பின்பு பாடத் தொடங்கினாள். முன்னமே தன்னை அவனுக்கு உரிமையாக்கிவிட்ட தத்தை, வீணை வழி வெற்றி பெறுவாளோ? ‘விருந்தாக யாழ் பண்ணி வீணை தான் தோற்

பான் இருந்தாள்' (730) என்று அவள் நிலையைக் காட்டுகின்றார் தேவர்.

தன்னைச் சீவகனுக்கு உரிமையாக்க விழைந்த தத்தை, யாழ் எடுத்தாள்; எனினும், முன்னைப் பாடிய நிலையிலிருந்தெல்லாம் அவள் வேறுபட்டுத் தோன்றினாள்; ஏதோ பாடவேண்டுமென்று பாடினாள். வீணை வழிக் கை சென்றது. எனினும், சீவகன் வெற்றியுறத்தான் தோற்று அவனை அடைய எண்ணிய தன் எண்ணத்தின் வழியே அவள் அவ்வீணைப் போரில் சீவகனுக்குத் தோற்றாள்.

‘ பண்ணொன்று பாட லதுவொன்று பல்வளைக்கை
மண்ணொன்று மெல்விரலும் வாணரம்பின் மேல்நடவா
விண்ணின் றியங்கி மிடறு நடுநடுங்கி
எண்ணின்றி மாதர் இசைதோற்றிருந்தனளே.’ (735)

என்கிறார் தேவர். ஆம். வீணைத் தலைவியாகப் போற்றப்பட்ட காந்தருவதத்தை என்பாள், தானும் தன் கலை நலமும் வீணைச் செல்வமும் எல்லாமும் சீவகனுக்கு உரிமையாகும்படி தோற்றாள். அவள் சீவகன் உடைமையானாள். அவள் தோழியரும் போர் முடிந்தது என்று திரையை வீழ்த்தினர். ஆனால்...

கட்டியங்காரன் கொடுமை:

சீவகன் வீணைப் போரில் வென்று பெறுதற்கரிய ளாகிய காந்தருவதத்தையின் காதலனாகியதை அறிந்த கட்டியங்காரன், மனம் புழுங்கினான். அருகிலிருந்த அரசர் கூட்டமும் அலக்கணுற்றது. அரசர் யாவரும் ஆற்றாராய் அடங்கியிருந்த அந்த வேளையில், யாரோ ஒருவன் வந்து வீணையில் வென்று பெண்ணருங்கலத்தைப் பெற்றுச் செல்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை என்பதை அவர்தம் முகத்தோற்றம் அறிவுறுத்திற்று. அதைக் குறிப்பால் உணர்ந்த கட்டியங்காரன், அனைவரையும் சீவ

கனுக்கு எதிராகச் சினம் கொள்ளச் செய்தான்; அவர் களைத் தூண்டும் வகையில் பேசினான்.

“அரசன் மகளாகிய காந்தருவதத்தையை வணிகன் மகனாகிய சீவகன் கொண்டு செல்லப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்! அவன் முன் ஒளியற்றீர்கள்! வாட்போருக்கு அஞ்சினீர்கள்! நீங்கள் அரசை விட்டுக் காட்டுக்குப் போங்கள்! இன்று இவ்வழகுத்திரு அவனைச் சென்றடைந்தமை போன்றே நாளை உங்கள் நிலமகளும் அவனைச் சென்றடைவாள். ஆகவே, நீங்கள் அமைந்திருத்தல் ஆகாது. உண்மையிலேயே உங்களுள் யாராவது அச்செல்வியை அடைய விரும்பின், தனித்தனியாக நின்று சீவகனைப் போரில் வெல்லுங்கள்; வென்றவர் அவனைப் பெறுவர்,” என்று சினந்து கூறினான் கட்டியங்காரன்.

கட்டியங்காரன் கூறியதைக் கேட்ட மன்னர், அழகுமகள் மேல் கொண்ட ஆசையால், அவ்வாறு போர் தொடுக்க ஆயத்தமாயினர். அதே சமயத்தில் அங்குச் சீவகனோடு வந்திருந்த பதுமுகன் அச்செயல் கண்டு சிந்தித்தான்; நகைத்தான்; மன்னர் கூட்டத்தை நோக்கி வாய் திறந்து பேசலானான் :

‘அரசர்காள், உங்கள் செயல் வினோதமானது! காமத்தால் கண் கலக்கப்பட்டீர்கள் போலும்! இசையாலன்றி யானைப்போரால் இவனை வெல்லக் கருதுகின்ற உங்கள் செயல் சிறந்ததோ? வழிவழி உங்கள் குலத்துக்குப் பழியன்றோ? அன்பு கலந்த உள்ளத்தாலன்றி ஆணை வழி வரும் வாட்போரினால் அவனைக் கொள்ள முடியுமோ? இந்தப் போர் அவனைப் பெறுதற்குப் பதில் நீங்கள் பெற்றுள்ள நிலமகளையும் இழக்க வழி காட்டுவதாகும். வெற்றிமிக்க சீவகனை அவள் மணந்தமை கண்டு மகிழ்ந்தோ, அன்றி ‘நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே!’ என்று வருந்தியோ செல்வதன்றி, இப்போர் உங்கட்கு ஏற்றதோ? சிங்கம் தன்

பெடையோடு வாழின், அது கண்டு உறுமும் புலியும் உண்டோ? சீவகனும் தத்தையும் சேர்ந்த பின் காமனும் கலங்கி ஓட வேண்டுமே! இனித் (தத்தையிடமிருந்து சீவகனைப் பிரித்தல் இந்திரனாலும் ஆகாது.) மேலும், இதோ கட்டியங்காரன் இப்போது உங்களைச் சீவகன்மேல் ஏவிப் போர் மூட்டிப் பின்பு உங்களையும் அவள் காரணமாகவே வேறு செய்து கொண்டு குவித்துப் பின்னர் உங்கள் நாடுகளையெல்லாம் ஒருசேர ஆளத் திட்டமிட்டிருக்கிறான் போலும்! அஃது உணராது நீங்கள் போர் தொடுக்கிறீர்கள்,' என்றுன்.

அனைத்தையும் கேட்டும் அரசர் தமது போர்ச் செயலில் பின் வாங்கினாரில்லை. எனவே, பதுமுகன் மேலும், 'எங்கள் சொல்லாற்றலன்றி வில்லாற்றலையும் காணுங்கள்!' என வில்லை வளைத்து நானேற்றினான்.

அதே வேளையில் திரையினுள் தன்னைத் தழுவிய தத்தையோடிருந்த சீவகன், போர்ச் செயல் கேட்டு நடுங்கிய தத்தையைத் தேற்றி, அனைவரையும் நொடியில் வெல்வதாகக் கூறிக் கிளம்பினான். தத்தையோ, 'என்பொருட்டுத்தானே இப்பெரும்போர்!' என எண்ணி உளம் நைந்தாள். அவள் கண்ணீர் மாற்றி, அவளைத் தோழியிடம் ஒப்படைத்தான் சீவகன்.

மன்னர் மலைதல் :

தத்தையை விட்ட சீவகன் பதுமுகனைச் சார்ந்தான்; பதுமுகனைத் தத்தைக்குக் காவலாய் இருக்கப் பணித்தான்; பின்பு தான் தன்படையைத் திரட்டி உணர்வூட்டிப் போருக்குத் தயாரானான். அவனைக் கண்ட மன்னர் அவன் வணிகர் குலத்தான் என்பதையும், தாம் அரசர் குலத்தார் என்பதையும் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் நினைப்பூட்டி, அவனை வெல்வது எளிதெனப் பேசினார். சீவகனோ, 'இவரை வென்று பின்

தத்தையோடு கூடி வாழாவிடின், என் பெயர் கெடுவதாக!' என்று சபதம் செய்தான்.

சீவகன் அரசரோடு செய்யும் முதற்போர் இதுவே யாகும். முதலில் பசுக் கூட்டம் கவர்ந்து சென்ற வேடரோடு அவன் போர் செய்யாது அவர்களை விலக்கிப் பசுக் கூட்டத்தை மீட்டதை மட்டும் அழகுபடக் காட்டும் தேவர், இங்கு அவன் போர் பற்றித் திறம்படப் பல பாடல்களால் விளக்குகிறார். பல மன்னர்களுக்கு இடையில் தான் ஒருவராய் நின்று அவன் எப்படி அனைவரையும் வெற்றி கண்டான் என்பதை எண்ண அவர் உள்ளம் மகிழ்வில் சிறக்க, அம்மகிழ்ச்சிவழிப் போர் வர்ணனையும் பெருக்கெடுத்து ஓடி வருகிறது. யானை, தேர், குதிரை முதலிய எல்லாவற்றின் போர்களையும் குறித்து, பின்பு அவன் தனிமை நிலையும் கண்டு, பலபடப் பாராட்டுகின்றார் தேவர்; அழிந்த மன்னர் தோற்றோடுவதையும், முதுகிட்டார் மேல் அம்பு செலுத்தாத சீவகன் ஆண்மையையும் எண்ணி எண்ணி எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இரண்டொன்று மட்டும் காண்போமாக :

‘ ஒருவனே சிலையும் ஒன்றே யுடையதோர் களிற்றின் மேலான்
அருவரை மார்பிற் சென்றது அறிந்திலன் எஃகம் இன்னும்
பொருவரோ மன்னர் என்றான் பொருசிலை மடக்கி யிட்டார்
வருகளி யானை மீட்டார் வாட்படை வாங்கிக் கொண்டார்.’

(810)

என்றும்,

‘ அருவரை நாகம் சுற்றி ஆழியான் கடைய அன்று
கருவரை குடையப் பட்ட கடலெனக் கலங்கி வேந்தர்
திருவரை மார்பன் திண்தேர் மஞ்சையே முருகன் ருள்ளன்று
ஒருவரோடு ஒருவர் கூடா வண்ணமே உடைய லுற்றார்.’ (812)

என்றும் அப்போர் நிலையைப் பாராட்டுகின்றார் தேவர். அரசர்தம் கடல் போன்ற படை உடைந்தது. எதிர்

நிற்பார் எவருமில்லை. பின்பு சீவகன் தன் துணைவரோடு தத்தையையும் தோழிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் மனைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

போர்ச் சிறப்பைக் கூறிய தேவர், உடனே மணக் சிறப்பைக் கூறி, நம் எண்ணத்தினின்று அப்போரின் கொடுமையை மறையச் செய்கின்றார்.

‘முழுவாய் முல்லை மாலை முருகுலாங் குழலி னுளும்
ஊழுவாய்த் தீயோ டொக்கும் ஒளிறுவாள் தடக்கை யானும்’
(833)

மணக்கோலம் கொண்டு நிற்கும் காட்சியை நம்முன் காட்டுகின்றார் தேவர். பெண்ணுக்குத் தந்தையாய் அவளை வித்தியாதர நாட்டிலே இருந்து அழைத்து வந்த சீதத்தன், நீர் வார்த்துத் தத்தையைச் சீவகனுக்குக் கொடுத்தான். சீவகனும் ஏற்றுக்கொண்டான். கொண்ட காந்தருவதத்தையோடு காளையாகிய சீவகன் கட்டிலேறிக் காதல் வாழ்வில் தலைப்பட்டான்.

கலுழவேகன் கடிதம் :

தத்தையும் தானும் கலந்து வாழும் அந்த இன்ப நினைப்பிலே சீவகன் மகிழ்ந்திருந்தான். அவனைச் சார்ந்தோர் அனைவரும் இன்பக் கடலுள் ஆழ்ந்தனர். தத்தையோடு சோலைக்கும் பிற நல்லிடங்களுக்கும் சென்று இனிது பொழுது போக்கினான் சீவகன். அவ்வாறு ஒரு நாள் சோலையில் இருக்கும் போது, தரன் என்னும் தூதுவன் வந்து, சிறந்த பொருள்களையும் ஓர் ஓலையையும் சீவகனிடம் சேர்ப்பித்தான். அம்முடங்கல் தத்தையின் தந்தையாகிய கலுழவேகன் எழுதியது. அவன் தான் தத்தையைச் சீதத்தனோடு அனுப்பியதையும் அவள் சீவகனை மணப்பாள் என்பதை முன்னமே குறிப்பால் உணர்ந்ததையும் எழுதியிருந்தான்; பின்பு நடந்த யாழ்ப்போரையும் மேல் நிகழ்ந்த மண வினையையும் தரன் மூலமாக

அறிந்ததையும் எழுதி, மேலும் அவர்கள் சிறக்க வாழ வேண்டுமென வாழ்த்தியிருந்தான்; மேல் நடக்க வேண்டிய எதற்கும் தான் உதவுவதாகவும் குறித்திருந்தான். சீவகன் அக்கடிதத்தையும் பொருள்களையும் தத்தையிடம் காட்டினான். அவர்தம் காதல் வாழ்வு காலத்தை வென்றுகொண்டே சென்றது.

வசந்த காலம் :

காதல் வாழ்வுக்குச் சிறந்த காலம் இளவேனிற்காலமாகிய வசந்தமாகும். காதல் வாழ்வில் சிறந்த சீவகனும் தத்தையும் அவ்வசந்த காலத்தை நன்கு துய்த்தனர். எனவே, தேவர் அவ்வசந்தச் சிறப்பை நன்கு பாராட்டுகின்றார். சூரியன் வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் அந்த நாளில் காமன் போற்றும் கவின நன்கு விளக்கப்படுகின்றது.

‘காசறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல

மாசறு விசும்பின் வெய்யோன் வடதிசை அயண முன்னி

ஆசற நடக்கு நாளுள் ஐங்கணைக் கிருவன் வைகிப்

பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும் பங்குனிப் பருவம் செய்தான்.’(851)

என்பது தேவர் வாக்கு. அத்தகைய வசந்தத்தைப் பற்றி அவர் பாடிய பாடல்கள் பல. அப்பாடல்களிலெல்லாம் இயற்கையழகும் காதலர் வாழ்வும் நன்கு காட்டப்படுகின்றன. பாடலும் பண்ணும், ஆடலும் ஆர்ப்பும் பொருந்திய வசந்த கால நகர், வானுலகை ஒத்திருந்த தாம். இத்தகைய இன்னிளவேனிலில் இளம்பெண்டிர் பலர் கூடி வெவ்வேறு விளையாட்டுக்களை விளையாடுவர். அவற்றுள் ஒன்று சுண்ண விளையாட்டுப் போலும்! சுண்ணம் என்பது, புனல் விளையாட்டு முதலிய வசந்த விளையாடல்களில் பயன்படும் ஒரு வகை வாசனைப் பொடியாகும்.

குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் :

மகளிர் பலருள்ளே சிறந்தவர் போலும் குணமாலையும்

சுரமஞ்சரியும்! பல மகளிர் நடுவண் இவர்கள் அழகுடன் திகழ்ந்தார்கள். இவருள் குணமாலை என்பவள் தான் கொண்டுவந்த சுண்ணத்தை அனைவருக்கும் காட்டி, அஃது ஒப்பற்றது என்று உயர்த்திக் கூறினாள். அது கண்ட சுரமஞ்சரியோ, அது சுண்ணம் என்ற பெயரோடு உள்ள பயனற்ற ஒன்று என்று பழித்துரைத்தாள். குணமாலை, 'அவ்வாறாயின் என் சுண்ணத்துக்கு ஒப்பாக ஒன்றைக் காட்ட முடியுமா?' என்று கேட்டாள். நட்பினராய் இருந்த இருவரும் சுண்ணம் காரணமாக வேறுபட்டனர். இருவரும் தத்தம் சுண்ணமே சிறந்த தென வாதிட்டனர். அவற்றின் உண்மையை ஆடவர் அறிந்து கூறின் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது அவர்தம் முடிவு. இருவரும் தத்தம் தோழரிடத்தே சுண்ணத்தைக் கொடுத்து ஆடவரை வினவ விடுத்தனர். பணிப்பெண்டிர் சீவகனை நாடினர். அவனை அடைந்து பலரும் ஆராய்ந்து கூற மாட்டாத அச்சுண்ண வேறுபாட்டினை அவன் தன் அறிவு ஆராய்ச்சி கொண்டு கண்டு, எது சிறந்ததெனக் கூற வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனர். அவனோ, அவற்றை ஆராய்ந்து கூற முடியாது என்றும், சார்பு பற்றிக் கூறின் தவறாகும் என்றும் விளக்கினான்; தான் என்ன சொல்லியும் தையலர் விடாது முடிவு வேண்டவே, ஒரு வகையில் ஆராய இசைந்தான். இரு சுண்ணத்தையும் சோலையில் வாரித் தூவுவதென்றும், எதை வண்டும் தேனுண்ணும் சுரும்பும் பற்றிக் கொள்கின்றனவோ, அதுவே சிறந்ததென்றும் கூறினான். இரு சுண்ணங்களும் உயரத் தூவப்பட்டன. சுரமஞ்சரியுடையது தரையில் விழ, குணமாலையின் சுண்ணம் வண்டுகளுக்கு விருந்தாயிற்று. இந்தக் காட்சியே சிறந்ததை விளக்கிவிட்டமையின் அதை அவர்தம் தலைவியருக்குக் கூறுமாறு சொல்லிச் சீவகன் அகன்றான்.

சுரமஞ்சரியின் சீற்றம் :

தன் சுண்ணம் தாழ்த்தப்பட்டதை அறிந்த சுரமஞ்சரி வருத்தமுற்றாள். குணமாலை அவளைத் தேற்றி, 'பண்டு போல வினையாட வா,' என்றழைத்தும், அவள் திரும்பவில்லை; நேராக வீடு சென்று அன்னை தந்தையர் முன்பு விம்மி அழுதாள். வசந்த விழாவுக்குச் சென்ற சுரமஞ்சரியின் வாட்டங்கண்டு பெற்றோர் வருந்தினர். அருகிருந்த சுமதி என்னும் தோழி, நிகழ்ந்ததை அவள் தந்தையாகிய குபேரதத்தனுக்குக் கூறினாள். யார் தேற்றியும் தேருத சுரமஞ்சரி, தான் தனியாகக் கன்னி மாடத்து ஆடவரைக் காண வகையில் இருக்கப் போவதாகக் கூறினாள். அவள் விருப்பப்படி தந்தையும் அரசனுக்கு அறிவித்து ஆடவர் ஒருவரும் அருகு செல்லா வகையில் கன்னி மாடம் ஒன்று அமைத்தான். சுரமஞ்சரியும் அக்கன்னி மாடத்தில், ஆடவர் எவரையும் நோக்காது, சீவகனையே மணக்க வேண்டுமென நோற்றிருந்தாள்.

குணமாலையின் செயல் :

சுரமஞ்சரி கன்னி மாடம் சேர்ந்ததை அறிந்த குணமாலை கவன்றாள்; 'வினையாட்டு வினையாயிற்றே!' என எண்ணி வருந்தினாள்; தன்னால் வந்த துயர் நீக்கக் கருதிப் பிண்டி நீழல் பெருமானை வணங்கினாள். அப்பெருமான் கோயிலில் அடியவர் பலர் தத்தம் பிரார்த்தனைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

ஒரு புறம் வசந்தகால மாலைக்கேற்ற புனலாட்டினை ஒரு சிலர் மேற்கொண்டு மகிழ்ந்தனர். இப்புனல் வினையாட்டுச் சிறப்பைப் பலபடப் பாராட்டுகின்றார் தேவர். இவர்தம் இந்தப் பாடல்கள் பிற்காலக் கவிஞர்களாகிய கம்பர் போல்வார்க்கு நல்விருந்தாயமைந்ததன்றிப் பிற்பற்றுதற்கும் உரியனவாய் அமைந்தன என்று கூறுவர் அறிந்தோர்.

நாய்க்கு மந்திரம் :

அந்த வினையாட்டு மகிழ்ச்சியில் எல்லா வருணத்தாரும் கலந்துகொண்டனர். அந்தணரும் பிறரும் வந்து விழாவில் கலந்து மகிழ்ந்தனர். அந்தணர்களுக்கெனத் தனியாக ஒருசார் உணவு சமைத்திருந்தது போலும்! அதை ஒரு நாய் சென்று உண்டது. கண்ட அந்தணர் வெகுண்டனர்; நாயை நன்கு புடைத்தனர். நாய் அதை ஆற்றாது எதிரே இருந்த பெருந்தடாகத்துப் பாய்ந்தது. அங்கும் அதனை விடாத மூர்க்கர், கொன்று போட முயன்றனர். அதே வேளையில் அந்நாய்க்கு உரிய கல்லாக்களிமகன் ஒருவன் தன் காதலியோடு அங்கு வந்து தன் நாயைக் கொன்றவரைப் பழி தீர்ப்பதாக வஞ்சினம் உரைத்தான். அந்தணர் செய்வதறியாது திகைத்தனர். அந்த வேளையில் சீவகன் அங்குத் தானே வலியச் சென்று, அவர்தம் மாறுபாட்டை அறிந்து, இருவரையும் விலக்கி அப்புறப்படுத்தினான். இருவரும் அகன்றனர். பின்பு சீவகன் அந்த நாய் இருந்த இடம் சென்று அதன் நிலை கண்டு நைந்தான்; அதன் உள்ளத்தே மறமின்மை அறிந்தான். இறந்தாற்போல வருந்திய அதனை உயர்த்தக் கருதிய சீவகன், அதன் காதில் செல்கதிக்கு நலம் பயக்கும் ஐந்து மந்திரத்தையும் உபதேசித்தான். உபதேசித்த அளவிலே நாயின் உருக்காணவில்லை. தூரத்தே மலை உச்சியில் ஒப்பற்ற தேவபுருடன் தோன்றினான். அவன் நிலையையும் தனக்கு அந்நிலையைத் தேடித்தந்த சீவகன் நிலையையும் சிந்தித்தான்; சிந்தித்துச் சீவகன் முன் வந்தான்.

எதிரே வந்து நின்ற அமரனை நோக்கி, 'நீ யார்?' என்றான் சீவகன். சுதஞ்சணன் என்னும் அவ்வித்தியாதரன், தானே நாயாகியிருந்து சீவகன் உரைத்த மந்திரத்தால். அத்தேவ யாக்கை பெற்றவன் என்றும், தன் நாடு சங்கவெண்மலை என்றும், நகர் சந்திரோதயம் என்றும் கூறி

னான் ; மேலும், சீவகனுக்கு ஏதேனும் தேவையாயின் வேண்டுவதைச் செய்து தருவதாகவும் சொன்னான். சீவகனோ, தனக்கு அப்போது ஒன்றும் தேவையில்லை என்றும், வேண்டும் காலத்து நினைப்பதாகவும் கூறினான். சுதஞ்சணனும் அவனை விட்டுப் பிரியாது நிழல் போலப் பற்றியிருப்பதாகக் கூறி விடை பெற்று மறைந்தான்.

தேவர் இந்நிலையை எண்ணிப் பார்க்கின்றார். ‘நாய் விஞ்சையனாவதா?’ என்ற கேள்வி பிறக்கிறது; ‘ஏன் ஆகாது?’ என்ற மறு கேள்வியும் பிறக்கிறது; காய்ச்சிய கடின இரும்பு பச்சிலை வயத்தால் பொன்னாகும் காட்சி மனக்கண் முன் வருகின்றது. தேவர் அனைத்தையும் எண்ணித் தாழ்ந்தவர் உயர்வர் என்ற முடிவுக்கு வருகின்றனர். ‘நல்ல உளமும் அறிவும் பெற்றவர்தம் உணர்வாலும் ஆசியினாலும் தாழ்ந்தோர் உயர்வர், இரும்பு பொன்னாதல் போல,’ என்று பேசுகிறது அவர் வாய். இதோ அவர் பாடல்:

‘சொல்லிய நன்மை யில்லாச் சுணங்கன்இவ் வுடம்பு நீங்கி
எல்லொளித் தேவ னுகிப் பிறக்குமோ?’ என்ன வெண்டா;
கொல்லுலை யகத்திட்டு ஊதிக் கூர்இரும்பு இரதம் குத்த
எல்லையில் செம்பொன் ஆகி எரிநிறம் பெற்ற தன்றே?’ (960)

யானையால் வந்த வினை :

சுதஞ்சணனை இயக்கனாக்கிய பின் சீவகன் தன் தோழர்களோடு இருந்த அதே வேளையில், அவ்வளமார் சோலையில், பொழில் வினையாட்டயர்ந்தனர் நகர மாந்தர். எங்கும் மங்கல ஓசை எழுந்தது. வசந்த விழாச் சிறப்புற நடைபெற்றது. ஆடவரும் பெண்டிரும் அணி அணி யாய்ப் புனலாடியும் சோலையிற்றங்கியும் மகிழ்ந்த சிறப்பினைப் பல வகையில் பாராட்டுகின்றார் தேவர். சாந்தும், மலரும், துகிலும், அணியும் மகளிருக்கும் மைந்தருக்கும் இடையிடையே மாறி மாறி இடம் பெற்றுச் சிறந்ததை

இப்பொழில் வினையாட்டுப் பகுதி, பிற்காலப் புலவர் பலர்க்கு விருந்தாயமைந்துள்ளது.

காதலர் மட்டுமன்றிக் கன்னியரும் காணையருங்கூட இப்பொழில் வினையாட்டில் கலந்துகொண்டனர். அவருள் ஒருத்தியே குணமாலை. இப்பொழில் வினையாட்டைக் கண்டு வீடு திரும்பினாள் அவள். அவள் வரும் வழியில் அரசனது பட்டத்து யானை மதம் பிடித்த நிலையில் அடங்காது தெருவில் வீறிட்டு வந்தது. குணமாலை யின் பல்லக்கினைச் சமந்தார், அஞ்சி அப்பல்லக்கை நடுத்தெருவில் விட்டு மறைந்தனர். குணமாலையும் அவள் தோழியும் தனித்து நின்றனர். யானை அவர்களை நெருங்கி வந்தது. அவள் தோழி, 'ஆடவரில்லையோ!' என்று அரற்றினாள். அவளை நோக்கி வரும் யானையின் நிலை அவளை நோக்கிச் செல்லும் காழுகர் உள்ளத்தைத் தேவருக்கு நினைப்பூட்டிற்றுப் போலும்! அவர்,

'கருந்தடங் கண்ணி தன்மேல் காழுகர் உள்ளம் போட
இருங்களி ரெய்த லோடச் சிவிகைவிட் டினையர் ஏக
அரும்பெற லவட்குத் தோழி, 'ஆடவ ரில்லை யோ!' என்று
ஒருங்குகை உச்சிக் கூப்பிக் களிநெதிர் இறைஞ்சி நின்றாள்.' (975)

என்று பாடுகிறார். ஆம்; தோழி உயிர்த்தோழியாவாள், எனவே, தான் குணமாலைக்கு முன் நின்றால் தன்னை யானை அழித்துக் குணமாலையை அணுகுமுன் யாரேனும் ஆடவர் வந்து அவளைக் காப்பர் என நினைத்தாள் அவள். அவள் நினைப்பு வீண் போகவில்லை. அவளுக்கும் தீங்கு நேராதபடி அங்கே எதிர்ப்பட்டு ஒரு காளை அவர்களைக் காத்தான். அவ்வீரன் சீவகனேயாவன். தெரு வழியே வீடு திரும்பிய சீவகன், அச்செயல் கண்டு விரைந்து, அந்த யானையின் வேகத்தையும் வெறியையும் அடக்கி, அம்மகளிரைக் காத்தான். ஆனால், அச்செயலால் இரு வேறு வினைகள் அவனுக்கு நேர்ந்தன: ஒன்று, அவனும்

குணமாலையும் மாறிப் புக்கு இதயமெய்தினமை; மற்றொன்று, மன்னன் கோபத்துக்குச் சீவகன் ஆளானது.)

களிறு தரு புணர்ச்சி :

யானையை இடையிலே காட்டி, அவ்யானையிடமிருந்து தலைவியை மீட்ட தலைவனுக்கே அவளை மணம் செய்விக்க வேண்டும் என்று பேசியதாகத் தமிழ் நாட்டுக் களவியல் நூல்கள் ஒரு துறை அமைத்துள்ளன. இங்குச் சீவகன் முன் தன் சுண்ணம் சிறந்தது என்ற உடனே அவனைப் பற்றி எண்ணிய குணமலை தன் உள்ளத்தை அவனிடம் ஓட விட்டாள்; அன்று நேரே கண்டு தன்னை மீட்ட பின் அவனையன்றி வேறு ஆடவரை மணப்பதில்லையென உறுதி பூண்டாள். சீவகனும் அவளது அழகார் நலத்தைக் கண்ணால் கண்டவுடன் தன்னை அவள் உடைமையாக்கிவிட்டான். எனவே, இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறியாமலே மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தினர்.

தேவர் இங்குத்தான் களவின் வழி வந்த கற்பு மணத்தைக் கூறுகின்றார். முன் நடந்த இரு மணங்களும் பசுமீட்டமையாலும், வீணையில் வென்றமையாலும் நடைபெற்றமையின், கண்ட பின் கருத்தழிந்து கொண்ட காதல் மணமாகா. (இங்கேயோ, குணமாலையும் சீவகனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு, கருத்தழிந்து, பின்பு மணம் கொள்கின்றனர்.) எனவே, இத்தமிழ் முறைக் காதல் மணத்தை முதன்முதலாக விளக்க வந்த நிலையிலே தேவர் இதைத் திறம்பட விளக்குகின்றார்.

தனிமையிலிருந்த குணமலை தளர்ச்சியுற்று வருந்தினாள். தோழியர் பல பல சொல்லித் தேற்றினர். அவளோ, சீவகன்பால் ஓடவிட்ட உள்ளத்தால் ஆற்றாது புலம்பினாள். அவன் உருவன்றி வேறொன்றும் காணாமையின் தான் குருடு ஆயினதாகவும், பிறர்க்கு எடுத்துக் காட்ட முடியாமையால் ஊமையாயினதாகவும் கூறிப் பெண் இனத்தையே வெறுத்துப் பேசினாள்.

அவள் வருத்தங்கண்ட அவளது கிள்ளை, வருத்தத்தின் காரணம் அறிந்தால் தான் உதவுவதாகக் கூற, மக்களிடம் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்ட மயங்கிய குணமாலே, தன் கிள்ளையிடம் உள்ளத்தை உரைத்தாள். அது உடனே சீவகனிடம் சென்று அவன் உள்ளக் கிடக்கையை உணர்ந்து வருவதாகக் கூறிப் பறந்து சென்றது.

கிளி சென்ற அதே வேளையில் சீவகன் பல நிறங்களைக் குழைத்துக்கொண்டு குணமாலையின் உருவத்தை ஓவியக் கிழியில் தீட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவ்வேளையில் அங்குக் காந்தருவதத்தை வந்து அச்செயலைக் கண்டாள். அவள் சிற்றத்துக்கு ஆற்றொய்ச் சீவகன் அவளை வணங்க, அவள் சிற்றம் தணியாளாய், அவ்விடம் விட்டுச் சென்றாள். அவள் சென்ற பின் சீவகன் மேலும் அவ்வோவியக் கிழியிலேயே உள்ளம் செலுத்தி நின்றான். இவற்றைக் கண்ட அக்கிள்ளை, அவன் அருகில் சென்று, குணமாலே அவளை எண்ணி நைவதைக் கூறிற்று.

அந்நிலையறிந்த சீவகன், தன் ஆழியையும், கடிதம் மறைத்து வைக்கப்பட்ட தினைக் கதிரையும் குணமாலேக்குக் கொடுத்தனுப்பினான். கிள்ளையும் பறந்து சென்றது. பின்னர்ச் சீவகன் தத்தையின் மனை சென்று அவள் ஊடலை நீக்கி, இன்பம் நல்கப் பெற்றான்.

சென்ற கிளியின் செயல் எண்ணி வாடியிருந்த குணமாலையினிடம் அது தான் கொண்டு வந்த கதிரையும் ஆழியையும் கொடுத்தது. அவளும் அவற்றைப் பெற்றுத் தன் காதல் நிறைவேறும் என்பதறிந்து மகிழ்ந்தாள்.

அவள் இவ்வாறு தனிமையில் தன்னை மறந்து மகிழ்ந்திருந்த வேளையில், அவளது மணநிலை அறியாத பெற்றோர் அவளுக்கு மணவினை ஏற்பாடு செய்தனர்; அவளுக்கு மைத்துனன் முறையிலுள்ளான் ஒருவனுக்கு

அவளை மணம் செய்விக்க முடிவு செய்து, அவளுக்கும் அதை உணர்த்தினர். (அவளோ, நடுங்கி, 'மணிமதக் களிறு வென்றானுக்கு அடிபணி செய்வதல்லால்' (1049) வேறு ஒருவரை நினைபா நிலையைக் கூறினாள்.) அதை அறிந்த அவள் தந்தை குபேரமித்திரன் மகிழ்ந்து, நல்ல வரைக் கந்துக்கடனிடம் மணம் பேச விடுத்தான். அவர்களும் சென்று பேசி முடிவு செய்து திரும்பி வந்து, கந்துக்கடன் இசைவைக் கூறினர். அதை அறிந்த குபேரமித்திரன் மகிழ்ந்தான். நல்ல ஒரு நாளில் குணமாலை சீவகன் கைப்பிடித்து அவனோடு காதல் வாழ்வு நடத்தி வரலானாள். அவர்தம் காதல் வாழ்வையும் பலபடப் பாராட்டுகின்றார் தேவர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சுண்ணத்தால் அறிந்தது முதல் அன்று வரை நடந்த வற்றையெல்லாம் அவர்தம் காதல் வாழ்வின் இடைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார் தேவர். ஆம். மணவினை முடிந்தது. மறு வினை தொடர்ந்தது.

யானையின் வருத்தமும் மன்னவன் சீற்றமும் :

சீவகன் செயலுக்கு ஆற்றாது அடங்கிய பட்டத்து யானை தனது இடம் சேர்ந்த பிறகும் சேர்ந்து காணப்பட்டது. அதன் வாட்டத்தையும் அயர்வையும் கண்டறிந்தான் கட்டியங்காரன். அவ்வாறு என்றுமில்லா நிலையில் ஏன் அது வாட்டமுற வேண்டுமென்றான். கேட்டார் அருகிருந்தோர். அது சீவகனால் அடக்கப்பட்டமை கூறினர் சிலர். அறிந்த மன்னனாகிய கட்டியங்காரன் வெகுண்டான். 'வணிக மகனைக் கண்டு உடன் கொணர்க!' என்று ஆணையிட்டான். காவலரும், 'தென்திசைக்கிறைவன் தூதிற் செம்மல்மேல்' (1080) செல்வாராயினர். சென்று சிங்கத்தை நரிக்கூட்டம் வளைத்தாற்போல வளைத்துக்கொண்டனர். அவர்கள் சென்று வளைத்த போது சீவகன் குணமாலையோடு இன்பத் துறையில் எளியனாயிருந்தான்.

‘ திங்கள்சேர் முடியி னுனும் செல்வியும் போன்று செம்பொன்
இங்குவார் கழலி னுனும் கோதையும் இருந்த போழ்தில்
சிங்கவே றெள்ளிச் சூழ்ந்த சிறுநரிக் குழாத்திற் சூழ்ந்தார்.’

(1083)

என்பது தேவர் எடுத்துக்காட்டு. அவ்வாறு சூழ்ந்த நிலையைச் சேடியர் சென்று தம்மை மறந்த சீவகனுக்கும் குணமலைக்கும் கூறினர். கேட்ட சீவகன் சினந்து வெளி வந்து, வந்தவரை நோக்கி, ‘ என்ன?’ என்றான். அவர்களும் கட்டியங்காரன் ஆணையைக் கூறினார்கள். உடனே சீவகன் தன் படைகளைத் திரட்டி அருகிருந்த நந்தட்டனை அழைத்துத் தன் தேரைத் தயாராகச் செய்து போருக்குப் புறப்பட முன்னின்றான். அதை அறிந்த அவன் தந்தை கந்துக்கடன், ‘ அரசரொடு மாறு கொளல் தகாதது,’ என எடுத்துரைத்து, அமைதி பெறச் செய்தான். மேலும், சீவகன் தன் ஆசிரியருக்கு ஓர் ஆண்டு ஷரை தான் வெளிப்படாதிருப்பதாகச் செய்த சபதத்தையும் நினைத்தான்; உடனே அடங்கினான். வந்த வரும் அவனைப் பிணித்து நடத்திக்கொண்டு பற்பல தெருக்களையும் கடந்து, அரண்மனையை நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

கட்டுண்ட சீவகன் :

சீவகன் பிணிபட்ட கோலத்தோடு அவ்விராசமா புரத் தெருவழியே செல்லுவதை நகர மக்கள் பலரும் கண்டனர்; நைந்தனர். ஆடவரும் பெண்டிரும் அணி அணியாய் நின்று வருந்திப் பேசலுற்றார்; மனத்தின் வருத்தமிக்கு வாடலுற்றார். இராமர் காடு செல்லும் காலத்து அயோத்தி மக்கள் அடைந்த அவலநிலையைக் கம்பர் பலபடப் பேசியதைப் பலரும் அறிவர். ஆனால், அவர்கள் அந்தக் கம்பப் பேராறு இந்தச் சிந்தாமணியென்னும் மலையிடைப் பிறந்த ஒன்று என்பதை அறியார். பலப்பல இடங்களில் கம்பர் தேவரை அப்படியே

பின் பற்றியிருக்கின்றார். அவற்றுள் இவ்விடமும் ஒன்றாகும். நகர மாந்தர் பலரும் கலந்து வருந்த, அவர்தம் அழகை ஒலி தொடரச் சீவகன் தெரு வழியே செல்லலானான்.

‘நீரகம் பொதிந்த மேக நீநிற நெடுநல் யானைப்
போர்முகத் தழுவும் வாட்கைப் பொன்னெடுங் குன்றம் அன்னுள்
ஆர்கலி யாணர் மூதூர் அழுதுபின் செல்லச் செல்வான்
சீருறு சிலம்பி நூலால் சிமிழ்ப்புண்ட சிங்கம் ஒத்தான்.’ (1116)

என்று அவன் நிலையை எண்ணிப் பாடுகின்றார் தேவர்.

சீவகன் இவ்வாறு நெடுந்தெரு வழியே சென்று அரண்மனை சேர்வதன் முன் அவன் தந்தையாகிய கந்துக்கடன் விரைந்து கட்டியங்காரனிடம் சென்று, தன்மைந்தன் பிழையைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினன்; ‘ஒரு பெண்ணைக் கொன்றது பட்டத்து யானை!’ என்ற பழி உண்டாகாதவாறு அதைத் தடுத்தது குற்றமாயின், அதனைப் பொறுத்தல் வேண்டினன். ஆனால், கட்டியங்காரனே, அதே யானையின் கொம்பால் சீவகன் மார்பைப் பிளந்து பழி தீர்ப்புதாகச் சிறிக் கூறினான். அது கேட்ட நாய்கனும் செய்வதறியாது திரும்பிச் சென்றான்.

திரும்பி வந்த கந்துக்கடனைக் கண்ட அவன் மனைவி சுநந்தையும் மருகி குணமாலையும் நிகழ்ந்ததைக் கேட்டு வருந்தினார். கந்துக்கடன் சீவகனுக்கு முன் ஒரு முனிவன் அளித்த வாக்கால் யாதொரு துன்பமும் நேராதென்பதை எடுத்துரைத்தான். முனிவன் கூறிய வாக்காக,

‘நிலவுறழ் நூணி னுனை நெடுநகர் இரங்கக் கையாத்து
அவுல செய்து கொல்வான் அருளிலான் கொண்ட போழ்திழ்
குலவிய புகழி னுனைக் கொண்டுபோம் இயக்கன், அஞ்சல்!
சிலபகல் கழிந்து காண்டி; சிந்தியீ ’தன்று சொன்னான்.’ (1131)

எனத் தேவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அதைக்கேட்ட மாமியும் மருகியும் ஒருவாறு வாட்டம் நீங்கியிருந்தனர்.

சீவகன் மறைந்தான் :

சீவகன் சிறைப்பட்டுச் செல்வதைப் பதுமுகன் முதலாய அவன் நண்பர் பலர் கேட்டறிந்தனர்; உடனே தம் படைகளைத் திரட்டினர்; சீவகனைப் பற்றிச் செல்லும் கட்டியங்காரன் மைத்துனனாகிய மதனையும் அவனைச் சேர்ந்தோர்களையும் சிதைக்க முயன்றனர். சீற்றமிக்க சொல்லும், சொல்வழிச் செயலும் அவர்களிடம் தோன்றலாயின. அவர்கள் ஒருபுடை இவ்வாறு படை பல தொடுக்கத் தம்மைச் சித்தம் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அதே வேளையில் தனிமையில் அந்தப்புரத்திருந்த காந்தருவதத்தையும், தன் கணவனுக்கு உற்ற கொடுமையை அறிந்தாள்; வருந்தினாள்; வரந்தரு விஞ்சை நாட்டுத் தெய்வங்களையெல்லாம் நினைத்தாள். அத்தெய்வங்கள் அனைத்தும் இராசமாபுரத் தெருக்களில் நிறைந்தன. தத்தை அவற்றை நோக்கித் தன் கணவனை மீட்குமாறு பணித்தாள். ஆம். ஒரு புறம் உற்ற நண்பரும் மறு புறம் பற்றின் மனைவியும் தன்னைக் காக்கத் துணிந்து செய்யும் செயலைச் சீவகன் சிந்தித்துப் பார்த்தான்.

இந்த நிலையில் தத்தையின் மூலம் ஓர் உண்மையை உணர்த்துகின்றார் தேவர். தெய்வங்களை அழைத்துத் தன் கணவனை மீட்க நினைத்த காரிகை, அது சரியா என எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். தன் முயற்சியால் கணவன் வெற்றி பெறுவானேயாயின், அவன் ஆண்மைக்கு இழுக்கு உண்டாகுமே என்று இடித்துக் காட்டிற்று அவள் உள்ளம். இந்த உள்ளத்து அலை எழுப்பிய தேவர்தம் சிந்தை, கம்பரது 'சொல்லினாற்சுடுவேன்; அது தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன்,' என்ற சீதையின் வாக்காய் வெளி வருகின்றது. கணவனுக்கு மாசு உண்டாகுமே என்று எண்ணிய

தத்தை, 'ஆயினும் ஆக; எப்படியும் காத்தலே கடன்,' என்று கருதித் தெய்வங்களுக்கு ஆணையிட்டாள். ஆனாலும், அதற்கு முன்பே சீவகன் தன் மனைவியால் மீட்கப்பட்டான் என்ற மாசு உண்டாகா வண்ணம் தன்னைக் காத்துக்கொண்டான். எப்படி?

நண்பர்தம் செயலையும் மனைவியின் வினையையும் எவ்வாறே அறிந்த சீவகன், அவற்றால் தான் விடுதலை பெறல் இழுக்கே என நினைத்தான்; தன் நண்பனாகிய சுதஞ்சணனை நினைந்தான். தன் காதலியரோடு களியாட்டயர்ந்திருந்த சுதஞ்சணனது இடக்கண்ணும் இடத்தோளும் துடித்தன. தன் நண்பன் சீவகனுக்கு உண்டான துன்பத்தை அவன் உற்று அறிந்தான்; உடனே இராசமாபுரம் அடைந்தான்; பெருங்காற்றையும் மழையையும் உண்டாக்கினான். வழி துறை தெரியாதபடி வானமுகடு இருண்டது. சீவகனை அழைத்துச் சென்ற சேனை சிதறிற்று. சுதஞ்சணன் தாழ்ந்து வந்து, தன் நண்பனைத் தழுவி, அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு வான் வழியே பறந்து சென்றான்.

மதனன் செயல்:

சிறிது நேரத்தில் வானம் வெளுத்தது. வையம் உணர்ந்தது. மதனன் சீவகனைக் காணாது வருந்தினான்; அவனைக் கொண்டுவரச் சொன்ன தன் மைத்துனன் கட்டியங்காரனுக்குக் கூறுவது அறியாது திகைத்தான். திகைப்பின் முடிவிலே ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. ஆம். அங்குக் கேட்பாரற்றுக் கிடந்த ஒருவனைச் சின்ன பின்ன மாக்கிக் கொன்று, உருத்தெரியாமற்செய்து, அவனுடலைக் கட்டியங்காரனுக்குக் காட்டி, 'வரும் வழியில் காற்றும் மழையும் கலந்தமையால், அவ்வேளையில் தப்பிச் செல்ல வழி பார்த்த சீவகனை வேறு வகையின்றிக் கொன்று வந்தோம்,' என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட கட்டியங்காரனும் நம்பிவிட்டான்; தன் பகைவன் செய்து

தான் என்று மகிழ்ந்தான். இங்கே தேவர் மிகச் சிறந்த முறையில் சீவகன் புகழைக் கட்டியங்காரன் கூற்றினாலேயே காட்டுகின்றார். பகைவனைப் புகழ முடியாது அவன் தோற்றமும் ஏற்றமும் கண்டு புழுங்கிய கட்டியங்காரன் உள்ளம், அவன் இறந்தான் - என்ற உடனே வெடித்தது. உள்ளது புறத்தாயிற்று. உதிர்ந்தன சொற்கள். இதோ அவைகளைக் கோத்துத் தருகின்றார் தேவர்:

‘அருள்வலி ஆண்மை கல்வி

அழகுஅறிவு இளமை ஊக்கம்

திருமலி ஈகை போகம்

தின்புகழ் நண்பு சுற்றம்

ஒருவர்இவ் வலகில் யாரே

சீவகன் ஒக்கும் நீராட்?

பெரிதுஅரிது; இவனைக் கொன்றாய்;

பெறுகெனச் சிறப்புச் செய்தான்.’ (1165)

என்ற பகைவனது பாராட்டு சீவகனது ஏற்றத்துக்கு மணி விளக்காய் நிற்கின்றது. ஆம். சீவகன் எங்கே சென்றான்?

III

இயக்கர் நாடு சென்ற பின்

சுதஞ்சணனுடன் :

தன் நண்பனாகிய சீவகனுக்கு உற்ற இடர் நீக்கி, அவனைத் தனது நாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்ற சுதஞ்சணன், அவனுக்குத் தன்னாட்டின் சிறப்புக்கள் பல வற்றையும் காட்டினான்; தன்னோடே சில நாள் இருக்கக் கேட்டுக்கொண்டான். சீவகனும் உயிர் காத்த நண்பனுடைய வேண்டுகோளின்படி அவ்வியக்கர் நாட்டிலே தன் நண்பனோடு சில நாள் தங்கி, அந்நாட்டு நலத்தை

அறிவானாயினான். அங்குத் தங்கிய காலத்துச் சீவகன் சென்றதும் வருவதும் நல்லதும் தீயதும் ஊழ்வினையின் பயத்தன என எண்ணிக் கடமையில் கருத்திருத்தித் தன்னை மறந்து இன்பில் துளைத்திருந்தான். அவன் நண்பனை சுதஞ்சணனும் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறப்புகள் பலவும் செய்து, அவனொடு தான் நட்புக் கொண்ட வரலாற்றையும் பிறவற்றையும் மற்றவர்களுக்குக் கூறி, அவனைப் புரந்து வந்தான்.

நாட்கள் சில கழிந்தன. சீவகன் பல நாடுகளைக் காண விழைந்தான். அவன் விழைவை அறிந்த சுதஞ்சணனும் அவனுக்குப் பற்பல நாடுகளின் வளப்பங்களைக் கூறி, அவற்றிற்குச் செல்லும் வழிகள் முதலியவற்றையும் விளக்கி உரைத்தான்; அவ்வாறு உரைக்குங்கால் இடையில் இருந்த சாரணர் வாழ்ந்த அரணபாதம் என்னும் மலை பற்றியும் அம்மலையிடைச் சென்று அருகனை வணங்கின் பெறும் பயனைப்பற்றியும் கூறினான்; மேலும், பல்லவதேயம் என்னும் நாட்டைப் பற்றியும் கூறினான். பின்னும் அவ்வந்நாடுகளுக்குச் செல்லும் வழிகளின் இயல்புகளையும் விளக்கிக் கூறிச் சீவகன் விழைவை மேலும் தூண்டிவிட்டான் நண்பன். அவன் காட்டிய நாடுகள் பல; மலைகள் பல; ஆறுகள் பல; வழிகள் பல; அவற்றின் இயல்புகள் மிகப் பல. இப்படி அவன் உலகின் பல பாகங்களையும் விளக்கிக்கூறி, சீவகன் அவைகளையெல்லாம் காண விரும்பின் சில தன்மைகளையும் வல்லமைகளையும் பெறவேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தினான். இறுதியில் சீவகன் மத்திம தேயத்தினை அடைந்து, அந்நாட்டு அரசனுடைய மகளை மணந்து, அங்கு வாழும் போது, அவனுடைய நண்பர்களாகிய நந்தட்டனும் பிறரும் அவனை வந்தடைவார்கள் என்பதையும் விளக்கினான்.

தன் நண்பன் நெடுந்தொலைவு தனி வழிச்செல்வதை நினைந்தான் சுதஞ்சணன்; அவனுக்கு ஒப்பற்ற மூன்று

மந்திரங்களை உணர்த்த நினைத்தான். ஆம். தன்னை நற்கதிக்கு அனுப்பிய—நாயின் உருவம் மாற்றி நல்ல உருநல்குதற்கு உரித்தான மந்திரம் உபதேசித்த—நண்பன் சீவகனுக்கு அவன் அந்த மூன்று மந்திரங்களை உபதேசிக்க நினைத்தது பொருத்தமன்றோ? அம்மூன்று மந்திரங்களுள் ஒன்று, காமனும் போற்றும் சரீரத்தைக் கொடுப்பதாகும்; மற்றொன்று, பாம்பு முதலியவற்றின் விடங்களை நீக்குவதாகும்; மூன்றாவது, வேண்டியவாறு உடல் மாற்றம் பெறுவதாகும். இவ்வகை மந்திரங்களைத் தந்து, வழிகளின் வளங்களையும் பிறவற்றையும் கூறிய பின் சீவகனைச் 'சென்று வருக!' என்று வாழ்த்தி வழியனுப்பினான் சுதஞ்சணன். இயக்கர் பலரும் 'சீவகன் வாழ்க!' என்று வாழ்த்தி நின்றனர்.

தன் நண்பனிடம் பிரியா விடை பெற்ற சீவகன், அனைவரையும் வணங்கி, மேலும் தான் செய்ய வேண்டுவன பல இருப்பதால் அவர்களைப் பிரிந்து தன் வழியே தனிமையில் புறப்பட்டான். அவ்வாறு சீவகன் புறப்படும் போது, அவன் செல்லுமிடத்துப் பன்னிரண்டு திங்கள் வெளியிலே திரிந்து, சில மனைவியரை மணந்து, பின்னர்த் தன் நாடுசென்று, கட்டியங்காரனைக் கொண்டு, அவனது ஆட்சியையும் பெறுவான் என்றும் சுதஞ்சணன் எடுத்துரைத்தான். அதையும் கேட்டுத் தன் வினைமேல் செல்லப் புறப்பட்டான் சீவகன்.

வேடனுக்கு அறிவுரை :

ஒரு காட்டு வழியே சீவகன் சென்ற போது, ஒரு வேடுவன் எதிர்ப்பட்டான். அவன் சீவகனை நோக்கி, யாரோ வழிப்போக்கன் என்று கருதிச் சூறையாட நினைத்திருப்பான் போலும்! அருகில் வந்தான். எண்ணும், அவன் கொடுமை ஒன்றும் செய்யவில்லை; சீவகன் தோற்றத்தையும் பிறவற்றையும் கண்டு ஒரு வேளை மயங்கியிருக்கக்கூடும். சீவகன் வந்த வேடனை 'நீ யார்?' என்று

கேட்க, அவன் தன் ஊரும் பெயரும் கூறி, தான் கொள்ளும் கள்ளும் ஊனுமாகிய உணவினையும் உரைத்தான். 'ஊனும் கள்ளும் அறிஞரால் விரும்பப்படாத பொருள்களல்லவா?' என்று சீவகன் அறிவுரை கூற, 'அவற்றை விட்டு உலகில் வாழ முடியாதே!' என்றான் வேடுவன். கேட்ட சீவகன், அவனுக்கு இரங்கி, 'ஊன் உண்டு தீய ராகிப் பின்பு உயர்பிறப்பற்று நரகில் உழல்வதினும், ஊனின்றி உயிர் விட்டுப் பின்பு உம்பராகி உயர்தல் நல்லது,' என்றான். அவன் வினாவின் மூலம் இந்த உண்மையை விளக்குவதைத் தேவர் வாக்காலேயே காணலாம்:

'ஊன்சுவைத்து உடம்பு வீக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றே,
ஊன்தினுது உடம்பை வாட்டிக் தேவராய் உறைதல் நன்றே?
ஊன்றிஇவ் விரண்டி னுள்ளும் உறுதிநீ உணர்த்தி 'டென்ன
'ஊன்தினுது ஒழிந்து புத்தேள் ஆவதே உறுதி,' என்றான்.' (1235)

என்பது அவர் பாட்டு.

பின்னர் அவ்வேடனுக்கு நல்லுபதேசம் செய்து, அருகதேவன் அடிகளைப் பற்றி வாழ வேண்டிய நெறியையும் அவனுக்கு விளக்கிச் சீவகன் மேலே தன் வழிகொடு சென்றான்; மேல் செல்லும் வழியிலே அரசுக்கு மாளிகையிலே நெருப்பாலே சூழப்பட்ட தருமன் முதலாயினோர் போலக் கொடிய நெருப்பின் இடையிலே அகப்பட்ட பல யானைகளை அக்கொடிய காட்டுத் தீயிலிருந்து நல்ல மழையைப் பெய்வித்து மீட்டான்.

அரணபாதத்தை அடைதல் :

சீவகன் மேலும் சென்றுகொண்டேயிருந்தான். அவன் வழியும் வினையும் அவனை அரணபாதத்தை அடைய வைத்தன. அந்த உயர்ந்த மலையினிடத்து அருகத் துறவியர் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆண்டுள்ள தேவர்தம் கோயிலை வலங்கொண்டு நின்றான் சீவகன்.

நின்ற சீவகன் தன்னை மறந்து அவ் வி றை வ னை ப் |
பாடினான்:

‘ உலகம் மூன்றும் உடையோய்நீ
ஒன்பான் இஞ்சி எயிலோய்நீ
திலக மாய திறலோய்நீ
தேவ ரேத்தப் படுவோய்நீ
அலகை யில்லாக் குணக்கடலே!
யாரும் அறியப் படாய்ஆதி
கோலையில் ஆழி வலன்உயர்த்த
குளிர்முகக் குடையின் நிழலோய்நீ.’ (1244)

என்று பாடியது அவன் வாய். அவன் இன்னும் பலவாறு
புகழ்ந்து போற்றி அத்தேவனது நல்லருளைப் பெற்றுப்
பின் பல்லவநாடு சென்றடைந்தான்.

பல்லவ தேயத்தில் விடநீக்கம் :

பல்லவ தேயத்தை அடைந்த சீவகன், அந்நாட்டின்
தலை நகராகிய பல வளங்களும் நெருங்கிய சந்திராபம்
என்னும் நகரைச் சென்று சேர்ந்தான்; சேர்ந்து, அந்நகர்
வளம் பலவும் கண்டு, மிகச் சிறந்திருந்த ஒரு சோலையின்
ஒரு புறத்தே தங்கியிருந்தான்.

சீவகன் சோலையின் ஒருபால் தங்கியிருந்த போது,
அச்சோலையிலே பல மகளிர் வந்து பல்வகை விளையாடல்
களைப் புரிந்தனர். அவருள் ஒருத்தி மிகச் சிறந்தவளாய்,
இனிய பல ஆட்களைப் புரிந்தாள். அவளுடைய நல்
லாடலைக் கண்டு தீயிடை வெண்ணெயென ஆடவர் மன
முருகினர். அவளது ஆட்டம் அனைவரையும் மயக்கிற்று.
இவ்வாறு அனைவரையும் மயக்கித் தன்னையும் மறந்து
ஆடிய அப்பேதை, தூரத்தே நின்ற சீவகனை நோக்கி
னாள். நோக்கிய நோக்கே அவளுக்கு உள்ளத்தே உணர்
வைத் தூண்ட, அவள் தன் நிலை இழந்தாள்; காம வயப்
பட்டாள்; கருத்து மாறினாள். எனவே, ஆட்டமும் நிலை

கெட்டது. அவ்வாறு தேசிகப் பாவை நிலை கெட்டதை அறிந்த அங்கிருந்த உலோகபாலன் என்னும் அரசுகுமாரன் அவள் நிலைக்குக் காரணம் வினவினான்; தூரத்தே இருக்கும் சீவகனைக் கண்டான்; அவனது அழகமைந்த உருவை நோக்கினான்; 'அருகிலே வருக!' என வரவேற்றான்; 'மைந்தனை மகிழ்வு கூறி மைத்துனத் தோழ,' என்றான். இருவரும் இவ்வாறு கலந்து பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு காவலன் விரைந்து அரசுகுமரன் முன் வந்து, அவனைத் தொழுது, அங்கு அண்மையில் ஆடல் புரிந்துகொண்டிருந்த பதுமையை அரசு தீண்டிற்றென்று கூறினான். கூறின அளவிலே உலோகபாலன் உயிர்துடித்துச் சீவகனை அங்கேயே இருக்கக்கூறி, பதுமை இருந்த இடத்திற்குச் சென்று, அவளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யலானான்; விடவேகத்தைப் போக்கு தற்குரிய வழிகளை ஆய்ந்து பல மூலிகைகளையும் மருந்துகளையும் கொண்டு வந்து பெய்தான். எனினும், அவ்விடவேகம் தணிந்திலது. அவன் செய்வதறியாது திகைத்தான்; உடனே, 'இந்நங்கையின் வருத்தம் நீக்கி விடம் போக்குவார் யாவராயினும் அவருக்குத் தனபதியாகிய மன்னர் செல்வத்தையும் கொடுத்து, இவளையும் தருவார்,' என முரசறையச் செய்தான். நகர மக்கள் இந்நிகழ்ச்சியை அறிந்தார்கள்; எனினும், ஒன்றும் செய்ய ஆற்றாது நின்றார்கள்; 'பதுமை இறப்பின், அந்தக் காரணத்தாலேயே ஒரு வேளை மன்னனும் இறக்கக்கூடும். அதனால், நாட்டு நிலை என்னமோ!' என அஞ்சினர். அந்தணர் பலர் மந்திரம் ஓதி விடம் நீக்க முயன்றனர். அருகிருந்த சோதிடன் ஒருவன், 'இவள் விடம் அருகிருக்கும் ஒரு புது இளைஞனால் நீக்கப்படும்,' என்று கூறினான். உடனே உலோகபாலன் சீவகனை அங்கு வருமாறு பணித்தான். சீவகனும் அங்கு வந்து, 'என் உற்றது?' என்றான்; அரசுகுமரன் தனபதியின் மகள்

பதுமைக்கு உற்றதைக் காட்ட, அது கண்டு கவலாது, 'இவள் விடத்தால் இறக்க மாட்டாள்,' என்று கூறி, அவள் விடத்தை நீக்கினான். சீவகன் தான் விஞ்சையனிடம் பெற்ற மந்திரத்தைத் தியானித்து நின்ற அளவிலே விடம் நீங்கிப் பதுமை எழுந்தாள்; அவள் நிலை கண்ட தோழியர் அவளைத் தேற்றினர்; அருகிருந்த மற்றவர், நீக்க முடியாத கொடுவிடத்தை நீக்கிய காணையின் நிலையை எண்ணிப் போற்றினர். பெண்டிர் கூட்டமோ, அவனது அழகினைக் கண்டு கருத்தழிந்து பலவாறு பேசியது. தனபதி, அவளை அருகிருத்தி, அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறப்புக்கள் பலவும் செய்து, அவனது அறிவுத்திறனையும் கலைப்பண்பையும் கண்டு, 'நீர்கொள்மாக் கடலனாற்கு நிகரில்லை நிலத்தில்!' என்று புகழ்ந்தான்.

பதுமையின் திருமணம் :

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின் பதுமையின் மணத்தைக் கூற வருகின்ற ஆசிரியர் தேவர், அம்மணத்துக்கு முன்பதுமை கொண்ட காமவெந்நோய் பற்றிப் பலபடப் பாடுகின்றார். அவள் சீவகனைக் கண்டு கருத்தழிந்து இருந்த நிலையினை எல்லாம் தேவர் பாடும் தன்மை, படித்து இன்புறத் தக்கதாகும். சோலையில் இருந்து பிற மகளிரோடு அவள் ஆடுங்காலத்தும் பிற போதும் அவளை மறவாத சிந்தையளாய், எங்கும் அவளை எண்ணி எண்ணி ஏங்கி நிற்கும் நிலையும் அவளைப் பிறர் தேற்றும் நிலையும் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

பதுமை சீவகனிடம் மனம் ஓடவிட்ட வகையிலே சீவகனும் அவள்பால் தன் கருத்திழந்தான். அவள் ஆடிடந்தோறும் சென்று, அவள் ஆடிடம் நோக்கி அழிந்தும், அவள் அழகினைக் கண்டு மாநாந் தும் நிற்பது சீவகன் வழக்கமாகிவிட்டது. அவன் அவளைத் தமிழ்

மணமுறையாகிய களவு வழியில் கைக்கொளக் கருதினான்.
அக்கருத்தைத் தேவர்,

‘தேவர் பண்ணிய ^{புறையுய்} தீந்தொடையின் சுவை
மேவர் தெந்தமிழ் மெய்ப்பொருள் ஆதலின்
பூவர் சோலை புகுவலென்று எண்ணினான்.’ (1328)

என அழகுபடக் கூறுகின்றார்.

அவன் எண்ணியபடியே பதுமை தங்கிய சோலையுட்
சென்றான். தனித்திருந்த பதுமையும் அவனைக்கண்டாள்.
இருவர் கருத்தும் முன்னமே ஒத்தமையின், அவர்தம்
கூடல் எளிதாயிற்று. அவர்தம் கூடலையும், பின்பு
ஆயத்தார் செயல்முறைகளையும் அழகாகத் தொகுத்துத்
தமிழர்தம் களவு மணத்தினை விளக்கும் வகையில் தேவர்
நன்கு இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இருவர்தம் கூட்டத்தையும் ஒருவாறு அறிந்த
பதுமையின் தந்தையாகிய தனபதி,

‘‘நூமியை யாடற் கொத்த பொறியினன் ஆத லானும்
மாமகள் உயிரை மீட்ட வலத்தினன் ஆத லானும்
^{இருபுற} நேமியான் சிறுவன் அன்ன நெடுநதகை நேரு மாயின்
நாம் அவற்கு அழகி தாக நங்கையைக் கொடுத்தும்’ என்றான்.’ (1339)

உடனே அமைச்சரும் பிறரும் மணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் பலவற்றையும் செய்தனர். நகர மக்கள் நகரை அணி செய்தார்கள். மணமகளையும் மணமகளையும் அழகுபடப் புனைந்து சிறப்புறச் செய்தார்கள். சீவகனும் பதுமையும், கணவனும் மனைவியுமாகி, அன்பு கலந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

சீவகன் பிரிவு :

தன்னை மறந்த இன்பத்து இவ்வாறு இரண்டு திங்கள் முழுகி இருந்த சீவகன், ஓர் இரவில் பதுமையும்

பிறரும் அறியா வண்ணம் அவ்வூரை விட்டே நீங்கிச் சென்றுவிட்டான். அவன் சென்றதைப் பின் விழித்து அறிந்தாள் பதுமை. மற்றவரும் அறிந்தனர். இருதலைப் புள்ளின் ஓர் உயிராய் இருந்த இருவருள் பிரிவு நேரின், அது பொறுத்தற்கெளிதோ! தன்னையே மறந்து நின்ற தையலாம் பதுமை, காதலனைப் பிரிந்த நிலையில் பெரிதும் கவன்றாள். அவளுடைய காதல் தோழியரும் பிற பெண்டிரும் அவளைப் பலவாறு தேற்றினர். அவளோ, அவளையே எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள்; தன்னைத் தேற்று வாரைச் சீறினாள்; ஊனும் உறக்கமும் அகற்றினாள்.

இவ்வாறு பலரும் தேற்றத் தேறாளாகிய அவளை அருகிருந்து ஆற்றத் தொடங்கினள் ஓர் உயிர்த்தோழி; அவள் காதலின் தன்மையையும், அதனால் உண்டாகும் தீங்குகளையும், பிரிதற்றுன்பமும் பின் கூடும் இன்பமும் எத்தகையன என்பதையும் எடுத்துக் கூறித் தேற்று வாளாயினள்: மேலும், சீவகன் பிரியமுன் அப்பிரிவைக் குறிக்கவில்லையோ எனக் கேட்டாள். பதுமையோ, முன்னாள் சீவகன் கூறியதைக் கூறினாள். அவள் கூறியது,

‘ வினைக்குஞ் செய்பொருட் கும்வெயில் வெஞ்சுரம்
நினைத்து நீங்குதல் ஆண்கடன்; நீங்கினால்
கனைத்து வண்டுஉணுங் கோதையர் தங்கடன்
மனைக்கண் வைகுதல் மாண்பொடு’ எனச்சொன்னாள். (1400)

என்பதாகும்.

இக்கருத்தைக்கொண்டே அவன்திரும்பி வருவான் என்பதை விளக்கிக் காட்டினள் தோழி. பதுமை ஒருவாறு தேறியிருந்தாள். இது நிற்க.

மகள் வருத்தம் காணப்பொருத மன்னவன், சீவகனைத் தேடித் தருமாறு பலரைப் பலபல திசைகளிலும் போக்கினான். சென்றவர் பலரும் சீவகனைக் காணாது

திரும்பினர். ஒருவன் அவன் இருக்கும் திசையிலே சென்று அவனைக் கண்டான். எனினும், சீவகளை அறிந்துகொள்ள அவனால் இயலவில்லை. யாராவது தன்னைத் தேடி வருவது உறுதி என்றறிந்த சீவகன், உரு மாற்றும் மந்திரத்தினால் தன் உருவினை வேறு வகையில் மாற்றி, அங்கு அமர்ந்திருந்தான். அவனிடம் வந்தவன், 'சீவகன் இவ்வழிச் செல்லக் கண்டனையோ?' எனக்கேட்டான். சீவகன் வேறொன்று விளங்கக்கூருது,

‘நெய்கனிந் திருண்ட ஐம்பால் நெடுங்கணுள் காத லானை
ஐயிறு திங்கள் எல்லை அகப்படக் காண்பிர் இப்பால்;
பொய்யுரை யன்று காணர்! போமினம் போகி நுங்கள்
மைபலங் களிற்று வேந்தன் மைந்தனுக் குரைமின்,’ என்றுள். ’
(1411)

பத்துத் திங்களில் வருவான் என்பதை அறிந்தவன் உடனே திரும்பி வந்து மன்னனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அதைச்சொல்ல, அனைவரும் ஆற்றியிருந்தனர். பதுமையுமே நாள் எண்ணி நோற்று இருந்தனர்.

IV

கேமமாபுரத்தும் ஏமமாபுரத்தும்

அருகனை வணங்கினான்:

பதுமையின் தந்தையால் அனுப்பப்பட்ட ஏவலாளனுக்குப் பதில் கூறி அனுப்பிய பின் சீவகன் மேலே தொடர்ந்து நடந்தான்; நாட்டையும் மலையையும் கடந்து சென்றான்; ஆண்டோர் இடத்தே அருகதேவனை வணங்கிப் பக்கத்திலுள்ள தாபதர் பள்ளியைச் சார்ந்து, அவர்களுடைய அறவுரைகளைக் கேட்கலானான்; அவர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி மக்களையப் பிறந்தவர்கள் பெற வேண்டிய பயன்களையும், பிறவா நெறியை

அடைய வேண்டிய முறையினையும் விளக்கிக் கூறினான்; சமண சமய உண்மைகளாகிய நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்னும் மூன்றனையும் நன்கு விளக்கினான்.

‘மெய்வகை தெரிதல் ஞானம்; விளங்கிய பொருள்கள் தம்மைப் போய்வகை யின்றித் தேறல் காட்சி;ஐம் பொறியும் வாட்டி உய்வகை உயிரைத் தேயாது ஒழுகுதல் ஒழுக்கம்; மூன்றும் இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே இருவினை கழியும்,’ என்றான்.’ (1436)

என்று தேவர் அவன் உபதேசத்தை விளக்குகின்றார். மேலும் பலவாறு அவர்களோடு கலந்துறவாடிப் பின் அவர்கள் வழி காட்டி அனுப்ப மேல் செல்ல வேண்டிய வழியிலே சீவகன் சென்றான்.

தக்க நாடடைந்தான் :

சில நாட்கள் நடந்து சென்று சீவகன் தக்கநாடு என்ற ஒரு நாட்டின் எல்லையைச் சார்ந்தான் ; அந்நாட்டு எல்லையில் சில நாட்கள் சென்று, பின்பு அழகிய அகழும் மதிலும் சூழ்ந்த அந்நாட்டுத் தலை நகரை அடைந்தான். அந்நகரம் கேமமாபுரம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. பல்வகை வளங்களும் நலங்களும் ஒருங்கே பொருந்திய உயர்ந்த நகரமாய் விளங்கிற்று அந்நகர்.

அந்நகரத்தே வேதவாணிகள் சுபத்திரன் என்பான் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு உலகெலாம் போற்றும் அழகு மிக்க கேமசரி என்ற மகள் பிறந்தாள். பிறந்த பொழுதே அவளது சாதகத்தைக் கணித்த கணி, ‘இவள் எந்த ஆடவனைக் கண்டு நாணுகிறாளோ, அவனே இவள் கணவனாவான்,’ என்று கூறிச் சென்றான்.

தக்க பருவம் வந்த பின் சுபத்திரன் அவளுக்குக் கணவனைத் தேடுவதில் முன்னின்றான். சிறந்த அழகும் அறிவொழுக்கமும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தும், கேமசரி எந்த

ஆடவனைக் கண்டும் நாணாது இருந்தாள். சுபத்திரனே, மேன்மேலும் வெளியூரிலிருந்து வருகின்றவர்களை யெல்லாம் தன் வீட்டிற்கு விருந்தினராக அழைத்துச் சென்று தன் மகளை உணவு பரிமாறச் செய்வான். ஆனால், கேமசரியோ, யாரையும் கண்டு நாணினால் அல்லள். அதனால், சுபத்திரன் மிக வாடினான். கேமசரியைப் பெற்ற தாயும் செவிலியும் பிறரும் வாடி நைந்தனர்.

நெடிது நடந்த சீவகன் கேமமாபுரத்து எல்லையிலே வந்து, ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலிலே தங்கியிருந்தான். அவ்விடத்தே வந்து சேர்ந்த சுபத்திரன், சீவகனைக் கண்ணுற்று, அவனது சிறந்த அழகையும் அமைவையும் கண்டு, 'யாரோ கடவுள் போலும்!' என ஐயுற்றான்; பின்னர்த் தெளிந்தவனாகி, சீவகன் அருகில் சென்று, அவனைத் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்துத் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு தன் மனை சென்றடைந்தான். இவர்கள் அவ்வாறு வீட்டுக்குச் சென்ற அதே வேளையில் அங்கு அழகுக் கொடியாய் இருந்த அணங்கு கேமசரி, அருகக் கடவுளைத் துதித்து அழகாகப் பாடித் தன் குறை தீர்க்க வேண்டுமென்று வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவளது வழிபாட்டைத் தேவர் தம் வழிபாட்டு உள்ளத்தால் உருக்கமாகக் காட்டுகின்றார்:

**'பூத்தொழியாய் பிண்டிக்கீழ்ப் பொங்கோத வண்ணனை
நாத்தழும்ப ஏத்தாதார் வீட்டுலகம் நண்ணுரே;
வீட்டுலகம் நண்ணுர் வினைக்களவர் ஆறலைப்ப
ஓட்டிடுப; எண்குணனும் கோட்பட்டு உயிராவே.'** (1469)

என்பது அவர் பாடல்களுள் ஒன்று. அவள் கடவுளை வேண்டும் நிலை கண்டு அவள் தாயாகிய நிப்புதியும் பிறரும், 'ஒரு வேளை இன்று இறைவன் இவளுக்குத் தக்க கணவனைக் கொண்டு வருவானோ!' என எண்ணினர். அவர்கள் அவ்வாறு எண்ணிய அந்த வேளையிலே சுபத்

திரன் சீவகனை அழைத்துக்கொண்டு தன் இல்லம் வந்து
சேர்ந்தான். கேமசரி,

‘கண்ணுறக் காளையைக் காண்டலும் கைவளை
மண்ணுறத் தோய்ந்தடி வீழ்ந்தன; மாமையும் ^{அழகு}
உண்ணிறை நானும் உடைந்தன; வேட்கையும்
ஒண்ணிறத் தீவினைத் தாள்உருக் குற்றாள்.’ (1472)

ஆயினாள். சீவகனும் அவள் அழகினைக் கண்டு தன் நிலை
கெட்டான். இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்.
கேமசரியோ, நாணத்தால் தலை வணங்கினாள். அந்நிலை
யறிந்த அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்; அவளை அவனுக்கு
மணம் புரிய ஏற்பாடு செய்தனர். சுபத்திரன் தன் மக
னைக் கரக நீரினால் சீவகனுக்கு உரிமையாக்கினான். இரு
வரும் தம்மை மறந்து, உலகை மறந்து, இன்பத் துறை
யில் மூழ்கிக் களித்தனர். அவர்கள்,

‘காதலும் களிப்பும் மிக்ருக் கங்குலும் பகலும் விள்ளார்
சாதலும் பிறப்பும் இல்லாத் தன்மைபெற்றவர்கள் ஒத்தார்.’ (1494)

இருவருடைய காதற்பண்பையும் சில பாடல்களால்
நன்கு விளக்குகிறார் தேவர். விரைவில் சீவகன் அவளை
விட்டுப் பிரிகின்ற காரணத்தால், இருக்கும் சில நாளில்
எல்லையற்ற இன்பம் துய்த்தார்கள் என்பதைக் காட்டு
கிறார். சில நாட்களே சீவகன் கேமசரியோடு சேர்ந்திருந்
தான்; பின்னர் ஒரு நாள் இரவு ஒருவரும் அறியா வகை
யில் அவளை உறக்கத்தில் பிரிந்து, தன் வழிச் செல்ல
லானான்.

பிரிவின் வெம்மை :

உறங்கி எழுந்த கேமசரி, காதலனைக் காணாது கதறி
னாள்: அரற்றினாள். அனைவரும் அறிந்தனர்; தேடினர்.
பலன் இல்லை. சீவகன் இனித் தன் வினை முடித்தன்றோ
கேமசரியைக் கைக்கொள்வான்? அவள் வாட்டம் கண்டு

இல்லுறை தெய்வம் பலவாறு இரங்கிக் கூறிற்று. அவள் தாயாகிய நிப்புதி, அவள் அருகிருந்து பல வகையில் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள்:

‘மன்னுநீர் மொக்குள் ஒக்கும்
 மானிடர் இளமை; இன்பம்
 மின்னின்ஒத் திறக்கும்; செல்வம்
 வெயிலுறு பனியின் நீங்கும்;
 இன்னிசை இரங்கு நல்பாழ்
 இளியினும் இளிய சொல்லாய்!
 அன்னதால் வினையின் ஆக்கம்;
 அழுங்குவது என்னை?’ என்றாள்.

(1537)

அவள் தேற்றம் பற்றித் தேவர் பாடிய பாடல்களுள் ஒன்று இது. அன்னையும் மற்றவரும் தேற்றக் கேமசரி, ‘சீவகனைக் கூடுங்காலம் மீளவும் உளதாங்கொல்! அஃது என்று வருங்கொல்!’ என்று எண்ணி எண்ணித் தேறி ஆறுதல் பெற்றிருந்தாள்.

அறம் உணர்த்தினாள்:

தனியே சென்ற சீவகன், வழியெலாம் கடந்து சென்றுகொண்டேயிருந்தான்; வழியினிடை வந்தான் ஒருவனை நிறுத்தித் தான் அணிந்திருந்த அணிகலன் களையெல்லாம் கழற்றித் தந்தான்; மேலும், அவனுக்கு உலகில் ஒழுக்கத்தோடு வாழ வேண்டிய உறுதியையும் உண்மைச் சமய நெறியையும் பலவாறு எடுத்துணர்த்தினாள்; தூய துறவினால் பெறப்படும் மேலான பயன்கள் இவை இவையென எடுத்துக்காட்டினாள். ‘கேமசரியோடு தன்னை மறந்த காதல் வாழ்வில் திளைத்த சீவகனா இத்துணைப் பெரிய ஞானாசிரியன் ஆனான்!’ என்று எண்ணும்படி, சீவகனது பற்றற்ற உயர்ந்த பண்பாட்டைத் தேவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். உள்ளத்துறவால் உலகைப் பெற்ற உத்தமராகிய தேவர், மக்கள் கள்ளம் பொருந்திய

வாழ்வை விட்டுச் சிறக்க வேண்டும் என்ற உணர்வில் வாழ்வது எவ்வளவு சிறந்தது என்பதைச் சீவகன் வாழ்வின் மூலமே நமக்கு நன்கு விளக்குகின்றார். அனைத்தினுக்கும் மேலாக, முச்சகம் நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை அச்சுதன் அடி தொழுதலே இன்பத்துள் இன்பம் தா வல்லது என்பதையும் அச்சீவகன் வாக்காலேயே காட்டுகின்றார்; 'இறுதியில் எப்படியும் இறந்தொழியும் இவ்வுடலை விட்டுக் கழிமின்கள்; பொதிந்துவையாது மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து, ஈத்துவக்கும் இன்பம் பெறுங்கள்,' என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

இவ்வாறு பல வகையில் எதிர்ப்பட்டாருக்கு மேலும் மேலும் அறநெறியை அறிவுறுத்திச் சீவகன் தன் வழியே சென்றுகொண்டிருந்தான்.

காட்டு வழியிலே:

கேமசரியின் வருத்தத்தைப் போக்கும் வகையில் தன் வெளிப்பாடு சில திங்கள் கழித்துத்தான் நேரும் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்திய சீவகன், மேல் நடக்கலானான். குறிஞ்சியும் முல்லையும் மருதமும் கலந்த நெடுவழி அவன் அடிபட்டுப் பின்னடைந்தது. அக்காட்டுவழி அவனை மத்திய நாட்டுத் தலை நகராகிய ஏமமாபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது. அவன் அவ்வாறு காட்டுவழியே சென்ற போது நிகழ்ந்த சிறு நிகழ்ச்சியைத் தேவர் பல பாடல்களால் அழகுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்; காட்டின் இயற்கை வளத்தையும், பல்வேறு மலர்கள் மலர்ந்து அழகு செய்யும் கவினையும் விளக்குகின்றார்; அத்துடன் அக்காட்டிடத்தே ஓர் இயக்கி ஒரு வனசரி தனைக்கண்டு மயங்கிய வரலாற்றையும், அவன் நெஞ்சானன்றிப் பொறியால் நோக்கி நினைவற்று நின்ற நிலையையும், பின்பு அவள் அவனைக் காதல் குறிப்புத்

தோன்ற மருட்டிய தன்மையையும் விளக்குகின்றார்: மேலும், அவள் பவதத்தன் மடந்தையாயிருந்து, அவன் நீர் வேட்கை காரணமாகப் பிரியத் தனித்து நின்ற நிலையையும் விளக்குகின்றார். மற்றும் வனசரன் அவளுக்கு அறிவுணர்த்து முகத்தான் உலகுக்கு உணர்த்தும் நீதிகளையும், வனசரன் அவள் தன் அணங்குக்கு மாறுபட்டு வந்தாள் என மருட்டி நின்ற நிலையையும் அழகுபடக் காட்டுகின்றார்; பினப் அவளுக்குரிய பவதத்தன் வந்து தன் காதலியைக் காணாது கவன்ற நிலையைக்கண்டு, சீவகன் இருவர்தம் நிலையையும் எண்ணி, இறுதியில் பவதத்தனை அவன் காதலியுள்ள இடத்தைக் காட்டித் தேற்றி அனுப்புவதையும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு வழி வியப்பினையும் கண்ட காட்சிகளையும் கூறிக்கொண்டே நம்மை ஏமமாபுரத்து அருகிலே அழைத்து வந்து விட்டார் தேவர்.

ஏமமாபுரத்து எல்லையில்:

மத்திம தேசத்துத் தலைநகராகிய ஏமமாபுரத்து எல்லையில் வந்து தங்கியிருந்தான் சீவகன். அவன் அவ்வூர் பற்றியும் அதன் வளம் பற்றியும் அறிய விரும்பினான்; 'யாராவது இவ்வழி வந்தால் கேட்டறியலாம்,' எனச் சிந்தை கொண்டு, ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்தான்; அது காலை அங்கு ஒருவன் வர, அவனை அந்நகர் பற்றி வினாவினான். அவனும், அந்நகரின் பெயரையும் சிறப்பையும் கூறினான்; மேலும், வந்தவன் அவ்வூருக்குப் புதியவன் என்பதை அவன் கேள்வியால் அறிந்தமையின், அந்தப் போதில் அங்கேயே தங்கித் தன்னுடன் உணவுண்டு செல்லுமாறு வேண்டினான். ஆனால், சீவகனே, 'பின்னர்ப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்,' என்று கூறி நகரினுள் சென்றான்.

நகரின் நலம் பலவும் கண்டுகொண்டே சென்ற சீவகன், அந்நகரெல்லையில் அழகாயமைந்த ஒரு சோலை

யைக் கண்ணுற்றான்; அதன் வளமும் வனப்பும் அவனைப் பற்றி ஈர்த்தன; அச்சோலையுள் புகுந்து அழகிய பொய்கைக் கரையில் அமர்ந்தான்; தன் கடந்த காலத்தின் செயலையெல்லாம் எண்ணினான் போலும்! அவன் எண்ணத்திலே காந்தருவதத்தையும் குணமாலையும் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

தடமித்தன் மனையினைச் சார்தல்!

சீவகன் தனியே இவ்வாறு சோலையில் தன் முனைச் செயல்களையும் காதல் நினைவுகளையும் எண்ணி எண்ணி உருகும் அதே வேளையில், அந்நாட்டு அரசனான தடமித்தன் மகன் விசயன் என்பான் அச்சோலையில் வந்து சேர்ந்தான். அந்த அழகார் சோலை அரசர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டது போலும்! வந்த விசயன், புதிய மனிதனை சீவகனைக் கண்டு, அவன் யார் என்றும், அவன் ஊர் எது என்றும், இன்னும் பலவாறும் வினாவினான். சீவகனும் தான் வேற்று நாட்டான் என்பதையும் நாட்டுக்குப் புதியவனாய் வறிதே வந்ததையும் விளக்கினான். மன்னவன் மகனே, சீவகன் அழகு அமைதி முதலிய நல்லியல்புகளைக் கண்டு, அவனைத் தன்னுடனே இருத்திக்கொள்ள நினைத்தான்; ஆகவே, அவனைத் தன்னினும் வேறானவனாகத் தான் கருதவில்லை என்றும், அந்நாடும் ஊரும் அவனுடையனவே என்றும், யாதொரு வேறுபாடும் இன்றித் தன்னுடன் தங்கலாம் என்றும் கூறி, அவனை அரச மாளிகைக்கு அழைத்தான்.

அரண்மனைக்குச் செல்லும் வழியில் உயர்ந்த ஒரு மாமரம் இருந்தது. அதிலே ஓர் இனிய கனி தொங்கிற்று. அதனிடத்துத் தனக்குள்ள ஆசையைக் குறித்தான் அரசகுமாரன். சீவகனே, உடனே அவனிடமிருந்த வில்லும் அம்பும் வாங்கி, ஒரே அம்பால் அக்கனியை வீழ்த்தி, அவன் கையில் கொடுத்தான். அந்

கிழ்ச்சி கண்ட அரசுகுமாரனான விசயன் பெரிதும் வியந்தான். அப்பழம் பல நாட்களாக அவன் வீழ்த்த எண்ணியும் இயலாது உச்சியிலே கனிந்து நின்ற ஒரு பழம் போலும்! ஆகவே, சீவகன் மிக எளிதாக வில்லை எடுத்து எய்தமை அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. 'ஏழு மரங்களையும் ஓரம்பால் எய்த இராமனினும் இவன் மேலாவன்,' என்று இயம்பி, விரைந்து தன் அரசமாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றான் விசயன்.

‘வண்சிலை கொண்ட வாறும்
வார்களை தொடுத்த வாறும்
கண்களை வைத்த வாறும்
கற்செய்தோள் இருந்த வாறும்
திண்சரம் விட்ட வாறும்
சென்றகோல் போந்த வாறும்
கண்டெலாம் வியந்து நோக்கி
‘வில்லுடைக் கடவுள்’ என்ருன்.’

(1642)

விசயன் பின்னர் அவனைத் தன் அரண்மனையில் தனியிடத்திருத்தி, வந்த வருத்தம் தீர வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து, தன்னுடனிருக்குமாறு வேண்டினான்; பின்பு தன் தந்தையாகிய தடமித்தனுக்கு அவன் புகழெலாம் விளங்கக் கூறினான். அரசனாகிய தடமித்தன், சீவகனது வில்லாற்றலையும் பிற சிறப்புக்களையும் கேட்டறிந்து, பலவாறு அவனைப் போற்றிச் சிறப்புச் செய்ததோடு, அங்கேயே தங்கித் தன் மக்கள் ஐவருக்கும் வில்வித்தையையும் பிறவற்றையும் கற்பிக்க வேண்டிக் கொண்டான். சீவகனும், செல்ல வேண்டிய காலம் சிறிதே இருத்தலின், அங்கேயே தங்கியிருக்க இசைந்து, அரச மக்களுக்கு அன்பனும் ஆசிரியனும் ஆயினான்.

கனகமாலையின் காதல்:

சீவகன் அரசமக்களுக்கு ஆசிரியனாய் இருந்த வேளையில் பருவ மாறுதல் உண்டாக, வசந்த காலமும் வந்தது.

இங்குத் தேவர் வசந்தச் சிறப்பைச் சிறிது விளக்குகிறார். அவ்வசந்த மலர்களை யெல்லாம் கொண்டு சீவகன்கோத்த மாலையும் செண்டும் மகளிரை மையல் செய்தன என்பதை அடுத்து விளக்குகின்றார் தேவர். அவன் ஒரு நாள் தனியிடத்தே இருந்து, வசந்த மலர்கள் பலவற்றையும் கொண்டு குவித்து, நறுமலர்களால் அழகாக மாலையும் செண்டும் செய்து முடித்தான். அக்கலையில் வல்லவனான சீவகன், அதில் தன்கலை நலமெல்லாம்பெய்து அம்மாலையும் செண்டும் காதல் வார்த்தை பேசும் கடிதங்களாக அமையுமாறு செய்தான். ஆம். அதே வேளையில் அங்கு வந்த அரசுகுமாரியான கனகமாலையின் தோழி, அம்மாலையின் அழகு கண்டு, மாலையையும் செண்டையும் விரும்பிப்பெற்று, மன்னவன் மகளிடம் சேர்த்தாள். அம்மாலையும் செண்டும் கனகமாலையிடம் என்ன பேசினவோ, யாம் அறியோம்! அவைகளே அவள் உள்ளத்தில் காதல் விதையைத் தூவி அவளைச் சீவகன்பால் மையலுறச் செய்தன.

மலை வழியே மையலுற்ற கனகமாலையின் காதல் வளர்ந்த நிலையினைத் தேவர் பல பாடல்களால் பேசுகின்றார். அவளது அந்த நிலையினை அறிந்த அனங்க விலாசினி என்னும் தோழி தேற்ற வேண்டியவாற்றால் தேற்றினாள்; மேலும், அவள் விழைவை நிறைவேற்றும் வழியையும் தேடலானாள். ஆம். கனகமலை, தனக்கு அனங்க விலாசினி தூதாக அமைய, மலை தெப்பமாக அமைய, நாள் எண்ணிக் காதல் கைகூடும் பொழுதை எதிர் நோக்கியிருந்தாள். சீவகனும் அவளிடம் காதல் கொண்டு காலம் பார்த்திருந்தான் போலும்! இது நிற்க.

தன் மைந்தர் சீவகன் வழிக் கற்ற வித்தையை நேரில் காண விழைந்தான் மன்னன் தடமித்தன்; 'அனைவரும் வருக,' எனப் பணித்து, ஓரிடத்திருந்து அவர்தம் ஆற்றி

லயும் ஆண்மையையும் போர் முறைகளையும் கண்டான்; கண்டு உளம் கனிந்தான்; அனைத்தையும் ஆக்கிய சீவகளை நோக்கினான். அவன் தன் குலத்துக்களித்த பெருஞ்சிறப்புக்குச் செய்யக்கூடிய கைம்மாறும் உண்டோ என்று கூறி,

‘கண்முழு துடம்பிற் பெற்றேன்
காளைகைம் மாறு காணேன்
பண்முழு துடற்றும் தீஞ்சொல்
பாவைநின் பாலள் என்ருள்.’

(1684)

ஆம். அவன் கைம்மாறுகத் தன் மகள் கனகமாலை யைச் சீவகனுக்குக் கொடுத்தான். தன் உள்ளத்தெண்ணம் முடிந்ததை அறிந்த சீவகன் ஒன்றும் கூறுதிருக்க, மன்னனோ, மகள்பிறந்த அந்தப் பொழுதிலேயே சாதகன் குறித்த குறிப்படியேதான் அந்தமணம் நடைபெறுகிறது என்று கூறி, மணநாளும் குறித்தான். குறித்த நாளில் மணமும் நடைபெற்றது. காளையாம் சீவகனும் கன்னியாம் கனகமாலையும் தத்தம் கருத்து நிறைவேறியது அறிந்து, ஒருவரை ஒருவர் நீங்காராய் உறைவாராயினர்.

தம்பி நந்தட்டன் வருதல் :

சீவகன் காதல் வாழ்வில் தினைத்து வெளிப்படும் காலம் பார்த்து ஏமமாபுரத்து இருக்கின்ற அந்தக் காலத்து, ஏமாங்கத நாட்டுத் தலைநகரிலே அவன் சுற்றமும் தோழரும் அவன் நிலை அறியாது திகைத்தனர். சிலர் கட்டியங்காரன் நினைத்ததுபோன்று அவன் இறந்தான் என்ற முடிவிலே இருந்தனர். ஒரு சிலர், ‘எங்கோ மறைந்து வாழ்க்கூடும்!’ என எண்ணினர். தம்பியாகிய நந்தட்டனோ, சீவகன் எங்குள்ளான் என்று பற்பல இடங்களிலும் முயன்று தேடினான்; தேடியும் கண்டிலன்; செய்வதறியாது சிந்தை தளர்ந்தான். ‘எதற்கும் விஞ்சையர் நாட்டு வனிதை காந்தருவதத்தையைக் கேட்டால், ஒரு

வேளை உண்மை புலப்படும்; என எண்ணி, அவள் வாழும் அந்தப்புரம் சென்றாள். அவன் சென்ற வேளையிற் தன் உயிருக்கு உற்ற துணையாய் உள்ள வீணையைக் கையிடை வைத்து, பண்ணினைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள் தத்தை. பாட்டில் சீவகனைப் பிரிந்த தனிமை ஒலித்தது; அவளது தளர்ந்த உள்ளம் விளங்கிற்று; வருத்தத்திலே பாட்டிடையில் தாழ்ந்து வணங்கினாள்; அந்த வருத்த உச்சியில் தன் விஞ்சையால் சீவகன் சென்ற நெறியெலாம் சிந்தித்தாள். அச்சிந்தனை முடிவும் நந்தட்டன் நுழைவும் ஒன்றாயின.

புகுந்த நந்தட்டன், தத்தையைத் தலை நிமிர்ந்து நேர் நோக்காது, தன் தமையன் மனைவி என்ற அன்பு உளத்தாலே அடி ஒன்றையே நோக்கி வீழ்ந்து பணிந்து, 'எங்குள்ளார் அடிகள்?' என்று கேட்டான். நந்தட்டன் தத்தையை நோக்கிய நோக்குப்பற்றித் தேவர் கூறுவதைத்தான் கம்பர் இலக்குவன் சீதையை நோக்கியதாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஆம். அவன் நிலையை,

‘செங்கயற் கண்ணி னுள்தன்

சீறடிச் சிலம்பு நோக்கி

‘எங்குளார் அடிகள்?’ என்னு

இன்னணம் இயம்பி னுனே.’

(1705)

என்று தேவர் எடுத்து விளக்கிப் பிறன்மனை நோக்காப் பேராண்மையை நன்கு காட்டுகின்றனர். இவ்விதையே கம்பர் காவியத்து மரமாகிக் கனிந்துள்ளது.

உள்ளத்தால் சீவகனை நாடி, அவன் பலரை மணந்து அதுகாலை ஏமமாபுரத்துக் கனகமாலையைக் கூடிய நிலையினைத் தன் விஞ்சையால் உன்னி அறிந்து வருந்திய தத்தை, தன் வருத்தம் தோன்ற, ‘நம்மை மறந்து பலரை மணந்து இன்பத்துள்ளாரை நாம் ஏன் நினைக்க வேண்டும்?’ என்று நெந்து கூறினாள். பின் ஒரு விஞ்சை

யாலே சீவகன் அப்போது கனகமாலையோடு மகிழ்ந்துள்ள காட்சியை நந்தட்டன் கண் எதிரே காணுமாறு காட்டினான். கண்ட நந்தட்டன், அன்னை போன்ற தத்தையின் அடி வீழ்ந்து, சீவகனைத் தான் உடனே சென்றடைய வழி காட்டியருள வேண்டினான். தத்தையும் தன் விஞ்சையாலே நந்தட்டனை ஏமமாபுரத்துக்கு அனுப்பும் ஏற்பாட்டினைச் செய்தாள்; அவனது உருவினைச் சீவகனே என்னுமாறு ஒளி பெறச் செய்து, அவனை வான் வழியே தெய்வ வலியான் ஏமமாபுரத்துக்குச் செலுத்தினான். அவன் சென்ற வேளையில் பொழுது புலர்ந்தது.

அதுகாலை அங்குத் துயிலெழுந்த அரச குமரனை விசயன், அவனைச் சீவகனே என நினைத்தான் போலும்! அருகேசென்று காண, 'அவனைப்போன்றாயினும், அவனல்லன்,' என உணர்ந்தான்; 'நீ யார்?' எனக் கேட்டும் நந்தட்டன் ஏதும் கூறுதிருக்கவே, கனகமாலையோடிருந்த சீவகனிடம் சென்று உற்றதை உரைத்தான். அவனும் விரைந்து வந்து நந்தட்டனைக் காண,

'தருமனை அரிதிற் கண்ட தனஞ்சயன் போலத் தம்பி
திருமலர்த் தடக்கை கூப்பிச் சேவடி தொழுது நின்றான்.'

(1724)

வந்த தம்பியை வாரி எடுத்தனைத்துச் சீவகன் தான் அதுவரை தன் நிலை உணர்த்தாதிருந்ததைப் பொறுக்குமாறு கூறினான். அவனோ, எதற்கும் வருந்தாது, வருத்தத்தும் தம்பியை உடன்கொண்டு சென்ற இராமனைப் போன்று தன்னையும் உடன் துணைக்குக் கொள்ளாது வந்தது கொடுமையென்றான். சீவகன் தம்பியைத் தேற்றி, அந்தப்புரம் அழைத்துச் சென்றான். நந்தட்டன் கனகமாலையைக் கண்டு, அவளையும் தாழ்ந்து வணங்கினான். பின்னர்த் தம்பியும் தமையனும் அங்குத் தங்கித்

தாம் தனிமையில் இருந்த காலத்து நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் உற்றார் உறவினர்தம் நலங்களையும் மகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டேயிருந்தனர். நந்தட்டன் சீவகன் பிரிந்த பின் நண்பர்தம் செயலையும் குணமாலை தத்தையரின் தளர்வையும் கூறினான். சீவகனோ, இயக்கால் தான் தப்பியது முதல் அன்று வரை நடந்த அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் தம்பிக்கு உணர்த்தினான். அத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் கூறி, இறுதியாகத் தம்பியை அங்குக்கண்டு அகமகிழ்ந்த நிலையைப்போற்றிப்பேசினான் சீவகன். இந்த இடத்தில் தேவர் உளங்கனிந்து உடன் பிறந்தார் நேயத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றார். கம்பர்தம் கற்புக்குச் சிந்தாமணி ஊற்றாயவாறு போன்றே இனிமையான உடன் பிறப்பு உயர்வுக்கும் இதுவே ஊற்றாயிற்றென்பதை உணர்வார் அறிவர். ஒரு பாட்டுக் காட்டி மேலே செல்லலாம்:

‘தின்பொருள் எய்த லாகும்; தெவ்வரைச் செகுக்க லாகும்;
நன்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையும் நண்ண லாகும்;
ஒன்பொரு ளாவ தையா! உடன்பிறப் பாக்க லாகா;
எம்பியை யீங்குப் பெற்றேன் என்னக் கரிய தென்றான்.’ (1760)

என்ற பாட்டுப் படித்து இன்புறத் தக்கதன்றோ? இந்த இணைந்த உடன் பிறப்பாளர் இருவரும் இங்கு ஏமமா புரத்தே இருக்க, இனி அங்கு இராசமாபுரத்தே உள்ள மற்றவர்தம் செயலும் நினைக்க வேண்டுவதாகும். தேனைப் பாலெனச் செய்பவன் தம்பியோடு இங்கிருக்க, அங்குப் பிறர் செய்த செயலை இனிக் காண்பாம்:

V

உண்மை வெளிப்படுதல்

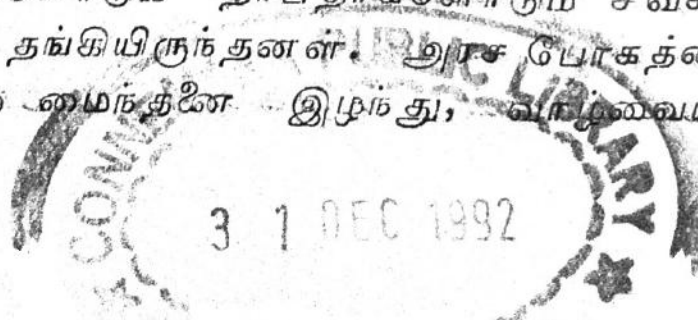
தோழர் செயல்

சீவகனும் தம்பி நந்தட்டனும் இங்குக் கேமமா புரத்தே ஒருவரை ஒருவர் கண்டு அளவளாவி நின்ற

அப்பொழுது, அங்கு இராசமாபுரத்தே அவர் தம் தோழர் செய்வதறியாராய்ச் சிந்தை தளர்வாராயினர். பல நாட்களாகச் சீவகளைப் பிரிந்த வருத்தம் அவர்களை வாட்டி வந்துள்ளது. சென்ற இடம் அறியாது சீவகளை நினைத்து அவர்கள் வருந்தும் காலத்து நந்தட்டனும் மறையவே, அவர்கள் வருத்தம் மிக்கது. அவர்கள் சீவகளைத் தேட முடியாதவர்களாய், விஞ்சை மகளாகிய காந்தருவதத்தையை அடுத்து, நடந்தது பற்றி வினாவினார்கள். அவ்வித்தியாதர மகளும், சீவகன் ஏமமாபுரத்திலே கனகமாலையோடு களிப்புற்றிருத்தலையும், நடந்தட்டன் அவனைச் சென்று சேர்ந்ததையும் எடுத்துரைத்தாள். இருவரும் இருக்கின்றார் எனக்கேட்ட தோழர் மிகவும் மகிழ்ந்தனர்; பின்னர் அந்தப் புது நகருக்குச் செல்லும் வழி முதலிய வற்றைக் கேட்டறிந்தனர்; பின்பு தாம் செல்லப் போவதைக்கூறி, 'சீவகனுக்குச் சேதி உண்டோ?' என, தத்தையும் ஒலையில் ஓவியத்தால் கடிதம் எழுதி, முத்திரையிட்டுத் தந்தனர். பெற்ற தோழர் நால்வரும் குதிரையேறிப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் புறப்பட்ட போது என்றும் அவர்களைப் பிரிந்தறியாது நின்ற பெருஞ்சேனையும் உடன் புறப்பட்டது. பல்வேறு வாத்தியங்கள் முழங்கத் தோழர் நால்வரும் அவ்விராசமாபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டனர்.

காட்டு வழியிலே:

புறப்பட்ட தோழர் நெடுந்தொலைவு சென்றனர்; நாட்டு வழியையெல்லாம் கடந்து, காட்டு வழியினுள் புகுந்தனர்; காட்டில் இயற்கை வழங்கும் அழகுகளையெல்லாம் கண்டுகொண்டே முனிவர் பலர் தங்கியுள்ள ஒரு மலர்ச்சோலையை அடைந்தனர். அச்சோலையில் பல்வேறு துறவிகளோடும் தாபதர்களோடும் சீவகன் தாயாகிய விசையை தங்கியிருந்தனர். இராச போகத்தை இழந்து, அருமை மைந்தனை இழந்து, வாழ்வையும்

வளத்தையும் இழந்து, வாடிய முகத்தோடும், அருகதேவனைப் போற்றும் வாக்கோடும், சடை முடியோடும் விசையை காட்சி அளித்தாள். அவள் உள்ளமெல்லாம் சீவகன் வாழ்வையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு நின்றது. தோழர்கள் சென்ற போதும் அவள் மனம் அந்தச் சீவகனையே சிந்தித்திருந்தது. சென்ற தோழர் அவளடி பணிந்தனர்.

பணிந்து எழுந்த மைந்தர், அவளது குலமும் இடமும் யாவையென்று வினாவினர். விசையையோ, அவ்வேடத்தோடு அவற்றைக் கூறுவது தக்கதன்றெனக் கூறி, அவர்களைப் பற்றி வினாவினாள். அவர்களும் தாங்கள் இன்னாரென்றும் தங்கள் வரலாறு இன்னதென்றும் கூறிக்கொண்டு வந்தார்கள்; தங்கள் நகர் இராசமாபுரமென்றும், தம்முள் ஒருவன் மந்திரி சாகரன் மகன் சீதத்தன் என்றும், மற்றவன் சச்சந்தனின் அந்தணாகிய அசுவகன் மகன் புத்திசேனன் என்றும், மூன்று மவன் செட்டியாகிய தனபாலன் மகன் பதுமுகனென்றும், நாலாமவன் விசயத்தன் மகனாகிய தேவத்தன் என்றும் கூறினர்; பின்னர்த் தம் தலைவன் சீவகனைப் பற்றியும் கூறினர்; சீவகன் தத்தையையும் குணமாலையையும் மணந்ததைக் கூறினர். பின்பு கட்டியங்காரன் சீவகனைக் கொல்ல நினைத்த கொடுமையைக் கூற வந்தவர் 'சீவகனைக் கொல்ல' என்று கூறியதைக் கேட்ட விசையை மூர்ச்சையாயினள்.

விசையை அறிந்தாள்:

அது கண்ட மைந்தர், 'நம் சீவகனுக்கு உற்ற இடரைக் கூறினால், இவர் ஏன் மயங்கி விழ வேண்டும்!' என்று எண்ணினராய் நின்றனர்; பின்பு அவள் வருத்தந்தீர்த்தற்குரிய வழி நாடி மயக்கம் தெளிவித்தனர். தெளிந்த விசையை சீவகனை நினைத்துப் புலம்பத் தொடங்கினள். சீவகன் இறந்தான் என்றே முடிவு

செய்து அவள் அரற்றுவதாய் இருந்தது அந்த அவலக் குரல்.

ஈண்டு அவள் இரங்குவதாகச் சில பாடல்களைத் தேவர் பாடுகின்றார். அவளது முன்னை வாழ்வையும் பின்பு சீவகனால் பெற இருந்த வாழ்வையும் காட்டிக் காட்டிச் சீவகன் நினைவால் அவள் நையும் திறம் நெஞ்சை உருக்குவதாகும்.

‘கோமான் மகனே! குருகுலத்தார் போரேறே!

ஏமாங் கதத்தார் இறைவா!என் இன்னுயிரே!

காமா! கடலுட் கலங்கவிழ்த்தேன் கண்ணுள்நீர்

பூமாண் புனைதாராய்! நோக்காது போதியோ?’ (1805)

என்னும் பாடல் அவள் மனநலிவை விளக்கும் பாடல் களுள் ஒன்று. இவ்வாறு விசையை புலம்புவதைக் கண்ட தோழர் நால்வரும், ஒன்றும் புரியாராய், நெடிது நின்றனர்; பின்பு அவளைப் பலவாறு தேற்றிச் சீவகன் இறக்கவில்லையென்றும், பிழைத்திருக்கிறான் என்றும் கூறினர்; பின்பு அவன் பிழைத்த வழியையும் விஞ்சையனால் தப்பிச்சென்று அப்போது ஏமமாபுரத்துத் தங்கியிருத்தலையும் கூறினர்; மேலும், தாங்கள் அது வரை வணிகன் என நினைத்திருந்த சீவகன், அவன் செயலால் அரசனே ஆயினமையறிந்து மகிழ்வதாகவும் கூறினார்கள். பின்பு விசையையும் தன்னைப் பற்றியும் சீவகனைப் பற்றியும்கூறி, அவனை விரைவில் தன்னிடத்திற்கு அழைத்துவர வேண்டினான். தோழர் நால்வரும் ஒரு திங்களில் சீவகனைத் தாயிடம் கொண்டு சேர்ப்பிப்பதாக வாக்களித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

புற நகரிலே:

தோழர் நால்வரும் காட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் பல காதம் கடந்து ஏமமாபுர எல்லையை அடைந்தனர். சேனையுடன் நால்வரும் அங்கு ஓடிய பரந்த ஆற்றினைக் கடந்து அழகிய சோலையில் தங்கினர்; அங்குத் தங்கி, ‘இனிச்

சீவகனை எவ்வாறு காண்பது!' என்று திட்டமிடலாயினார். அந்தப்புரத்து இன்பமாளிகையில் கனகமாலை யோடு உள்ள சீவகனைத் தம்மிடை விரைவில் காணவேண்டுமென்ற விருப்பம் உண்டாயிற்று அவர்களுக்கு. ஆம். இது வரை தம் தோழன்-தலைவன்-என்ற நிலையிலிருந்த சீவகன், இப்போது தங்கள் நாட்டு மன்னனே என அவர்கள் அறிந்தமையின், அவர்கள் மகிழ்ச்சி முன்னினும் பன்மடங்கு அதிகரிக்க, விரைந்து அவனைக் கண்டு வணங்க விரும்பினார்கள்; பின்பு ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள்; தாங்கள் தங்கிய அந்நகரத்துப் புற எல்லையிலிருக்கும் பசுக்கூட்டங்கையெல்லாம் மடக்கின், அவற்றை மீட்கச் சீவகன் வருவான் என்று முடிவு செய்தார்கள்; அதற்கு முன்பே அந்நகர நிகழ்ச்சிகளால் சீவகன் அங்குள்ளதையும் உணர்ந்தார்கள்; செய்த முடிவைச் செயலில் காட்டவும் தொடங்கினார்கள். ஏமமா புரத்துப் பசுக்கூட்டம் யாரோ பகைவரால் கொள்ளப்பட்டது என்ற செய்தி மன்னவனுக்கு எட்டிற்று. அது கேட்டறிந்த சீவகனும் உடனே தேரேறிப் புறப்பட்டான்.

உண்மை வெளிப்படுதல்:

வேறு படை ஒன்றும் வேண்டாறாய்த் தான் ஒருவனாகவே தனித்தேரின்மேலேறி வில்லைக்கையிற்கொண்டு பசு மீட்க வரும் சீவகனைக் கண்டனர் தோழர் நால்வரும். சீவகன் தேர்மேல் செல்வதைக் கண்ட அந்நகர மாந்தரெல்லாரும் அவன் செவ்வியைக் கண்களால் பருகிப்போற்றினார். சீவகன், தன் தம்பி நந்தட்டன் தேரைச் செலுத்த, அத்தேரிலமர்ந்து, பகைவர்களை விரைவில் கொண்டு வரக் கருதும் உணர்விலே விரைந்து புற நகர்வந்து சேர்ந்தான். தூரத்தே ஒற்றைத் தேரில் வருபவன் சீவகனே என்பதை அறிந்த பதுமுகன் காலம் தாழ்க்காறாய்த் தன் வில் வளைத்து, நாண் பூட்டி, தம்மைப் பற்றியும் தாம் வந்தமை பற்றியும் அரசன சீவகனுக்கு

அம்பு மூலம் செய்தி அனுப்பினான். அது சென்று சீவகன் தேர்த்தட்டில் மாறி வீழ்ந்தது. கண்ட சீவகன் அவ்வாறு அம்பு செலுத்த வல்லவன் தன் தோழன் பதுமுகனே என்பதறிந்தான்; போர் நிலை மறந்தான்; அம்பில் எழுதியிருந்ததையும் நோக்கினான்;

‘குடைநிழற் கொற்ற வேந்தன் ஒருமகற் காணக் குன்ற
அடிநிழல் உறைய வந்தேம் அடியம்யாம்.’ (1863)

என்ற அடி கண்டு திடுக்கிட்டான்; தன்னை அரசுகுமரன் என அவர்கள் எவ்வாறு அறிந்தார்கள் என எண்ணினான். போர் நின்றது. அனைவரையும் ‘வருக!’ என்றான். ஒருவரை ஒருவர் தழுவி மகிழ்ந்தனர். பின்பு அனைவரையும் யானைமேலேற்றிக்கொண்டு அரசு மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றான் சீவகன். அந்நகரத்தரசன், வந்தவர் தன் மருமகன் தோழர் என்பதையறிந்து பெருஞ்சிறப்புச் செய்தான். சீவகன் தன் மனைவியையும் மற்றவரையும் எல்லோருக்கும் அறிமுகம் செய்வித்தான்.

ஒருகால் சீவகன் தனிமையில் இருந்த போது புத்திசேனன் தத்தை தன்னிடம் ஓவியக் கிழியாகக் கொடுத்த ஓலையை நீட்டினான், அதில் அவள் பண்டை மண நிகழ்வும், பின்பு பிரிந்த நிலையும் கூறி, இனியும் பிரிந்திருத்தலும், நாட்டை அந்நியன் வசம் விட்டிருத்தலும் தகுதியன்றென்று காட்டி, தன் தங்கை குணமாலை வருந்தும் வருத்தமெல்லாம் எழுதி, தன்னுள்ளே அவன் நீங்காது தங்கினமையின் தான் ஆற்றியிருக்கும் நிலையினையும் விளக்கியிருந்தாள். அவள் வரைந்ததாகத் தேவர் கூறும் ஒவ்வொரு பாடலும் இனிமையும் உணர்வும் தருவதாய் உள்ளது. சீவகனை உள்ளத்தே கொண்டமையின் தான் ஆற்றியிருந்ததாகக் கூறும் செய்யுளைக் காண்போம்:

“ நோக்கவே தளிர்ந்து நோக்காது
 இமைப்பிலும் நுணுகும் நல்லார்
 பூக்கமழ் அமளிச் சேக்கும்
 புதுமண வாள ஓர்தாம்
 நீப்பிலார் நெஞ்சி னுள்ளார்
 ஆதலால் நினைத்தல் செய்யேன் ;
 போக்குவல் பொழுதும் ; தாந்தம்
 பொன்னடி போற்றி !’ என்ருள்.” (1880)

என்ற செய்யுள் காமத்துப்பால் குறள் அடிகள் பல வற்றை உள்ளத்துக் குவிக்கின்றது. இக்கடிதங் கண்ட சீவகன், விரைவில் தத்தையையும் குணமாலையையும் காண நினைத்தான்.

பின்பு அவன் தனது பிறவியின் உண்மையை அவர்கள் எவ்வாறு அறிந்தார்கள் என்று தோழரைக் கேட்டான். அவர்களும் வழியிடை அரசமாதேவியைக் கண்டதையும் பிறவற்றையும் கூறினார்கள். கேட்ட சீவகன், ‘என்னை ஈன்ற அடிகளும் உளரோ!’ என்று நைந்து, அவள் இருந்த திசை நோக்கி வணங்கினான் ; பின்பு உடனே புறப்பட ஏற்பாடு செய்தான். அந்நாட்டு அரசனும் சீவகன் பிறப்பினைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான். சீவகனும் தன் மனைவி கனகமாலையிடத்தும் மைத்துனரிடத்தும் விடை பெற்றுக்கொண்டு, அரசனையும் பணிந்து, தோழர் சூழத் தன் நாடு நோக்கிப் புறப்பட்டான். அப்போது சில நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன.

தாயும் சேயும் :

நாட்டையும் காட்டையும் கடந்து நம்பியாகிய சீவகனும், தம்பியும், தோழரும், அவர்தம் சேனை வீரரும் சென்றுகொண்டேயிருந்தனர். வழியிடை நந்தட்டன் பதுமுகற்குப் பல வகையில் நல்லுரைகள் பகர்ந்து கொண்டே வந்தான். அனைவரும் அரசமாதேவி விசையை தங்கியிருந்த சோலை அருகில் வந்தனர். விடி

யறகாலை மகனைக் கண்டதாகத் தான் 'கண்ட கனவினை எண்ணி மகிழ்ந்த விசையை முன் சென்று, பதுமுகன் 'நம்பி வந்தான்,' என்று கூறினான். உடன் வந்த சீவகனும், 'அடிகளே!' என்று தொழுது அவள் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டான். அவனைக் கண்ட விசையை, கண்கள் நீரையும் தனங்கள் பாலையும் பொழிய, அவற்றால் நனைந்த சீவகனை வாரி எடுத்துத் தழுவிக்கொண்டாள்; சீவகனைக் குழந்தைபோலத் தழுவித் தான் அவனை விட்டு நீங்கிய கொடுமையை நினைந்தாள்; தன்னைக் காண வந்த சீவகன் பெருமையைப் பேசினான். தேவர் அப்பேச்சினை;

‘வாள்திறல் குரிசில் தன்னை வாளம ரகத்துள் நீத்துக்
காட்டகத்து உம்மை நீத்த கயத்தியேற் காண வந்தீர்
சேட்டிளம் பருதி மார்பிற் சீவக சாமி யீரே!
ஊட்டரக் குண்ட செந்தாமரையடி நோவ’ என்றாள்.’ (1913)

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

பின்பு இருவரும் உளங்கலந்து பேசினார். சீவகனை வளர்த்த சனந்தையையும் கந்துக்கடனையும் விசையை போற்றினள். சீவகன் அவ்வாறு தன் தாயோடு அத்தாபதப் பள்ளியில் ஆறு நாள் தங்கியிருந்தான். பின்பு விசையை சீவகனை அழைத்து, அரசர்களுக்கு அமைய வேண்டிய பெருஞ்சிறப்புக்களையும் அரும்பண்புகளையும் கூறி, அத்தகைய அரசர் குலத்தில் பிறந்து பின்பு அனைத்தையும் இழந்த சீவகன் இனி செய்யப்போவது என்ன என்று கேட்டாள். அவனோ, தனக்கு நிகராகப் போர் செய்யக் கட்டியங்காரன் வல்லன் அல்லனென்றும், கட்டியங்காரன் என்னும் பாம்பை நந்தட்டன் என்னும் கருடனே எளிதில் மாய்க்கும் என்றும் கூறி, விரைவில் நாட்டை மீட்கப்போவதையும் குறித்தான். பின்னர் அவள் அவன் வார்த்தையில் பெருமிதம் கொண்டாளாகி அரசன் ஆராய வேண்டிய காலம் இடம் முதலியவற்றை

யெல்லாம் விளக்கி, 'விரைவில் வெற்றி பெறுக!' என வாழ்த்தினள். தோழர் அனைவரும் தாம் பெறுவது வெற்றியே என வீரமுழக்கம் செய்தனர்.

தலை நகரிலே:

சீவகன் பின்னர்த் தன் தாயைத் தன் மாமனிடத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்து, தவப்பெண்டிர் நூற்று வரைத் துணையாக அனுப்பினன்; தானும் மறு நாள் இராசமாபுரத்துக்குச் சென்று அனைவரையும் கண்டு பின்பு அங்கு வந்து சேர்வதாகவும் கூறினன். பின்பு அவ்வாறே தன் தோழர் சூழப் பறப்பட்டு, ஏமாங்கத நாட்டு எல்லையில் புகுந்து, இராசமாபுரத்தை அடைந்தான் சீவகன்.

இராசமாபுரத்து எல்லையில் ஒரு சோலையில் தங்கி இராப்பொழுதைக் கழித்தனர் அனைவரும். மற்றை நாட்காலையில் எழுந்து அனைவரும் தத்தம் காலேக்கடன் முடித்துப் பணிமேற்செல்ல, சீவகனும் மகளிர் விரும்பும் எழில் மிக்க உருக்கொண்டு, அவ்விராசமாபுரத்தே சென்றான்; தன் சுய உருவோடு செல்லின், ஒரு வேளை ஊரிலுள்ளோர் 'சீவகன் வந்தான்,' என, அது கட்டியங்காரனுக்கு எட்டிவிடுமோ என்ற காரணத்தால், மாற்றுருப் பெற்றான் போலும்! காலமும் இடனும் போர்க்குப் பார்த்திருந்தமையின், அப்போதே வெளிப்பட்டுப் போர் செய்தலைச் சீவகன் விரும்பவில்லை போலும்!

அழகே உருவெனத் திரண்ட தோற்றத்தோடு தெருவிடைச் சென்ற சீவகனைக் கண்ட மகளிர், தத்தம் நிலை கெட்டுக் கருத்தழிந்தனர். ஒரு புறத்தே அழகே திரண்ட மங்கை ஒருத்தி பந்தாடிக்கொண்டிருந்தாள். தேவர் அவள் பந்தாடுதலை இடை வைத்துப் பந்தாடும் கலை நலத்தையே சில பாடல்களில் அழகுபடத் தீட்டுகின்றார்.

விமலை என்னும் பெண்ணை அவ்வாறு பந்தாடிய பாவை. அவள் ஆடிய பந்து சற்றே வேகமாகச் சென்று தெருவிடை வீழ்ந்தது. அதே வேளையில் சீவகன் அத் தெரு வழியே சென்றுகொண்டிருந்தான். அப்பந்து அவன் பக்கத்தே சென்று விழ்ந்தது. தன் பந்தைத் தொட வந்த விமலை, அஃது ஒர் ஆடவன் பக்கத்தில் விழுந்திருப்பதைக் கண்டாள்; அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்; அவன் அழகில் மயங்கினாள். அவள் நினைப்பைத் தேவர்,

“ பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப்பிரி யாத நானும்
திண்பால் நிறையும் திருமாமையும் சேர்ந்த சாயல்
கண்பாற் கணியும் வளையும் கவர்ந் திட்ட கள்வன்
மண்பா லிழ்ந்த மலரைங்கணை மைந்தன்,’ என்றுள்.’ (1961)

எனக் காட்டுகின்றார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கினர். ஒருவருக்கு மற்றவர் அடிமையாயினர். உள்ளங்கள் ஒன்றுபட்டன. தன் நாணழிந்து வாடும் தையலைப்பற்றிச் சீவகன் முன்னமே அறிந்திருக்க வேண்டும்; அன்றிப் பின்னேயாவது கேட்டறிந்திருக்க வேண்டும். எப்படியோ, அவள் தந்தையை அறிந்து அவனது கடையிலே சென்று உட்கார்ந்தான் சீவகன்.

விமலையின் மணம் :

புதியவன் வந்து உட்கார்ந்த சில நாழிகைக்கெல்லாம் அக்கடையிலிருந்த எல்லாப் பண்டங்களும் விரைந்து விலை போயின. கண்ட விமலையின் தந்தையாகிய அக்கடைக்குரியவன் மகிழ்ந்தான்; பல நாட்களாக விலையாகாதிருந்த பண்டங்களைப் பற்றித் தான் வருந்திய ஒருகால், ஒரு புதியவன் ஒரு நாள் அக்கடையில் வந்து உட்காருவானென்றும், அப்போதே எல்லாப் பண்டங்களும் விலையாகிவிடுமென்றும், அவ்வாறு வரும் புதியவனே அவன் மகள் விமலையின் கணவனாவா

னென்றும் ஒரு கணி கூறியதை நினைத்தான் ; சீவகனை இன்னொன்று அறியாவிடும், அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். தன்னை மயக்கிய தையலின் வீடு செல்லும் மையலிலே சீவகனும் உடன் சென்றான்.

சாகரத்தன் என்னும் அவ்வணிகள், கணி கூறியதைச் சீவகனுக்கு உணர்த்தித் தன் மகளை மணக்க வேண்டினான். சீவகனும் மகிழ்ந்தான். மணமும் நடந்தது. அவர்தம் நலந்தரு வாழ்வைத் தேவர்,

‘கட்டி லேறிய காமரு காளையும்
மட்டு வாயவிழ் மாமலர்க் கோதையும்
விட்டு நீங்குத லின்மையின் வீவிஸார்
ஒட்டி யீருடம்பு ஒருயி ராயினார்.’

(1981)

எனக் காட்டுகின்றார்; மேலும் சில பாடலுள் அவர்களது கருத்துக் கலந்த வாழ்வைப் பாராட்டுகின்றார்; மறு நாளே சீவகன் அவளைப் பிரிய வேண்டுகதலின், ஒரு நாளில் பெற்ற புதுமணச் சிறப்பைப் பலபடப் பாராட்டுகின்றார். பின்பு மற்றை நாட்காலையில் விமலைக்குப் பிரிவுணர்த்தி விரைந்து வருவதாகக் கூறித் தன் தோழரை வந்தடைந்தான் சீவகன்.

சுரமஞ்சரியை மணக்கத் துணிந்தான்:

விமலையிடம் விடை பெற்று வந்த சீவகன் விரைந்து தன் நண்பர்களைச் சார்ந்தான். நண்பர்களும் அவனிடம் நலம் வினவினார்கள். அவனும் விமலையை மணந்தமை கூறி, அவள் பெயரையும் கூறினான். கேட்ட நண்பர்கள் அவனைக் காமன் எனப் புகழ்ந்தார்கள். எனினும், அவர்களோடு உடனிருந்த புத்திசேனன், அவர்கள் கூற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; பெற்றோர் கொடுக்கக் கன்னியை மணந்ததில் சிறப்பு யாதாமில்லை என்றான். மேலும், அந்நகரத்திலே மற்றொருசார் கன்னி மாடம் புகுந்து,

ஆண் களையே காணக் கூடாத ஒரு பெருஞ்சபதம் செய்து, தனித்துத் தங்கி வாழ்கின்ற சுரமஞ்சரி என் பாளைச் சீவகன் மணப்பின், அதுவே பெருமையுடைய தென்றும், பின்னரே சீவகன் 'காமதிலகன்' என்று போற்றப்படுவான் என்றும் கூறினான். பாவம்! அச்சுர மஞ்சரி சுண்ணத்தால் மாறுபட்ட மனத்தளாகி, கன்னி மாடம் புகுந்து, 'மணந்தால் சீவகனையே மணப்பேன்!' என்று சபதம் பூண்டிருக்கின்ற செயலைப் புத்திசேனன் அறியான் போலும்! புத்திசேனன் கூறிய வார்த்தை களைக் கேட்டான் சீவகன்; புன்சிரிப்புக் கொண்டான். அவன் அறிவான் சுரமஞ்சரியின் சூளுரையும் தவறும் தன்னைப்பற்றிய நினைப்பிலே உண்டானவை என்பதை. எனவே, அவன் தன் நண்பனை நோக்கி, 'கவலற்க; நான் நீ கூறிய சுரமஞ்சரியை மணக்காவிட்டால், அன்பிலா தானைக் கூடிய கொடுமைக்கு உள்ளாவேன்! நீ நானைக் காமன் கோட்டத்திற்சென்று சிலைக்குப்பின் மறைந்திரு. நான் அவளோடு வந்து, காமதேவனிடம் அவள் என்னை மணக்க முறையிடும் காட்சியைக் காட்டுவேன்!' என்று உரைத்தான். அவ்வாறு கூறிய சீவகன், மேலும் அங்கே நிற்க விரும்பாமல், தன் நண்பனை மறு நாள் காமவேள் கோட்டம் வரப் பணித்து, சுரமஞ்சரி தங்கிய கன்னி மாடம் நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

சீவகன் கிழவனான:

தன் சுய உருவத்தோடு சென்றால் சுரமஞ்சரியைக் காண முடியாது என்பதைச் சீவகன் நன்கு அறிவான். அவளுடைய சபதம் மிகக் கொடுமையானது. எனவே, அவன் உடலெல்லாம் ஒட்டி நரைத்துத் திரைத்த ஒரு கிழவனாய் உருக்கொண்டான். விஞ்சையன் கற்பித்த உரு மாற்றும் மந்திரம் அவனுக்கு உற்றுழி உதவியது போலும்! சீவகனை இவ்வுருவில் காட்ட விரும்பும் தேவர் சில பாடல்களால் அவன் கிழத்தன்மையை விளக்கு

கிருர். பெண்டிர் பலர் தனக்கு மனைவியராய் இருக்கவும், ஒரு வனிடம் சபதம் செய்த காரணத்தால் மற்றொரு பெண்ணையும் மணக்கச் செல்லும் அவன் நிலை கண்டு, அவன் பேயானான் என்று குறிக்கின்றார் தேவர்.

‘வேண்ணரை உடம்பினன் விதிர்த்த புள்ளியன்
நுண்ணவிர் அறுவையன் நொசிந்த நோக்கினன்
கண்ணவிர் குடையினன் கைத்தண்டு ஊன்றினன்
பெண்நலம் காதலிற் பேயும் ஆயினான்.’ (2010)

என்கின்றார் அவர்.

தொண்டு கிழவனாகிய சீவகன் நேரே போய்ச் சுரமஞ்சரியின் வாயிலில் நின்றான். சுரமஞ்சரியின் தோழிகள் அக்கிழவனின் மூப்பு நிலையையும், அவன் உயிர்போகும் நிலையில் வாடி நிற்பதையும் கண்டு, தங்கள் தலைவிக்கு அவன் நிலைபற்றிக் கூறச் சென்றார்கள்; சென்று வாயிலில் வயது முதிர்ந்த பார்ப்பனன் வந்துள்ளான் என்பதைக் கூறினார்கள். அவளும் முதிர்ந்தவனைப் பார்ப்பதில் விரதம் கெடுவதன்று எனக் கருதிக் கூறி, அவர்களோடு விரைந்து வந்து, கிழவனைக் கண்டாள்; வந்தவள் கிழவனை நோக்கி, ‘இங்கு வந்த காரணம் என்ன?’ என்றாள். அவளே, இரு பொருள்படக் ‘குமரியாட வந்தனன்,’ என்றான். ‘அதனால் பயன் என்னை?’ என்று சுரமஞ்சரி கேட்க, ‘மூப்பு அகலும்,’ என்று விடையிறுத்தான். இவற்றைக் கேட்ட சுரமஞ்சரி அவன் கிழவனாய் இருப்பதோடு பயித்தியக்காரனாயும் இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள்; எனவே, அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

செத்த மரம் பெருமழையாற் பிழைக்கும் வகையில், ‘மூப்புக் குமரியாடப் போம்’ என்று கூறியதை எண்ணி வியந்த சுரமஞ்சரி, அக்கிழவன்மேல் இரக்கங்கொண்டு, அவன் பசியைத் தீர்க்க விழைந்தாள்; பக்கத்திருந்த

பணிப் பெண்களை நோக்கி விரைவில் உணவு கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டாள். மகளிர் உணவு கொண்டு வந்து இட்டனர். கிழவனாகிய சீவகனும் அவ்வுணவு மிக்க இனிமை உடையதென்று கூறிக்கொண்டே உண்டான்; பின்பு கை கழுவி, வாய் பூசி, மகளிர் கொடுத்த அடை காயையும் வாயிலடக்கிக்கொண்டான்.

இங்குத் தேவர் தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு இனிமை என்னும் பொருள் இருப்பதை எண்ணிப் பார்க்கின்றார். மகளிர் இனிமை நலம் பெற்றவர். 'இனிமை தழுவிய தையலார்' என்று கூற விரும்புகின்ற தேவர், 'தமிழ் தழீஇய சாயலவர்' என்றே கூறுகின்றார். அதற்கு உரை எழுத வந்த ஆசிரியர் நச்சினூர்க் கினியரும், 'இனிமை தழுவிய சாயலை உடையவர்' என்று பொருள் கூறிச் சென்றார். தமிழ் என்ற சொல்லுக்கே இனிமை என்னும் பொருளுள்ளதைத் தேவர் வாக்கு வெளிப்படுத்துகிறதன்றோ!

அனைவரும் உணவுண்ட பின் சுரமஞ்சரி அக் கிழவனை அடுத்துப் பலப்பல பேசிக்கொண்டிருந்தாள் அவன் தான் கருதிய கருமம் நிறைவேறும் வரையில் மறைந்த வடிவு கொண்டு, வந்த கருத்தினை இரு பொருள்படச் சமத்த்காரமாகக் கூறி வந்தான். 'மறை வல்லன்' என்பதை 'வேதம் வல்லவன்' என்றும், 'நினைத்தது முடிகாரும்' என்பதைக் 'கருதிய தத்துவம் முற்ற முடியுமளவு' என்றும், 'காலம் சிந்தையிலன்' என்பதை 'வாக்குவாதம் வளர்க்க விரும்பாததை நினைந்திருந்திலன்' என்றும் கருதி, அவள் அவன் சிறந்த மறை உணர்ந்த அந்தணன் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். மிகச் சிறந்தவன் என்று கருதிய அளவிலே அவனிடம் ஆன்ற மதிப்பும் அரும்பியது. இரு பொருள்படத் தேவர் பாடியதை ஈண்டுக்கூறல் பொருந்துவதாகும்:

‘வல்லதெனை யென்னமறை வல்லன்மட வாய்ப்பான்
எல்லைவன் என்னப்பொருள் எய்திமுடி காறும்
சொல்லுமினு நீவிர்கற்ற காலமெனத் தேன்சோர்
சில்லென்கிளிக் கிளவி!அது சிந்தையிலன் என்ருன்.’ (2027)

என்பது அவர் வாக்கு.

பின்னர்த் தான் சோர்வுற்றதாகக் கிழவன் காட்ட,
அவனுக்குத் தனது பட்டிட்ட கட்டிலையே இடமாகக்
கொடுத்து அதிலே படுத்து உறங்கச் சொன்னான் சுரமஞ்
சரி. பின்னர் மாலைக் காலம் வந்தது. மாலை இரவாக
மாறிற்று.

இரவில் அனைவரும் உணவுண்டு உறங்குமுன் தாம்
தாம் கற்ற கலை நலன்களை ஒம்புவாராயினர். சிலர் இன்
னிசை வீணையராயினர். சிலர் யாழ் வாசித்தனர். சிலர்
பாட்டிசைத்தனர். சிலர் நடனமாடினர். இவ்வாறு
கன்னி மாடத்திலே இருந்த பெண்டிரெல்லாரும் தம்
கலை நலம் பேணும் காலத்துப் பட்டு மெத்தையில் படுத்
திருந்த கிழவனாகிய சீவகனும் தன் செயல் நிறைவேறக்
காலம் பார்த்திருந்தான். உடனே அவன் வாய் விட்டு
இனியதொரு சீதத்தைப் பாடத் தொடங்கினான். அவ
னது பாடல் இசை கேட்ட மகளிர் அனைவரும் வாயடங்
கினர்; அது வரை தாம் அது போன்ற இனிய கானத்
தைக் கேட்டதில்லை என்றனர். அறிந்த சிலர், அது
சீவகன் பாடலை ஒத்தது என்றனர். அவன் பாடலைக்
கேட்கப் பலவிடங்களிலும் பரந்திருந்த அக்கன்னி
மாடத்துத் தையலர் அனைவரும் மான் கூட்டங்கள்
சென்று சேர்வதை ஒத்து அக்கிழவன் இருந்த இடத்
தைச் சென்று சேர்ந்தனர்.

மற்றவர்களெல்லாம் மயங்கிய அதே நிலையில் சுரமஞ்
சரியும் தன் வசம் இழந்தாள்; இழந்து அவளைக் காண
ஓடி வந்தாள். சீவகனோ, ‘கிழவனைக் காண வருவது ஏன்?’

என்று கூறி, அலறும் மின்னற்குழாத்திடைக் கொம்பு போல நின்றான். சீவகன் சுரமஞ்சரியின் உள்ளக் கருத்தை நன்கு உணர நினைத்தான் போலும்! அவன் தன் பாடலுக்கே இப்படிப் பரிந்து வரும் தையலர் இளையவன் ஒருவன் வரின் என்னாவரோ என்ன, இளையவர் ஒருவரும் அங்குச் செல்லலாகாது என எச்சரித்தனர். காரணம் சுரமஞ்சரி சுண்ணம் காரணமாகச் சீவகனை மணக்கக் கன்னிமாடத்துள்ளதே என்பதையும் குறித்தனர்; 'சீவகன் மறைந்துவிட்டானே!' என்று கிழவன் கூறி, அவன் இறவாது வாழ்கின்றனன் என்பதைக் காந்தருவத்தை வருத்தமுறுதிருக்கின்ற காரணத்தால் தாம் அறிந்ததைக் கூறினர்; கூறி, அவனை மேலும் பாடுமாறு வேண்டினர். பின்பு அவன் சுரமஞ்சரியைத் தனக்குத் தந்தால் பாடுவதாகக் குறிப்புத் தோன்றப் பாட, அவர்கள் பொற்பாவை வேண்டினான் என்று கொடுக்க இசைய, சுரமஞ்சரியின் முகத்தை நோக்கி இனிமையாகப் பாடலானான் சீவகன்.

தன்னையே நோக்கித் தரணியையே நைய வைக்கும் படி பாடிய கிழவனின் பாடலைக் கேட்ட சுரமஞ்சரி, உள்ளம் நெகிழ்ந்தாள். அப்பாடல் சீவகன் பாடலை ஒத்த பின் அவள் உள்ளம் சீவகன்பால் சென்றது. மறுநாளே காமன் கோட்டம் சென்று, விரைவில் அச்சீவகனைத் தருமாறு காம தெய்வத்தை வேண்டிக்கொள்ள வேண்டுமென முடிவு செய்தாள் சுரமஞ்சரி.

காமன் கோட்டத்தில்:

மறு நாள் பொழுது புலர்ந்தது. எண்ணியபடியே பணிப் பெண்களும், கிழவனும், பிறரும் வர, ஆடவர் எவரையும் காணாமல் சுரமஞ்சரி காமன் கோட்டம் சென்று சேர்ந்தாள். அக்கிழவனை உடன் வைத்துக்கொண்டே காம தேவன் முன் தன் கருத்தை வெளியிட நாணிய சுரமஞ்சரி, அவனை அருகிருந்த ஓர் அறையில் இருக்கப்

பணித்து, காம தேவன் முன் சென்றாள்; சென்று வழி பட்டு, போற்றி, தனக்குச் சீவகனைத் தரவேண்டும் என்று தாழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டாள்; தான் எண்ணியது முடிந்து சீவகனோடு சேர்ந்தால் அக்காமதேவனுக்குச் சிறப்புச் செய்வதாகவும் கூறினாள்.

“ தாமரைச் செங்கண் செவ்வாய்த் தமனியக் குழையி னுய்! ஓர் காமமிங் குடையேன்: காளைச் சீவகன் அகலம் சேர்த்தின் மாமணி மகரம் அம்பு வண்சிலைக் கரும்பு மான்றேர் பூமலி மார்ப! ஈவல் ஊரொடும் பொலிய,’ என்றாள்.” (2057)

என்று அவள் வேண்டுகோளை அப்படியே தேவர் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்.

முன்னர்ச் சீவகன் சொன்னபடியே அவன் நண்பனாகிய புத்திசேனன் காமன் சிலையின் பின்னே மறைந்திருந்தான். அவன் சுரமஞ்சரியின் வேண்டுகோளைக் கேட்டதும், ‘சீவகனைப் பெற்றாய்; விரைந்து செல்,’ என்று கூறினான். அவ்வாறு கூறியவன் காம தேவனே என்று கருத்துட்கொண்ட சுரமஞ்சரி, மறு முறையும் அவளை வாழ்த்தி, கிழவனை விட்ட அறைக்கு விரைந்து வந்தாள். வந்தவள், கிழவனைக் காணவில்லை; சீவகனையே கண்டாள். அவள் நலங்கனிந்து உருகி அவன் முன்னே நின்றாள். அவள் நிலைமையை அழகுபடச் சில பாடல் களால் விளக்குகிறார் தேவர். எதிர் பாராத நிலையிலே தாம் பல நாள் விரும்பித் தவம் கிடந்த பொருள் கிடைத்தால், யார்தாம் வியவார்! அதினும், விரும்பிய காதலனே கிடைப்பின், வினவலும் வேண்டுமோ!

சீவகன் அவளைச் சேர்த்துத் தழுவினான்; அவள் அழகையெல்லாம் வியந்து வியந்து பாராட்டினாள்; பின்பு மறு நாள் வந்து அவளை மணப்பதாக வாக்களித்துச் ‘சென்று வருக!’ என்று அனுப்பினான். அவன் வாய் மொழி கேட்ட சுரமஞ்சரி, மகிழ்ந்து விடை பெற்றுச்

கொண்டு, தோழியர்களோடு தனது கன்னி மாடம் சென்று சேர்ந்தாள்.

சுரமஞ்சரியின் மணம்:

சீவகன் புத்திசேனனுடன் நண்பர்களை அடைந்தான். அனைவரும் அவனைக் 'காமதிலகன்' எனப் புகழ்ந்தனர். நண்பருள் சிலர் சீவகன் விருப்பிற்கிணங்க அவள் தந்தையினிடத்துச் சீவகன்பொருட்டு மணம் பேசச் சென்றனர். அவள் தந்தையாகிய குபேரத்தன் கேட்டு மகிழ்ந்தானாயினும், முடிபு காண முடியாது திகைத்தான். சீவகனுக்குப் பெண் கொடுத்தால் கட்டியங்காரன் சீற்றத்துக்குத் தான் உள்ளாக வேண்டும் என்று கருதினானே, அன்றி ஏனே, உடனே இசைவு தரவில்லை. தேவர் இம்மணத்தை மற்றைய மணங்கள் போலன்றி, அறத்தொடு நிற்கும் முறையில் முடிக்க நினைக்கின்றார். மகள் மணம் அறியாத தந்தை மறுக்கவும் மாட்டானாய் இசையவும் மாட்டானாய் இருப்பதைச் சுரமஞ்சரி அறிந்தாள்; உடனே தானும் சீவகனும் கொண்ட காதலைக் கூறித் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றாள். தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் குபேரமித்திரனுக்கும் அறத்தொடு நிற்க, மகள் கருத்தறிந்த நாய்களும் இசைந்தான். அடுத்த நன்னாளில் சுரமஞ்சரியைக் குபேரத்தன் சீவகனுக்கு உரியவளாக்கினான்.

பின்பு சீவகனும் சுரமஞ்சரியும் இன்பக் கடலுள் ஆழ்ந்தனர். தேவர் எங்கும் இன்பத்துறையை எடுத்துக் காட்டுவது போன்று இங்கும் அவர்கள் இன்ப வாழ்வைப் பல பாடல்களால் பாராட்டுகின்றார். அவர்தம் ஊடலும் கூடலும் உணர்ந்து பயில்வார்க்கு இன்பம் பயப்பனவாகும்.

சுரமஞ்சரியோடு ஊடியும் கூடியும் இன்பம் துய்த்த சீவகன், தன் பிரிவை உணர்த்திச் சில காலம் அவள் தலிமையில் இருக்க வேண்டுவதைக்கூறினான். அவளும் அவன் நலமே தன் நலமென்று கொண்ட கொள்கையை

விளக்கி, 'விரைவில் மேற்கொண்ட செலவில் வெற்றி பெற்று வருக!' என வாழ்த்தி அனுப்பினான். சீவகன் அவனைப் பிரியா விடை பெற்றுப் பிரிந்து வந்து, தோழரைச் சார்ந்தான்.

தோழரோடு விரைந்து தன் மனையைச் சார்ந்தான் சீவகன். தன் மகன் எங்கே எங்கே என்று நினைந்து நின்ற கந்துக்கடனுக்கும் தாய் சுனந்தைக்கும் இருந்த மன வருத்தத்தைப் போக்கினான் சீவகன். பின்பு அனைவரும் அவன் வரவு கண்டு மகிழ்ந்தனர். தம் கணவனைக் கண்ட காந்தருவதத்தையும் குணமாலையும் மகிழ்ந்தனர். முதலிலே தத்தையைக் கண்டான் சீவகன். அவள் விஞ்சையர் மகளாதலின் அவனிடம் ஊடாளாய், 'வருந்தி யிருக்கும் குணமாலையை விரைந்து காண்க,' என்றான். அவனும் குணமாலையைக் கண்டு தேற்றித் தான் வந்த வரலாற்றையெல்லாம் கூறி, அவள் வருத்தம் போக்கி, அனைத்து ஆறுதல் கூறி மகிழ்ந்தான்.

சீவகன் மறுநாள் விரைந்து தன் கருமமாகிய நாடு காவலைக்கொள்ளும் காலம் அண்மியதைக் கந்துக்கடனுக்குக் குறிப்பாக உணர்த்தித் தோழரும் பிறரும் சூழத் தான் வந்த வழி தெரியாது வணிகன் போல வேடங்கொண்டு அத்தலைநகரை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றான். சீவகன் எங்கே சென்றான்?

VI

அறம் வென்றது.

மாமன் ஊர் வந்தான்:

வணிகனாகிக் குதிரை ஏறிச் சென்ற சீவகனும் அவனைச் சேர்ந்த மற்றவரும் எங்குச் சென்றார்கள்? நேரே சீவகன் தன் மாமன் கோவிந்தராசன் இருந்து அரசு செய்யும் விதய நாட்டுக்கு விரைந்து சென்றான். அவன் செல்லும்

வழியின் நிலத்தியல்புகளை எல்லாம் விளக்கிக் கூறு கின்றார் தேவர். சீவகன் நால்வகை நிலங்கடந்து விதய நாட்டுத் தலைநகர் எல்லை சார்ந்து, தான் வந்திருப்பதை மாமனுக்குச் சொல்லியனுப்பினான். மாமனாகிய கோவிந்தனும் அவனை வரவேற்கும் முறையில் நன்கு எதிரேற்று உபசரித்தான். அந்நகர்த் தெரு வழியே சீவகன் செல்லுங்காலத்து அவன் தோற்றங்கண்டு கருத்தழிந்த மகளிர் நிலையைச் சில பாடல்களால் பாராட்டு கின்றார் தேவர். மகளிர் மட்டுமன்றி, மற்றவரும் சீவகனைக் கண்டு போற்றி ஏற்று மகிழ்ந்தனர். அனைவரும் மகிழ்ந்து எதிர்கொள்ளச் சீவகன் தன் மாமனது மாளிகை சென்று சேர்ந்தான். அம்மாளிகையிலுள்ள மகளிரும் மைந்தரும் சீவகனை எதிர்கொண்டனர்.

அனைவரும் போற்றி வணங்கி நிற்க மாளிகையுள் புகுந்த சீவகன், நேரே சென்று தன் மாமன் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பாவம்! சுற்றம் அறியாது சேர்ந்து வாடிய அவன் உள்ளத்தே தன் மாமனைக் கண்டதால் பெருமகிழ்வு சிறந்து நின்றது போலும்! கோவிந்தராசனும் தன் மருமகன் என்பதறிந்து சீவகனை எடுத்து மார்புறப் புல்லி மகிழ்ந்தான். அவனது இன்பக் கண்ணீர் சீவகனது உடலை நனைத்தது. அரசன் கண்ணீர் கண்டு அனைவரும் அவலமுற, அருகிருந்த விசையை அவர்கள் கண்ணீரை மாற்றினாள். ஆம்; பிரிந்தவர் கூடினால் பேச்சேது! உள்ளந்திறந்து கண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஓடி வருமல்லவா? 'அன்பிற்கும உண்டோ அடைக்கும் தாழ்!' அனைவரையும் கண்டு அளவளாவிய சீவகன், தன் மாமனோடு புறப்பட்டு, அமைச்சர் சூழ அத்தாணி மண்டபம் சேர்ந்தான்; சேர்ந்து, மேல் செய்ய வேண்டுவனவற்றை ஆராய்ந்தான்.

இரும்பை இரும்பால் போழ்ப:

வயது முதிர்ந்த கோவிந்தராசன் அடுத்துத் தன்

மருமகனுக்கு உதவப் போவதை நினைந்தான். தன் மகன் சீதத்தனுக்குத் தன் அரசு உரிமையைத் தந்து தான் தன் நாட்டைக் காக்க வேண்டிய கடமையாகிய பளுவி லிருந்து விலகிக்கொண்டான்; பின்னரே சீவகனோடும் மற்றவரோடும் மேல் நடக்கவேண்டுவன பற்றிக் கலந்து சிந்தித்து ஆராயலானான். தான் சீவகனோடு சூழ்ந்து மேல் நடப்பதைப் பற்றி, மாற்றானுடைய ஒற்றர்கள் அறியா வகையில், திறம்பட நடந்துகொண்டான் கோவிந்தராசன். அதற்கேற்பச் சீவகனும் அவன் தோழரும் மற்றவர்களும் அமைதியுற்றிருந்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் கட்டியங்காரன் கோவிந்தராச னுக்கு அனுப்பிய ஓலை ஒன்று வந்தது. கோவிந்தராசன் தான் வஞ்சித்துக் கொன்ற சச்சந்தன் மைத்துனனே என்பதை அறிந்து அவனையும் எப்படியாவது வஞ்சிக்க வேண்டுமெனக் காலம் கருதியிருப்பான் கட்டியங்காரன். அவன் பல முறை முயன்றும் பயனளியாதிருந்திருக்க லாம். தான் குற்றமற்றவன் என்பதை இன்னும் நிலை நாட்ட விரும்பினான் கட்டியங்காரன்; தான் கோவிந்த ராசனோடு தனியாகப் பேசப்போவதாகவும், நேரில் தன் மேல் குறையில்லை என்பதை விளக்குவதாகவும் எழுதியிருந்தான். தேவர் அவன் ஓலை வடிவில் தீட்டிய எழுத்தைத் திறம்பட வடித்துக் காட்டுகின்றார், சச்சந்தன் இறந்தமைக்குக் கட்டியங்காரன் வேறு காரணம் காட்டத் துணிந்துவிட்டான்; அடக்க முடியாத அசனி வேகம் என் னும் யானையை முயன்று அடக்கி வெற்றி பெற்று, அதன் மேல் சச்சந்தன் ஏற இருந்த காலத்து அஃது அவனைக் கொன்றுவிட்டது என்ற பொய்க்கதையையும் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான்; மேலும், கோவிந்தராசனிடம் தான் அன்பு கொண்டதாகவும், அவனுக்காக உயிரையும் தருவதாகவும், அவன் வரின் தன்மேலுள்ள பழி நீங்கும் என்றும் தீட்டியிருந்தான்; வந்தால், அந்நாட்டையும்

தருவதாகவும் குறித்திருந்தான். இவையெல்லாம் தேவர் அழகுபடக் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

‘தனக்குயான் உயிரும் ஈவேன்; தான்வரப் பழியும் நீங்கும்;
எனக்குஇனி இறைவன் தானே; இருநிலக் கிரமை வேண்டி
நினைத்துத்தான் நெடிதல் செல்லாது என்சொலே தெளிந்து
நோய்தாச்
சினக்களி யானை மன்னன் வருகெனச் செப்பி னுனே.’ (2147)

என்று அவன் எழுத்தாகத் தேவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

கடிதத்தை வாசிக்கக் கேட்டறிந்த மாமனும் மருமகனும் நகைத்தனர்; ‘இயமனைத் தானே வலிய அழைக்கின்றான் போலும்!’ என்றனர்; அவன் கூப்பிடும் வழியே ஏமாங்கத நாடு சென்று, அவனை வஞ்சனையால் கொல்ல முடிவும் செய்தனர். ஆம்! வஞ்சனையால் கொல்லத் தவறல்லவே! அரச நீதியும் அதுதானே? உடனே கோவிந்தராசன் முரசறைவோனைக் கூவி, தானும் கட்டியங்காரனும் நட்பாயினமையை நாட்டுக்கு முரசறையச் சொல்லி, தான் இராசமாபுரம் செல்ல இருப்பதையும் விளக்கச் சொன்னான். இச்செயல் கண்டு, அந்நாட்டில் உள்ள கட்டியங்காரன் ஒற்றர் அதை உடனே அவருக்கு அறிவிப்பர். அவனும், ‘வலிய வந்து வீழ்கின்றான்!’ எனச் சிந்தை மகிழ்ந்திருப்பான். ஆனால், நடக்க இருப்பது வேறன்றே!

தலை நகர் நோக்கிய தானை:

தலை நகர் நோக்கிச் சென்று சீவகனை அறிமுகப்படுத்திக் கட்டியங்காரனைக்கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பதே கோவிந்தராசன் விருப்பம். சீவகனும் அதற்கெனவே காலமும் இடனும் நோக்கி அது வரை அமைந்திருந்தான். காலம் வந்தது. எனவே, சீவகனது சேனையும், கோவிந்தராசனது சேனையும் திரண்டன. சேனையின் திரட்சியையும், செறிவையும், செலவையும்

பலபடப் பாராட்டுகின்றார் தேவர். தேரும், யானையும், குதிரையும், ஆளும் அணி அணியாகப் புறப்பட்ட காட்சி தேவர் உள்ளத்தைத் தொட்டிருக்கின்றது. தொடாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? சீவகன் தன் சேனையோடு பகைவனை வென்று—அறத்தாற்றான் மறம் கொன்று—உலகில் உண்மையை நிலை நாட்டப் புறப்பட்ட போரன்றோ அது! அதை எண்ணித் தேவர் உள்ளம் துள்ளிற்று. வெள்ளம்போலப் பல பாடல்கள் வெளியாயின. சேனை செல்லும் அதே வேளையில் சீவகனுக்குப் பல நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன.

‘சிறுவெண் சங்கு முரன்றன; திண்முரசு
அறையு மாக்கடல் காரென ஆர்த்தன;
நெறியின் நல்கின புள்ளும் நிமித்தமும்;
இறைவன் கண்வலன் ஆடிற் றியைந்தரோ.’ (2168)

என்று தேவர் நன்னிமித்தங்களைக் குறிக்கின்றார். ஆம். அவ்வாறு புறப்பட்ட சேனையானது, இராசமாபுரத்து வெளி எல்லையில் வந்து தங்கியது. அதே வேளையில் அரசமாளிகையிலிருந்த கட்டியங்காரனுக்குப் பல துன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன.

திரிபன்றி எய்தல்:

பாவம்! வாயிலிலே வந்திருக்கும் கூற்றுவனை அறியாத கட்டியங்காரன், கோவிந்தராசன் தன் வலையில் அகப்பட்டதால் அவனையும் கொன்றுவிடலாம் என்று கருதி, அவனை அழைக்க யானையும் தேரும் அனுப்பினான். ஆனால், அதே வேளையில் அங்குக் கோவிந்தராசன் கட்டியங்காரனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சியை மேற்கொண்டிருந்தான். அவன் செய்தது இதுதான்:

‘பெருமகன் காதற் பாவைப் பித்திகைப் பிணையல் மாலை
ஒருமகள் நோக்கி னுரை உயிரொடும் போகொ டாத
திருமகள்; அவட்குப் பாலான் அருந்திரி பன்றி யெய்த
அருமகன் ஆகும் என்றுங்கு அணிமுரசு அறைவித் தானே.’ (2177)

கோவிந்தராசன் தன் மகள் இலக்கணையின் அழகும் அறிவும் பிறவும் கூறி அவளைக் கொள்ள வழியும் சொன்னான். வானிலே ஒரு திரிபன்றியை அமைத்து அதை வீழ்த்துபவனே அவள் கணவனாவன் என்று முரசறைவித்தான் அவன்; அஃது அந்தப் புறநகரிலே நடக்க இருப்பதால், 'அனைவரும் விழாவுக்கு வருக!' என அழைத்தான். இலக்கணையின் அழகைப்பற்றி முன்னமே அறிந்திருந்த அரசர் கூட்டம், விரைந்து கோவிந்தராசன் இருந்த இடம் வந்து சேர்ந்தது. கட்டியங்காரனும் கோவிந்தராசன் அழைப்புக்கு இணங்கி வந்து சேர்ந்தான். ஒவ்வொரு மன்னரும் இலக்கணையின்மேல் கொண்ட தணியாக் காதலால், திரிபன்றி எய்ய முயன்றனர். அவர்தம் முயற்சிகளையும் தோல்வியையும் தேவர் அழகுபடக் காட்டுகின்றார். அரசர் பலர்— ஒவ்வொரு நாட்டு மன்னராக—ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து முயன்று மாட்டாராய்த் தோற்றுச் சென்றனர்— நாட்கள் ஆறு கடந்துவிட்டன. ஒவ்வொரு மன்னரும் தோற்ற விந்தையை வேடிக்கையாகக் காட்கின்றார் தேவர். அவர்தம் நிலையை,

'நல்லவள் வனப்பு வாங்க நகைமணி மாலை மார்பர்
வில்லன்றே உவனிப் பாரும் வெங்களை திருத்து வாரும்
சொல்லுமின் எமக்கும் ஆங்கோர் சிலைதொட நாள்ளன் பாரும்
பல்சரம் வழங்கு வாரும் பரிவுகொள் பவரு மானார்.' (2179)

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார் தேவர். ஆனால், அவர்கள் எவ்வளவு முயன்றும் திரிபன்றியை வீழ்த்த முடியவில்லை. நாள் ஆறு கழிய, அனைவரும் வெய்வதறியாது நின்றனர்.

சீவகன் தோற்றம்:

அரசர் அனைவரும் தமக்குள் ஆற்றாராய் அலமந்து நின்ற அதே வேளையில் சீவகன் யானைமேலேறித் தோழரும் சேனையும் சூழ அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். சீவகன்

இறந்தான் என்று எண்ணியிருந்த கட்டியங்காரனுக்கு அவனைக் கண்டதும் சிற்றம் பிறந்தது. சீவகன் வேறு ஒன்றையும் கருதாமல், அத்திரிபன்றி எய்யும் வழியை எண்ணி ஆராய்ந்து, அதை வீழ்த்தி வெற்றி கண்டான். அவன் வெற்றியைத் தேவர்,

‘ அருந்தவக் கிழமை போல

இருதவில் அருத நான்வாய்த்

திருந்தினார் சிந்தை போலும்

திண்சரம் சுருக்கி மாரூய்

இருந்தவன் பொறியும் பன்றி

இயற்றரும் பொறியும் அற்றுங்கு

ஒருங்குடன் உதிர எய்தான்

ஊழித்தீ உருமொ டொப்பான்.’ (2204)

என்று பாராட்டுகின்றார். மன்னர் மருண்டனர். கட்டியங்காரன் மிகச் சினந்தான். அப்போது கோவிந்தராசன், சீவகன் சச்சந்தன் மகன் என்பதையும் பகை முடிக்கக் காலம் பார்த்திருந்தான் என்பதையும் விளங்க உரைத்தான். அதே வேளையில் வானிடைச் ‘சீவகன் என்னும் சிங்கம் கட்டியங்காரன் என்னும் வேழத்தின் உயிரைக் குடிக்கும்!’ என்ற ஒலி எழுந்தது. அனைவரும் துணுக்குற்றனர்.

மறத்தின் முறிவு :

அனைத்தும் கண்ட கட்டியங்காரன் சீறி எழுந்தான்; தன்னை வஞ்சனையாக அழைத்து வந்து கொல்ல நினைத்த மாமனையும் மருமகனையும் வைதான்; தன் ஆற்றலைச் சச்சந்தன் அறிவான் என்றும், மகன் சீவகன் அறியான் என்றும் கூறினான். வஞ்சித்த இருவரையும் அப்போதே கொல்வதாகக் கூறிப் போர் தொடங்கினான். மன்னர் பலர் அவன் பக்கம் சேர்ந்தனர்; அவன் மைந்தர் நூற்று வரும் துணை நின்றனர். விரைந்து பகை முடிக்கப் போர் முரசார்த்தான்.

சீவகனும் அதற்கெனக் காலம் பார்த்திருந்தானாதலின், தன் பக்கல் நின்று மன்னரையும் தேவரையும் மற்றவரையும் அவர்தம் சேனைகளையும் சேர்த்துப் போர் எதிர்நின்றான். எல்லாம் முன்னேற்பாட்டின்படி விரைந்து நடைபெற்றன. இருவர்தம் போரினையும் பலபடப் பாராட்டுகின்றார் தேவர். கட்டியங்காரன் முன் வஞ்சனையால் நாடு கவர்ந்தான். அவன் கொடும்போர் முறையினை எங்கும் விளம்பவில்லை தேவர்; அதே போலச் சீவகனது போர் முறையையும் விரிவாக இது வரை எங்கும் கூறவில்லை; எனவே, இந்த இடத்தில் இருவரும் செய்யும் போரைப் பல பாடல்களால் விளக்குகிறார்.

நடைபெற்ற போரில் மடிந்த மன்னர் பலர். சேனைகள் சிதைந்தன. யானைகள் அறுபட்டுச் சாய்ந்தன. போர்க்களத்தைப் பரணி பாடுவது போலப் பாடுகின்றார் தேவர். ஆளும் ஆளும் மலைய, தேரும் தேரும் சாட, யானையும் யானையும் பொருத, குதிரையும் குதிரையும் கூடப் போர் செய்த காட்சி தேவரைப் பரணி பாடும் புலவராக்கிவிட்டது. காதற்கதைதான் என்று கருதிய நமக்குச் 'சிந்தாமணி பரணியோ!' என்னுமாறு அது போர் வரலாற்றை இங்கே விளக்குகின்றது.

போர்க்களத்தே நந்தட்டன், பதுமுகன், புத்திசேனன் முதலிய நண்பர்கள் தங்கள் ஆற்றல் தோன்றப் போர் புரிந்தார்கள். பிற நாட்டு மன்னர்களும் தங்கள் வலிமை காட்டி அருஞ்சமர் விளைத்தார்கள். இடையில் விபுலனது வீரத்தைக் காட்ட விழைந்த தேவர், தனக்கு ஒப்பார் இல்லாத போர்க்களத்தே அவனது வீரநெறியின் திறத்தை விளக்கிப் பாடுகிறார்:

‘வீறின்மையின் விலங்காமென
மதவேழமும் எறியான்

ஏறுண்டவர் நிகராயினும்
 பிறர்மிச்சிலென் றெறியான்
 மாறுஅன்மையின் மறம்வாடும்என்
 றினையாரையும் எறியான்
 ஆறுஅன்மையின் முதியாரையும்
 எறியான்அயில் உழவன்.' (2261)

என்று அழகுபட வீரத்தை விளக்குகின்றார் தேவர்.

‘ தூசலாம் பரவை அல்குல் துணைமுலை மகளிராடும் ஊசல்போல் ’ (2268) கட்டியங்காரன் படைகள் சிதறின. நண்பரும் பிறரும் செய்த போர்களையெல்லாம் நன்கு விளக்கிய தேவர், இறுதியில் சீவகன் செய்த பெரும் போர் நிலையையும் காட்டுகின்றார். சீவகன் வாள் வளைந்ததும் பகைவர் தலையும் முடியும் பிறவும் தாமே வந்து குவிந்தன என்கிறார் தேவர். பல வளர்த்துவது ஏன்? இறுதியில் வான் வழி வந்த மொழிப்படியே சீவகன் என்னும் சிங்கம் கட்டியங்காரன் என்னும் யானையின் உயிரை உண்டது.

போர் நின்றது; அனைவரும் சீவகனைச் சூழ்ந்து வாழ்த்தினர். மண் மகளுக்கு இருந்த வருத்தம் நீங்கிற்று. தனக்கு உரிய சச்சந்தன் மகனுக்குத் தான் உரிய வளானமை பற்றி மகிழ்ந்தாள் நிலமகள். சீவகனும் அனைவர்தம் வாழ்த்தையும் ஏற்றுத் தன் அன்ணையைப் பணிந்தான். விசையை தன் மகன் வெற்றியைக் கண்குளிரக் கண்டாள். அனைவரும் அரசு முழுவம் ஆர்ப்பத்தலை நகருள் புகுந்தனர்.

அரசை ஏற்றான் :

தன் பாடற்றலைவன் உரிமைப்பதி புகுந்து அரசரிமை ஏற்கும் பெருஞ்சிறப்புத் தேவரை மிகவும் மகிழ்வித்திருக்க வேண்டும். நகர் புகும் சிறப்பைக் கூற வரும் தேவர், திரிபு யமகம் முதலிய அணி நலன்களெல்லாம் கலக்க அழகழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

‘கண்ணாடி யன்ன கடிமார்பன் சிவந்து நீண்ட
கண்ணாடி வென்று களங்கண்டு நியம முற்றிக்
கண்ணாடி வண்டு பருகுங்கமழ் மாலை முதூர்க்
கண்ணாடி யானை யவர்கைதொழச் சென்று புக்கான்.’ (2327)

என்ற பாடலோடு அவர் பூமகள் இலம்பகத்தைத் தொடங்குகின்றார். இது போன்றே இன்னும் சில பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. தொட்டுக் காட்டும் உரையாசிரியரும் இப்பாடலுக்கு நல்ல விளக்க உரை தருகின்றார். ‘கண்ணாடி தன்னைச் சேர்ந்தார் செயற்படி ஆட்ட ஆடி, காட்டக் காட்டும் தன்மை போன்று மகளிர் தோள் சேர்ந்து அவர் தோள்வழி இயையும் மார்பையுடைய சீவகன், போர்க்களத்தே எவ்விடத்தும் கண் செலுத்திப் புவிப் போர் வென்று, கள் நாடி வண்டு உண்ணும் மலர் நிறைந்த பழய ஊர்க்கண் வெற்றி யானை உடையவர்கைதொழச் சென்று சேர்ந்தான்,’ என்பது இப்பாடலின் பொருள். ‘கண்ணாடி மார்பன்’ என்பதற்குப் ‘புறமுதுகு காட்டாதவன்’ என்று பொருள் சொல்லுதலும் அமையும்.

இவ்வாறு பலரும் புகழ், விசையை மகிழ், மக்கள் வாழ்த்தத் தன் தலை நகராகிய இராசமாபுரத்தில் புகுந்து அரண்மனையைச் சென்று சேர்ந்தான் சீவகன். அந்நகரமும் அமராபதியை ஒத்து அழகுடன் விளங்கிற்று. வந்தவர் அனைவரும் போற்றவும் ஏத்தவும் சீவகன் தன் உரிமைக்கோயிலுள் புகுந்தான்.

பின்னர் அனைவரும் அடுத்த நல்ல வேளையில் சீவகனுக்கு முடி சூட்ட வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். அனைவரும் அப்பெருவிழாவைத் தம் விழாவெனவே கருதி வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்கு விரும்பிச் செய்தனர். பல வகை வாத்தியங்கள் முழங்கின. அரசர் பலர் திறை அளந்தனர். குறித்த வேளையில் சிந்தாமணி

அமைந்த செல்வ மண்டபத்தைச் சீவகன் சார்ந்தான். உரிய வேளையில் மன்னவனுக்குரிய மணி முடியைச் சூட்டப் பெற்றான் சீவகன்; அதன் பயனாக நாட்டில் இருந்த குறைகளையெல்லாம் போக்கினான். கட்டியங்காரன்கீழ்க் கவன்ற குடிகள் நிறைவெய்தி மகிழ்ந்தார்கள். தன் தம்பி மாரை விளித்துச் சீவகன் நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய நல்லவற்றையெல்லாம் உடனே செய்யச் சொன்னான். அவன் ஆண்ட சிறப்பையும் மேல் அவனைப்பற்றிப் பேச இருக்கும் ஏற்றத்தையும் தொகுத்துப் பூமகள் இலம்பகத்து இறுதியாகத் தேவர் பாடும் பாடல் சிறந்தது. அது இதுதான்:

‘ திருமகன் அருளப் பெற்றுத் திருநிலத்து உறையும் மாந்தர்
ஒருவனுக்கு ஒருத்தி போல உளமகிழ்ந் தொளியின் வைகிப்
பருவரு பகையும் நோயும் பசியும்கெட் டொழிய இப்பால்
பெருவிறல் வேந்தர் வேந்தற்கு உற்றது பேச லுற்றேன்.’ (2377)

என்று மேலும் சீவகன் சரிதத்தைத் தொடர்ந்து பாடுகின்றார். ஆட்சியேற்ற சீவகன் வரலாற்றை நாமும் பின் தொடர்ந்து காண்போம்:

பிரிந்தவர் கூடினர் :

அரசைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்ட சீவகன், மேல் நடைபெற வேண்டுவனவற்றை விரைந்து செய்வானான்; சென்றவிடமெல்லாம் சிந்தை பறிகொடுத்துக் காதலால் மணந்த மங்கையர் அனைவரையும் தக்க தூதுவரை அனுப்பித் தன்னிடம் வரவழைத்துக்கொண்டான். அம்மகளிர் யாவரும், சீவகனைப் பிரிந்த வருத்தம் நீங்கப் பெற்றவராய், இராசமாபுரத்து வந்து, தம் காதலன் அடிவணங்கி, அவனை மார்புறத் தழுவி மகிழ்ந்தனர். ஏழு மனைவியரையும் ஒரு சேர இருத்தி, சீவகன் அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து, அவர்களோடு மகிழ்ந்து இன்புற்றிருந்தான். அவன் தாயாகிய விசையையும், மைந்தன் சீவகன் ஏமாங்கத நாட்டு

உரிமை அரசனாயினான் என்பதைக் கண்டுமனம் மகிழ்ந்து மருமகளிர் புடைசூழ மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மகிழ்ந்திருந்தாள். மாமன் கோவிந்தனும் அவர்களோடு சில நாட்கள் தங்கினான்.

இலக்கண திருமணம் :

கோவிந்தன் தன் மகள் இலக்கணையைத் திரிபன்றி எய்பவருக்கென்று முரசறைய, அதன்படி சீவகன் எய்தி வீழ்த்தி, இலக்கணையை மணக்க இருந்த செய்தியை முன் கண்டோம். இங்குத் தேவர் அவர்கள் மணத்தை நன்கு விளக்கிப் பாராட்டுகின்றனர். சீவகன் இன்னொன்று உலகறிந்த பின் நடைபெறும் மணமென்ற காரணத்தாலும், சீவகனது இறுதித் திருமணம் இதுவேயானமையினாலும் தேவர் இம் மணவினையை முறைப்படுத்திச் சிறந்து விளங்க வழி செய்கின்றார் போலும்!

கோவிந்தன் இலக்கணைக்கும் சீவகனுக்கும் நடைபெறப்போகும் மணத்தை வள்ளுவ முதுமகன் மூலம் நாடெங்கும் முரசறைந்து அறிவித்தான்; பிற அரசர்களுக்கும் ஓலை போக்கினான். முரசறைந்த வள்ளுவ முதுமகன் கூறியதாகத் தேவர் சில பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; மன்னன் மணநாளில் மக்கள் பெறும் இன்பத்தையும் செல்வம் சிறப்பு ஆகியவற்றையும் அவ்வள்ளுவன் வாக்கின் மூலம் விளக்கிக் காட்டுகின்றார். மணச்செய்தி கேட்ட மக்கள் ஆரவாரமும், அவர்கள் நகரை அணி செய்கின்ற சிறப்பும் அடுத்துப் பேசப்படுகின்றன. மறைந்திருந்த தங்கள் அரச மைந்தனின் மணவிழாச் செய்தி கேட்ட மக்கள் வாரி வழங்கும் கொடைச் சிறப்பைக் காட்டத் தவறவில்லை தேவர். அவர்களது அலங்காரச் சிறப்பையும் அவர் மறக்கவில்லை. மணம் காண வரும் புது விருந்தினரை வரவேற்கும் செல்வ நிலையையும் பாராட்டுகின்றார் அவர்.

பின்பு மணநிகழ்ச்சியைக் காட்டுகின்றார் தேவர். மணமகளாகிய இலக்கணைக்குத் தோழிமார் தைலமாட்டிப் பின்பு நீராட்டி அழகு செய்து அணிகளும் ஆடைகளும் அணிவித்த சிறப்பு அறிந்து மகிழற்பாலது. ஒவ்வோர் அணியின் சிறப்பையும் அது பொருந்திய அங்கச் சிறப்பையும் எடுத்து விளக்கிக் காட்டுகின்றார் தேவர். சீவகனும் இலக்கணையும் ஒருங்கமர்ந்திருந்த திருமணப் பந்தர் தேவர் உள்ளத்தே மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றது. அம்மண்டபத்து நிகழ்ந்த மணவினையைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார் அவர்.

மணமகளை அழகுபடுத்திய தோழியர் அவளது நிறைநலத்தைக் கண்டார்களாம். அவளிடம் பெண்மையின் பேரெழில் கண்ட அம்மடந்தையர்கள், அவளை அடையத் தாங்கள் ஆண் தன்மையைப் பெற விரும்பினார்களாம். இக்கருத்தைக்கொண்டுதான் பின்பு கம்பர் இராமனைக் கண்ட ஆடவர், பெண்மை நலம் விரும்பினர் என்று எழுதியுள்ளார் என நினைத்தல் சாலும்.

மணவினை முறைப்படி நடைபெற்றது. சீவகன் தனக்கு உரியவளாக இலக்கணையை ஏற்றுக்கொண்டான். இந்நிகழ்ச்சியை ஓர் ஆற்றுப் பெருக்கோடு ஒப்பிட்டுக் காண்கிறார் தேவர். மலையிடைப் பிறந்த ஆறு, பூவும் மணியும் பிறவும் கொண்டு கடலுள் செல்லுமுன் மடு முதலியவற்றுள் பாய்ந்து செல்லல் இயற்கை. இங்கே கோவிந்தன் என்ற மலையில் பிறந்த இலக்கணை என்னும் ஆறு, தன்னுள் பூவும் மணியும் பொருந்தச் சீவகன் என்னும் கடலுள் சென்று சேர்வதற்கு முன் வேள்விச் சாலை என்னும் மடுவுள் புக்கது என்று காட்டுகின்றார் தேவர். அவர் பாட்டு அறிந்து இன்புறத்தக்கதொன்று.

‘கோவிந்தன் என்னும் செம்பொற் குன்றின்மேற் பிறந்து கூர்வேல்
சீவகன் என்னும் செந்நீர்ப் பவளமா கடலுள் பாய்வான்

பூவுந்தி அமுத யாறு பூங்கொடி நுடங்கப் போந்து
தாவிரி வேள்விச் சாலை மடுவினுள் தாழ்ந்த தன்றே.' (2460)

இம்மணத்தை வேள்விமுன் முறைப்படி நடத்திக் காட்டுகின்றார் தேவர். தருப்பையும், நெருப்பும், பொரியும், ஆன் நெய்யும், பிற பொருள்களும் மணவினைப் பொருள்களாய் அமைகின்றன. அம்மணமியற்றும் வினையாளர்களும் செயலாற்றுகின்றார்கள். இந்நிகழ்ச்சியின் மூலம் தேவர் அவர் காலத்தில் நடந்த மணச்சடங்குகளை ஒருவாறு கோவைப்படுத்துகின்றனர். அந்நிகழ்ச்சிகளும் சடங்குகளும் பெரும்பாலும் இன்றும் நாம் காண்பனவாகவே உள்ளன. எரி வலம் வந்து, அருந்ததி காட்டி, பின்பு மணவறையில் தனித்துக் காதலனும் காதலியும் தங்கினார்கள். அவர்களது காதல் வாழ்வை எங்கும் காட்டியது போன்று இங்கும் காட்டத் தவறவில்லை தேவர். இங்குக் காட்டும் ஊடலும் கூடலும் கலந்த வாழ்வு சிறந்துள்ளது. பல திருக்குறள்கள் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன.

காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலை மலர்ந்த அக்காம வாழ்வில் நம்பியும் நங்கையும் ஒன்றிக் கலந்து நின்ற இன்ப நிலையைப் பல பாடல்களால் விளக்குகின்றார் தேவர். அவர்தம் ஊடலும் கூடலும் காட்டும் பாடல்கள் எண்ணி இன்புறத்தக்கன. அவற்றுள் ஒன்று கண்டு மேலே செல்வோம்:

சீவகன் இலக்கணையை வைத்த கண் வாங்காது நோக்குகிறான். இமையா நோக்கோடு நின்றலின் கண்கள் கரிந்து நீரைப் பெருக்குகின்றன. கண்ட இலக்கணையின் எண்ணம் வேறு நெறிச்செல்லுகின்றது. அவள் தன்னை ஒத்த பிற மாதரை எண்ணி நைந்து கண்ணீர் உகுக்கின்றான் கணவன் எனக் கருதுகின்றான்; கருதிப் 'பேதைமை பிறரை உள்ளி அழுபவர்ச் சேர்தல்!' எனப்

பேசுகின்றாள். சீவகன் வருத்தம் அடைகின்றான்.
இக்கருத்தமைந்த பாடல் இதுவாகும் :

‘மாதர்தன் வனப்பு நோக்கி மகிழ்ந்துகண் ணிமைத்தல் செல்லான்
காதலித் திருப்பக் கண்கள் கரிந்துநீர் வரக்கண்டு, ‘அம்ம!
பேதைமை பிறரை உள்ளி அழுபவர்ச் சேர்தல்!’ என்றாள்;
வேதனை பெருகி வேற்கண் தீஉமிழ்ந் திட்ட வன்றே.’ (2506)

பட்டினப் பிரவேசம் :

மணவினை முடிந்த பின், உரிமை நாட்டைப் பெற்ற சீவகன் தன் நகர் வலத்துக்குப் புறப்பட்டான்; இராசமா புரத்தை வலம் வந்து, அழகிய தெருக்கள் வழியாகப் பவனி வந்து, தன் மக்களைக் கண்டு, பின்பு தனது மணி மாளிகை செல்லத் திட்டமிட்டான் சீவகன். அவன் திட்டமறிந்த அமைச்சரும் பிறரும் பட்டினப் பவனிக்கு ஏற்பாடு செய்தனர்.

சீவகன் தெரு வழியே செல்லும் போது மக்கள் மகிழ்ந்த சிறப்பை விளக்கும் தேவர், அவன் அழகினைக் கண்டு கருத்தழிந்த பெண்கள் நிலையைப்பற்றியும் கூற மறக்கவில்லை. பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்ற எழுவகைப் பருவப் பெண்களையும், அவர்கள் சீவகனைக் கண்டு கருத்தழிந்த நிலையினையும் கூறி, ஓர் உலாப் பிரபந்தமே பாடி விட்டார் தேவர் என்னுமாறு பல பாடல்களுள் அவர் தம் நிலைகளைக் காட்டுகின்றார்; ‘கட்டியங்காரன் என்னும் மதி கண்டு கூம்பிய மாதரார் முகங்களாகிய தாமரைகள், சீவகன் என்னும் பேரொளி ஞாயிறு தோன்றியதால் மலர்ந்து, தெருக்களாகிய பொய்கையை நிறைத்தன’ என்கின்றார். இவ்வாறு மகளிரும் மைந்தரும் தம் மன்னவன் பவனி கண்டு வாழ்த்தி வணங்கினர். சீவகனும் தெரு வழியே சென்று அருகன் கோட்டம் சேர்ந்தான்.

அருகனைக் கண்ணொதிரே கண்ட சீவகன், அடிதாழ்ந்து பணிந்தான்; பலப்பட அவன் புகழ் பாடினான்;

அவ்வருக தேவனுக்குச் சிறப்புக்கள் பல செய்தான். பல ஊர்களை அக்கோட்டத்திற்கு இறையிலியாகக் கொடுத்தான்; உலகம் வாழ அருகனைப் போற்றினான்; போற்றித்தன் பொற்பார் சுற்றத்தோடு தன் உரிமைக் கோயிலுள் புகுந்தான்.

VII

அறமும் துறவும்

நன்றி காட்டினான்:

அரசு ஏற்ற சீவகன் தன் அத்தாணி மண்டபத்தே அமைச்சருடன் சிறக்க வீற்றிருந்தான்; கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நினைத்தான்; தன்னை அந்த அரசு வாழ்வுக்குக் கொண்டு வந்தவர்களையெல்லாம் முறையே எண்ணினான். ஊரும் பேரும் தெரியாது சுடலையில் கிடந்த தன்னை எடுத்துத் தாலாட்டி வளர்த்த கந்துக்கடன் அவன் கண் முன் வந்து நின்றான்; கந்துக்கடன் அரசு குலத்தவன் அல்லனாயினும், தன்னைப் போற்றி வளர்த்த தன்மையாளன் ஆனமையின், அவனுக்கு அரசு உரிமையை நல்கினான்; பாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த சுனந்தைக்கு 'அரசுமாதேவி' என்னும் பட்டத்தையும் கொடுத்து, இருவரையும் தன்னுடனே இருத்திக்கொண்டான்.

பின்னர் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பலர் அவன் மனக்கண் முன் நின்றனர். சீவகன் தம்பி நந்தட்டனை இளவரசனாக்கினான்; நபுல விபுலர்க்குக் குறுநில மன்னர் மகளிரை மணம் செய்து கொடுத்து, அவர்களுக்கும் நாமும் ஊரும் நல்கினான்; தன்னுடன் நீங்காது உறைந்து நின்ற காதற்றேழுர் அனைவரையும் அழைத்துப் பட்டமும் பதவியும் கொடுத்துச் சிறப்பிக்கப்பெறும்-சுனந்தை மோதி

ரத்தையும் பட்டத்தையும் கண்ணியையும் கொடுத்துப் பெருமைப்படுத்தினான் ; தன்னை வளர்த்த செவிலித் தாயரையும் 'வருக!' என்றழைத்துச் சிறப்பித்தான்; பொன்னும் ஊரும் புனைபூணும் கொடுத்து அவர்களைப் பெருமைப்படுத்தினான் ; உடன் நின்ற உரிமைச் சுற்றத் தார்க்கும், மன்னர்களுக்கும் அவரவர் தகுதியறிந்து வேண்டுவன செய்தான்; தன் மாமன் கோவிந்தனுக்குக் கட்டியங்காரனது செல்வம் அனைத்தையும் கொடுத்தான்.

கண் முன் நின்றவரை நீங்கி, சிந்தையைச் சேரெண்டுந் தூரம் செலுத்தினான் சீவகன். தூரத்தே சுதஞ்சணன் தோற்றம் வந்தது. தன்னை வித்தையால் மறைத் தெடுத்துக் காத்த அவனுக்கு இராசமாபுரத்தே கோயில் எடுப்பித்து, அக்கோயிலுக்கு வேண்டிய நிபந்தங்களையும் ஏற்பாடு செய்தான்.

பின்னர்ப் பதுமை முதலிய மனைவியரைச் சீவகன் ஒன்று சேர்த்தான். அனைவரும் தத்தையைப் பணிந் தனர். அனைவரும் ஒன்றினர். அவர்களுக்கு வேண்டிய பெருஞ்செல்வங்களையும் ஊர்களையும் பிறவற்றையும் கொடுத்தான் சீவகன்; நாட்டு மக்களுக்கும் வேண்டுவன செய்தான்; பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி வளன் பெருகச் செய்தான். நாடு நாடாயிற்று.

அநங்கமாலையின் தோற்றம்:

சீவகனிடம் கட்டியங்காரன் சீற்றம் கொண்டது அநங்கமாலை என்ற தேசிகப் பாவையாலேயாம் என்பதை மேலே கண்டோம். அநங்கமாலை சீவகனை அடையக் காலம் நோக்கிக் காத்திருந்தாள் போலும்! கட்டியங்காரனை விரும்பாளாய், வேறு ஆடவரை நோக்காளாய், இசையும் கூத்தும் பயின்ற அவள், சீவகனை எண்ணித் தவங்கிடந்து நோன்பு நோற்றாள் என்பது

தெரிகின்றது. அனைவருக்கும் சிறப்புச் செய்யும் அண்ணல் சீவகன் தனக்கும் பயனளிப்பான் என்று அவள்கருதினாள் போலும்! அவள் தன் காதுதலையெல்லாம் ஓலையில் தீட்டினாள்; தானே தன் தோழியென நடித்தாள்; சீவகன் முன் சென்று ஓலையை நீட்டினாள். ஓலையைக் கண்ட சீவகன் அவளையும் உணர்ந்துகொண்டான்; அவளது முன்னை நிலையையும் நினைத்தான். அவளது பாடலும் ஆடலும் அவன் உள்ளத்தைப் பிணித்தன. அவளது ஆடல் பாடல் அழகின் வழிச் சீவகன் சிலகாலம் வாழ்ந்தான் என்று காட்டுகின்றார் தேவர். மேலும், அவன் ஆட்சியின் சிறப்பையும் வாழ்வின் செம்மையையும் தொடர்ந்து காண்போம்.

விசையை துறவு:

தன் உரிமை நாட்டின் தலைமை எய்திச் சீவகன் ஆட்சி புரிந்து வருவானான். அவன் ஆட்சி நலத்தைக் கண்ட விசையை மகிழ்ந்தாள்; செய்ய விரும்பிய தானங்கள் பலவற்றையும் செய்தாள்; சீவகன் பிறந்த சுடுகாடு சுடுகாடாகக் கிடவாதபடி அதைச் சீராக்கினாள்; கோயிலெடுப்பித்தாள்; அங்கு நாடோறும் பிள்ளைகளைப் பால் உண்பிக்க ஏற்பாடு செய்தாள்; தன்னை வணங்கிய சனந்தையைத் தழுவிப் போற்றினாள்; சீவகன் மனைவியர் எண்மரும் தன் அடி வந்து பணிய, 'உலகாளும் சிறுவரைப் பெற்றுச் சிறப்பீர்களாக!' என வாழ்த்தினாள்; அனைவரையும் வாழ்த்திப்பின் சீவகனை அருகழைத்தாள்.

அருமந்த மைந்தன் அருகிலிருக்க, விசையை முன்பு தான் சச்சந்தனோடு துய்த்த இன்பநாள் தொடங்கி அன்று வரை வாழ்ந்த விதத்தையெல்லாம் எடுத்து விளக்கினாள்; அவன் தந்தை காம வசத்தைய காரணத்தால் உண்டான தீங்கையெல்லாம் விளக்கி, சீவகன் அத்தகைய காமத்தை அஞ்சி விலக்கிக் காக்க வேண்டு

மென வற்புறுத்தினாள்; இறுதியாகத் தான் துறக்க விரும்பியதையும் கூறினாள். அன்னையின் துறவுக் கொள்கையைக் கேட்ட சீவகன் மயங்கி வீழ்ந்தான். அருகிருந்தவர் நீர் தெளித்துத் தேற்றினார். தெளிந்த மைந்தனை நோக்கி, துறவின் பெருமையையும், துறத்தலின்றி மக்கட்கு வேறு வழியில்லை என்பதையும் எடுத்து விளக்கினாள் விசையை. மேலும், செல்வநிலையாமை முதலியவற்றையெல்லாம் விளக்கி, முதுமையும் சாவும் மக்களைப் பற்றும் முறைமையும் கூறி, சமண நெறி பற்றிய உண்மைகளை விளக்கித் தன் துறவின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்தினாள். அவள் கூறிய நெறி கேட்ட சுனந்தை தானும் துறக்க விரும்பியதை உரைத்தாள். வேறு வழியின்றிச் சீவகனும் அவர்தம் விருப்பத்தை ஏற்றான். அன்னையர் இருவரும், சீவகனும் மற்றையோரும் வருந்த நகர் நங்கிப் 'பம்மை' என்னும் துறவியர் இருக்கின்ற பள்ளியினைச் சார்ந்து, அவரடி வணங்கித் துறவற நெறியில் நிற்பாராயினர்.

ஈண்டு அடிகளார் அழகிய விசையையின் துறவுக் கோலத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றார். ஒருங்கே திரண்ட அழகனைத்தும் போக, மயிர் முதலாயின பறிக்கப்பட்டு, மணி முதலாயின நீக்கப்பட்டு அவள் நின்ற கோலம், இரங்கத் தக்கதாய் உள்ளது. முதலில் அவளது அழகொடு நூலை ஆரம்பிக்கும் தேவர், இறுதியில் அவள் துறவு பெற்ற நிலையினைப் பல பாடல்களால் விளக்குகின்றார். அன்னையரை அனுப்பிய சீவகன், மேலும் மனம் தாளாமைய்ப் பம்மையிருந்த பள்ளி சென்று, அனைவரும் சில நாள் தம் ஊரில் தங்கியிருக்குமாறு வேண்டினன். எனினும், அவர்கள் தூய துறவற நெறியின் தன்மையை விளக்கி, சுற்றமும் பற்றும் அற்ற துறவின் மேன்மையைக் கூறி, தம் வழிச் சென்றனர்.

நீர் வினையாட்டு:

அன்னையர் பிரிவை எண்ணி வாடும் அரசனாகிய சீவகன் மனத்தைப் பிற வழிகளில் திருப்ப நினைத்தனர் அமைச்சர் முதலியோர்; எனவே, அரசன் மகிழ்ந்து சிறக்க நீர் வினையாட்டு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தனர்; அனைவரும் புனல் வாவியைச் சார்ந்தனர். சீவகன் தன் மனைவியர் எண்மரோடு தனித்த வாவியில் புனல் வினையாட்டயர்ந்தான்.

பல பாடல்களால் அவர்தம் புனல் வினையாட்டையும் பருவ நுகர்வையும் பலபடப் பாராட்டுகின்றார் தேவர். ஆம். பாராட்ட வேண்டுவதுதானே! பலரை மனைவியராக்கி, அவரது மையலிலெல்லாம் பட்டுழல்கின்ற சீவகனைச் சிற்றின்பச் சிகரத்திலே தோன்றச் செய்த தேவர் இனிச் சில பாடல்களுக்குள் அவனது துறவு நிலையைக் கூறப்போகின்றார். அத்துறவு நிலை கூறுமுன் சீவகன் தன் மனைவியர் எண்மரோடும் மகிழ்ந்துறையும் வினையாடல் இதுவாயின், கூறுதிருக்க முடியுங்கொல்! மேலும், தனித்தனியாக ஒவ்வொரு மனைவியோடும் பெற்ற காம இன்பத்தை இது வரை கூறினவை போக, அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்துக் காட்டும் நற்காட்சியும் இதுதானே? மணம் புரிந்த எண்மரும் மனத்தால் வேறுபாடு இன்றித் தம் காதலனோடு கலந்தாடும் இன்பநெறி தேவர் உள்ளத்தைத் தூண்டி, அவனது இன்ப நுகர்வைப் பாட வைக்கின்றது. பாடுகிறார் பல பாடல்கள், பருவத்தின் பின் பருவமாக. அவர் வருணிக்கும் திறனும் பிறவும் அறிந்தறிந்து இன்புறத்தக்கன.

நன்மக்கள் பிறந்தார்கள் :

இன்பத்தில் தினைத்த சீவகனுக்கு மனைவியர் எண்மர் மூலம் இல்வாழ்வின் நன்கலனாகிய நன்மக்கட்பேறு உண்டாயிற்று. மனைவியர் எண்மரும் கருத்தாங்கித்

தனித்தனி ஒவ்வோர் ஆண் மகனைப் பெற்றெடுத்தனர். மக்கட்பிறப்பையும் அது குறித்துச் சீவகன் செய்த சிறப்பையும் தேவர் பாராட்டுகின்றார். பெற்ற மைந்தரைப் பாராட்டிச் சீராட்டிச் செவிலியர் பருவந் தோறும் செய்யும் சிறப்புக்களைச் செய்து வளர்த்து வருவாராயினர். அவர்கட்கு முறையே சச்சந்தன், சுதஞ் சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தன் என்ற பெயர்களை வைத்தான் சீவகன். மக்கள் நலம் பல பெற்று வளர்ந்து வந்தார்கள். நாள் பல கழிந்தன.

சோலை நுகர்வு :

வாழ்வுக்கிடையில் வேனிற்காலம் வந்து வந்து சென்றது. ஒரு வேனிற்காலத்தே சீவகன் தன் மனைவி மாரோடு பொழில் விளையாட்டின்பொருட்டுச் சோலையில் சென்று தங்கினான். அங்கு அனைவரும் இயற்கை நல மெலாம் துய்த்து மகிழ்ந்து, பின்பு ஒரு பலா மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்தனர். அனைவருக்கும் இந்தச் சோலை நுகர்வும் இன்ப ஆட்டும் இறுதி நுகர்வாகவும் ஆட்டாகவும் அமைகின்றன.

துறவில் நாட்டம் :

சீவகன் அமர்ந்த பலா மரத்தில் ஆண் குரங்கும் பெண் குரங்கும் தங்கியிருந்தன. ஆண் ஒரு பலாப்பழத்தைக் கொண்டு வந்து பிளந்து, இனிய சுளைகளைப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்தது. அவ்வேளையில் அச்சோலை காப்போன் வந்து அவ்விரண்டையும் துரத்திப் பழத்தைத் தான் எடுத்து உண்டான். இக்காட்சி சீவகன் உள்ளத்தே உணர்வைத் தந்தது. மந்தி கட்டியங்காரனை ஒத்தும், தோட்டக்காரன் தன்னை ஒத்தும், அரசபோகம் பழத்தை ஒத்தும் நிற்பது உண்மையாயின், யாவும் நிலையற்றனவென்று எண்ணிற்று அவன் மனம். அதைப் பாட்டாகத் தருகிறார் தேவர்.

“கைப்பழம் இழந்த மந்தி கட்டியங் காரன் ஒத்தது ;
இப்பழம் துரந்து கொண்ட சிலதனும் என்னை ஒத்தான் ;
இப்பழம் இன்று போகத்து இன்பமே போலும்!” என்று
மெய்ப்பட உணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறி னுனே. (2726)

என்ற பாடலே அது. மேலும் அவன் துறவு உள்ளத்தை,
; ‘மெலியவர் பெற்ற செல்வம் வேரோடும் கீழ்ந்து வெளவி
வலியவர் கொண்டு மேலை வரம்புகிந்து அரம்பு செய்யும்
கலியது பிறவி கண்டாம் ; காலத்தால் அடங்கி நோற்று
நலிவிலர் உலகம் எய்தல் நல்லதே போலும்!’ என்றுன். (2727)

என்று காட்டுகின்றார். உடனே மனைவியரும் மற்றவரும்
புடைசூழச் சோலையை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் அரண்
மனை சார்ந்தான் சீவகன். அரசன் உளக்குறிப்பை
அறிந்தோ அன்றி அறியாமலோ, தேவியரும் ஆடல்
மகளிரும் பாடல் மகளிரும் அவனுக்குக் காம இன்ப
நுகர்ச்சியில் மனம் செல்லுமாறு பல வேறு அணிகளும்
சிறப்புக்களும் செய்தனர்; அறுசுவை மிக்க உண்டிகள்
இட்டனர். சீவகனே, ஒன்றிலும் நாட்டம் வையாறாய்த்
துறவை நினைத்திருந்தான்; தான் கோயில் சென்று
அருகனை வணங்க விரும்பும் தன் கருத்தை உணர்த்தித்
தேவிமாரையும் ‘வருக’ என்றுன். அனைவரும் அவனைத்
தொழுது வணங்கி, அவன்வாய்மொழிப்படியே, கோயில்
செல்ல வேண்டிய நியதிப்படி புறப்பட்டு, அவனுடன்
சென்றனர். அனைவரோடும் சென்ற சீவகன், அருகன்
கோயிலை அடைந்து, இறைவனை வழிபட்டான். அவ்
வாறு சாரணர் நாதன் கோயிலை வணங்கிய சீவகன்,
கோயிலை வலம் வரும் போது பளிங்குக் கல் மீது நின்ற
சாரணர் இருவரைக் கண்டு, அவரை வாழ்த்தி வணங்
கினான்.

சாரணர் அறிவுரை :

வணங்கிய சீவகனைச் சாரணர் வாழ்த்தினர். சீவ
கனும் தன் உள்ளம் துறத்தற்கு அவாவும் நிலையினை

விளக்கினான். அது கேட்ட சாரணர் அறத்தை அவனுக்கு உரைப்பாராயினர். பிறவியின் பல்வேறு வகைகளையும், அவற்றுள் பெறுதற்கரிய நல்ல மானிடப் பிறவியின் சிறப்பையும் கூறி, அப்பிறவியில் செல்வம், யாக்கை, வாழ்வு ஆகியவற்றின் நிலையாமையையும் விளக்கினர்; பின்னர் நரக கதி, விலங்கு கதி, மக்கட்கதி, தேவகதி ஆகியவற்றில் உயிர் பெறும் துன்பங்களை விளக்கி ஓதினர்; மேலும் நற்காட்சி, சீலம், தானம், வீடுபேறு ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களையும், உயிர் அவற்றை நாடிப் பெறவேண்டிய பயன்களையும் எடுத்து விளக்கினர்.

அனைத்து மொழியையும் கேட்ட சீவகன், 'இவ்வாறு உயிர்களை வருத்தும் வினைக்குக் காரணம் யாது? அதினின்றும் விடுதலை பெற வழியுண்டோ?' என்று வினவினான். சாரணர், 'முற்பிறவிகளின் செயல்களே வினை ஈட்டிற்குக் காரணம்,' என்று கூற, தனது முன்னைப் பிறவிகளைப் பற்றி அறிய விரும்பினான் சீவகன். அவன் உளம் அறிந்த சாரணர், அவனது முன்னைப் பிறவியை உணர்த்துவாராயினர்.

சீவகனது முன்னைப் பிறவி :

'நாதகி என்பதொரு நாடு. அந்நாட்டு மன்னன், மவனமாதேவன் என்பவன், சிறந்த ஒழுக்கச் சீலனாய் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு அசோதரன் என்ற மகன் இருந்தான். அவ்வசோதரன் மணம் செய்துகொண்டு மகளிருடன் சிறந்து வாழ்ந்து வந்தான். ஒரு நாள் அசோதரன் நீர் விளையாடலைக் குறித்துச் சோலைக்குச் சென்றான். அச்சோலையின் தடாகத்தே இருந்த வெண்டாமரை மலரிலே இரண்டு அன்னக்குஞ்சுகள் ஒளித்திருந்தன. அவற்றைக் கண்ட தேவியர் அவ்விளவன்னங்களைப் பிடித்துத்தர வேண்ட, அசோதரன் ஓர் ஏவலாளன் வழி அவற்றைப் பிடித்துக் கொடுத்தான். மனைவியரும்

அவற்றை ஏற்றுத் தம் மார்போடணைத்து; மாளிகை கொண்டு சென்று, வளர்த்து வந்தனர்.

‘நாட்சில செல்ல, மன்னன் பவனமாதேவன் அன்னக் குஞ்சுகள் அசோதரன் மனைவியர் மூலம் சிறைப்பட்டதை அறிந்து நடுநடுங்கினான்; மைந்தனை அழைத்து அறிவுரை கூறினான்; பெற்ற அன்னங்களிடமிருந்து அவ்விளவன்னங்களைப் பிரித்த கொடுமையைக் கூறி, அவை பெற்ற துன்பம் வரும் பிறவிகளில் தாமும் பெற நேருமே என்பதையும் விளக்கினான்.

‘தந்தையின் அறவுரைகளைக் கேட்ட அசோதரன், உடனே தன் மனைவியரிடம் சென்று அன்னங்களை விடுவித்துத் தடாகத்தில் செலுத்தினான்; மேலும், தந்தை எவ்வளவு தடுத்தும் கேளாது அரச வாழ்வை வெறுத்துத் துறவை மேற்கொண்டு, தவமேற்சென்றான். பின்பு அவ்வசோதரனே மறுமையில் ஸகஸ்பார கற்பத்து இந் திராயிருந்து வாழ்ந்து, அடுத்துச் சீவகனாய்ப் பிறந்தான்; அன்னக் குஞ்சுகளைத் தாயிடமிருந்து பிரித்துச் சிறை செய்தமையின், தானும் அவ்வாறு பிரிந்து சிறைப்படும் நிலையைப் பெற்றான்;’ என்று சீவகனது முன்னைப் பிறவியைச் சாரணர் அவனுக்கு அறிவுறுத்தினார்.

அனைத்தையும் அறிந்த சீவகன், அவர் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். சாரணர் இருவரும் அவனை வாழ்த்தி, விசம்பு ஆரூக விண்ணிடைச் சென்று மறைந்தனர்.

அரசைத் துறத்தல் :

சாரணர் உரைத்த அறவுரைகளை அனைவரும் கேட்டனர். சீவகன் அருகிலிருந்த தேவிமார் தம் தலைவன் துறப்பானோ என்ற எண்ணத்தால் சிந்தை மாழ்கினார். அவர்தம் கண்கள் நீர் சொரிந்தன. சீவகன் அவர் நிலை

கண்டும் அவர்களைத் தேற்றினாய், அவர்களோடு சென்று தன் கோயிலைச் சேர்ந்தான். மாளிகை சென்றதும் மங்கைமார் வருத்தமேவிப் புலம்பினார். சீவகன் தன் தம்பியாகிய நந்தட்டனை அழைத்து வரப் பணித்தான். அவ்வாறே பணியாட்கள் அழைத்து வர, நந்தட்டனும் வந்து, சீவகன் அடி வணங்கி, அழைத்த காரணம் வினவினான். சீவகன் தான் துறக்க விரும்பியதையும் அரசபாரத்தை நந்தட்டனே தாங்கவேண்டுமெனவும் கூறினான். ஆனால், நந்தட்டனே, அதற்குச் சிறிதும் இசையானாகித் தானும் உடன் துறப்பதாகக் கூறினான்.

சீவகன் சிறிது சிந்தித்தான்; தன் மகன் - காந்தருவ தத்தை பெற்ற தனயன் - சச்சந்தன் - அரசாளத் தகுதி பெற்ற நல்ல வயது எய்தியுள்ளதை நினைத்தான்; 'அவனை அழைத்து வருக,' என்று ஏவலருக்கு ஆணையிட்டான். அவனும் விரைந்து வந்து தன் தந்தையைக் கண்டான். வந்த மைந்தனை முன் இருத்தி, அவனுக்கு உணர்த்த வேண்டிய அரசநெறிகள் பலவற்றையும் உணர்த்தினான் சீவகன்; ஆட்சி செலுத்த வேண்டிய அரசநெறிகள் பலவற்றையும் உணர்த்தினான். ஆட்சி செலுத்த வேண்டிய முறையைச் சீவகன் வாயிலாகத் தேவர் பல பாடல்களால் நன்கு விளக்குகின்றார். அவற்றுள்,

‘பால்வளை பரந்து மேயும் படுகடல் வளாக மேல்லாம்
கோல்வளை யாமல் காத்துள் குடைநிழல் துஞ்ச நோக்கி
நூல்விளைந் தகைய நுண்சொற் புலவரோடு அறத்தை ஒம்பின்
மேல்விளை யாத இன்பம் வேந்தமற் நில்லை கண்டாய்.’ (2906)

‘நெல்லுயிர் மாந்தர்க் கேல்லாம் நீருயிர் இரண்டும் செப்பில்
புல்லுயிர் புகைந்து பொங்கும் புழங்குஅழல் இலங்கு வாட்கை
மல்லைங் களிற்று மாலை வெண்குடை மன்னர் கண்டாய்
நல்லுயிர் ஞாலம் தன்னுள் நாமவேல் நம்பி என்ருன்.’ (2908)

என்ற இரண்டும் அடங்கும். இரண்டாம் பாடல் 'நெல்லும் உயிரன்றே; நீரும் உயிரன்றே; மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்,' என்ற சங்கச் செய்யுளை நமக்கு நினைவூட்டுவதாக அமைகின்றதன்றோ! இவ்வாறு பலவாராய் அரச நெறிகளையும் அறவழிகளையும் தன் மகன் சச்சந்தனுக்கு அறிவுறுத்தி, அவனை அரசனாக மாறுபணித்தான் சீவகன்; குணமலை பெற்றெடுத்த மைந்தனை இளவரசாக்கினான்; பிற மைந்தர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் தேரும், யானையும், செல்வமும், நாடுகளும் கொடுத்தான்; தன் தோழர் மக்களாகிய வீரர்களைச் சச்சந்தனுக்குத் துணைவர்களாக்கினான்; அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்து, தான் துறக்க விரும்பியதை அரசியர்க்கு உணர்த்த அந்தப்புரம் சென்றான்.

அற நெறி :

அந்தப்புரம் சென்று தோழியர் மூலம் தேவிமாரைத் தன் அருகழைத்தான் சீவகன். அனைவரும் வந்து ஆதனங்களில் அமர்ந்தனர். சீவகன் தானும் ஓர் ஆதனத்தமர்ந்து, தன் உள்ளக்கிட்கையைக் கூறத்தொடங்கினான்; கொடை நிலையும், பகுத்துண்ணும் பண்பு நெறியும், தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டுப்பரவும் முறையும், அற்றவர்க்கு உதவும் நெறியும் வீட்டின்பத்திற்கு வழியென்று கூறினான்; மேலும், பிறவிதோறும் பற்றி வருகின்ற நலக்கேடுகளையும் விளக்கினான்; சீலம் தாங்கி வாழும் செம்மை நெறியையும் உணர்த்தினான்; பிறக்கும் உடம்பின் நிலையையும், அதன் நிலையாமையையும் விளக்கினான்; அனைத்தையும் விளக்கிக் கூறி, இறுதியில் தான் துறக்க விரும்பியதையும் கூறினான்.

தம் தலைவன் துறக்க நினைத்தமை கேட்ட மகளிர் அனைவரும் வருத்தமுற்றனர். அவர்தம் வருத்த நிலை

யினை 'அந்தப்புர விலாவணை'யாகப் பல பாடல்களில் விளக்குகின்றார் தேவர். அரசியர்கள் யாருக்காக அழகு செய்து, அன்பு கொண்டு வாழ்ந்தார்களோ, அம்மன்னன் துறவை நாடினமையின், தங்களுக்கு மேல் செய்வதொன்றில்லையெனச் சிந்தை தளர்ந்தார்கள்; இன்பம் துய்த்த தங்கள் ஒவ்வோர் உறுப்பினையும் கண்டு கருத்தழிந்து அவர்கள் பாடுகிற பாடல்கள் உளம் உருக்கும் தன்மையனவாய் உள்ளன.

அரசியர் இவ்வாறு உறுப்புக்களையும் தம்மையும் நோக்கி நோக்கித் தளர்ந்து கூறும் உரைகளையும், அவர் தம் நிலையினையும் கண்ட அந்த அரசனது கோயில் மாந்தர் அனைவரும் வருத்தமுற்றனர். அன்று கோயில் இருந்த நிலையைத் தேவர்,

‘ பண்ணார் பனைமுழுவம் பாடுஅனிந்து
பன்மணியாழ் மழலை நீங்கிப்
புண்ணார் புனைகுழலும் ஏங்கா
புனைபாண்டி விரங்கா வான்பூங்
கண்ணார் ஒலிகவுளக் கிண்கிரியும்
அம்சிலம்பும் கலையு மாரா
மண்ணார் வலம்புரியும் வாய்மடங்கிக்
கோன்கோயில் மடிந்த தன்றே.’

(2967)

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார்; இது போன்று இன்னும் சில பாடல்களால் கோயில் பொலிவிழந்த நிலையினை விளக்குகின்றார்; பின்னும் அந்த இராசமாபுரத்து மக்களெல்லாம் சீவகனது துறவினைக் கேட்டு மனம் உடைந்து வாடுவதையும் காட்டுகின்றார். இவர் நகர மக்கள் வருந்தும் வருத்தம் காட்டும் நெறியே, இராமாயணத்தில் இராமன் நாடு பிரிந்த காலத்து அயோத்தியிருந்த நிலையாகக் கம்பர் காட்டும் பெருங்காட்சிக்கு வழியாய் அமைந்தது என்று எண்ணத் தோன்றும்.

தேவியர் துறவு:

இவ்வாறு நாட்டிலுள்ளாரும் நகரத்துள்ளாரும் தம் அரசனது துறவை நினைந்து வருந்தி, அவன் அடிவீழ்ந்து பணிந்த அளனிலே, சீவகன் அவர்களுக்கெல்லாம் அறநெறியை விளக்கிச் செய்தி அனுப்பினான்; மேலும், தன்னைச் சூழ்ந்து வருந்திய தேவியரைத் தேற்றினான். அவர்கள் தாங்களும் துறப்பதாகக் கூறினார்கள்.

‘சாந்தம் இழிய முயங்கித் தடமலரால்
கூந்தல் வழிபட்ட கோவே! நீ செல்லுலகில்
வாய்ந்தடியேம் வந்துன் வழிபடுநாள் இன்றேபோல்
காய்ந்தருளல் கண்டாய் எனத்தொழுதார் காரிகையார்.’ (2990)

என்று அவர் வேண்டுகோளை அழகாகக் காட்டுகின்றார் தேவர்.

மனைவியரும் துறப்ப நின்றதை அறிந்த சீவகன், அவர் எண்ணத்தை ஏற்று, அவர்களை அழைத்துச் சென்று விசையைபால் சேர்ப்பித்தான்; தன் தாயிடத்து அனைத்தையும் கூறி, மனைவியர்தம் துறவு நெறிக்கு அன்ணையைத் துணையாகுமாறு கூறினான்; பின் தான் தனித்துச் சிவிகையேறித் துறவை நாடிச் சென்றான். சென்றவன், சமவ சரணம் நோக்கிப் போயினான். செல்லும் வழியெல்லாம் அமைந்த இயற்கைகள் அவனை வரவேற்றன. சமவ சரணம் என்பது, நிலத்துக்கு ஐயாயிரம் வில்லுயரத்துக்கு மேலே பன்னிரண்டு யோசனை உள்ளதாய்ச் சௌதகுமேந்திராதி தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்ட சினாலயம் என்றும், அதற்குப் பூமியிலிருந்து இருபதினாயிரம் படிகளுள்ளன என்றும் சைனசமய இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. (ஆண்டுள்ள சுதன்மர் என்பாரால் துறவு நிலை பெற்றான் சீவகன்.) சீவகன் அக்கோயிலைக் குறுகிய நிலையினை,

‘வானவர் மலர்மழை சொரிய மன்னிய
 ஊன்இவர் பிறவியை ஒழிக்கும் உத்தமன்
 தேன்இமிர் தாமரை தினைக்கும் சேவடி
 கோன்அமர்ந் தேத்திய குறுகி னுன்அரோ.’

(3014)

என்று தேவர் பாராட்டுகின்றார். பின்பு எதிர் தோன்றும் இறைவனை நோக்கிப் பணிந்து பலவாறு போற்றி நின்றான் சீவகன். இறை ஒளி பெற்றார் பெறும் பல்வேறு நிலைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சமய நெறி முறைப்படி அழகழகாக அறுதியிட்டுக் காட்டுகின்றார் தேவர். தம் சமய உண்மையினையும் உயர்ந்த நெறிகளையும் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டே செல்கின்ற தேவர், இறுதியில் சீவகன் துறவு நிலையில் வைத்துத் தம் சமய நெறியின் உச்சியில் அமைந்துள்ள தூய துறவு நிலையையும் பலவாறு விளக்குகின்றார். காம நூல் என்கற்று வந்த இச்சிந்தாமணி, இறுதியில் சமய நூல் போன்று திகழ்கின்றது. ஆம். இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் இன்ப வாழ்வுக்கும் மணமென்பதுதானே பெயர்? அம்மணம் இரண்டறக் கலந்த பின் என்றும் பிரியாத பேரின்பமணமாகும். சீவகன் இறையொளியில் மூழ்கி, அவ்வின்ப வாரிதி நோக்கிச் சென்றுகொண்டே யிருந்தான். சீவகனோடு நந்தட்டனும் தோழன்மாரும் பிறருங்கூட அவன் பெருநெறி பற்றிச் சென்றார்கள்.

தெய்வ நெறி பற்றிய சீவகன் வாழ்வு சிறந்த பற்றற்ற துறவு வாழ்வாய் அமைந்தது. ‘சீவக சாமியீரே’ என்று அன்னை முதலிற்கண்டு அழைத்த அந்தச் சொற்படி சீவகன் இறைமைத் தன்மை பெற்றான். அவன் பெருநெறி கண்டு பலரும் தொழத்தக்க நிலையினை அடைந்தான். அவ்வாறு அவன் பெற்ற பெருநெறி போற்றியவர்களுள் சேணிகர் ஒருவரையும் கொண்டு வந்து காட்டுகின்றார் தேவர். அச்சேணிகரை உத்தமச் சுதாக்களுள் ஒருவர் என்பர் சைன நூலோர்.

மோனநிலை:

மணநூலாய்த் தொடங்கி, மணநூலாய்க் காட்டி,
மணநூலாகவே முடிக்க விரும்பிய தேவர் சீவகன் கேவல
மடந்தையோடு இரண்டறக் கலந்த நிலையினை,

‘கேவல மடந்தை யென்னும் கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கண்
பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப் பொன்னொரு பாக மாகக்
காவலன் தான்ஓர் கூருக் கண்ணிமை யாது புல்லி
முவுல குச்சி யின்பக் கடலினுள் முழுகி னுனே.’ (3117)

ஈறு கூறி முடிக்கின்றார். சீவகன் அவ்வாறு சிறந்த
வழியில் பிறவாப் பெருநெறி அடைந்தான். அவன்
வழி காட்டத் துறவு நிலையேற்ற தேவிமார் எண்மரும்
தூய துறவற நெறியினின்றும் சிறிதும் வழுவாதவராய்
நின்றது இந்திர பதவிகளைப் பெற்றுச் சிறந்தார்கள்.

(முற்றும்)